

RAYMOND CHANDLER

FEREASTRA DE SUS

enigma

RAYMOND CHANDLER

Fereastra de sus

Coperta de Mihai Mănescu

The High Window
by
Raymond Chandler
Penguin Books
©1943, by the Estate of Raymond Chandler

Toate drepturile asupra acestei versiuni
sînt rezervate Editurii UNIVERS

RAYMOND CHANDLER

FEREASTRA DE SUS

În românește de Gherasim Țic

BUCUREȘTI 1983
EDITURA UNIVERS

Capitolul unu

Casa se găsea pe bulevardul Dresda, în cartierul Oak Knoll din Pasadena. O casă mare, solidă şi frumoasă, cu pereţi de cărămidă roşcată, acoperiş din ţiglă de teracotă şi cornişă de piatră albă. La parter, ferestrele de la faţadă aveau grilaje de fier. Cele de la etaj erau ca la casele de ţară, cu înflorituri de piatră împrejur, imitînd în mod exagerat, stilul rococo.

Din faţa casei şi de lîngă boschetele înflorite din apropiere, se întindea într-o pantă lină, spre stradă, o pajişte verde, frumoasă, de vreo jumătate de pogon, revărsîndu-se în jurul unui enorm cedru de Himalaia, ca o maree verde, răcoroasă, în jurul unei stînci. Trotuarul şi aleea erau foarte largi, iar pe alee se găseau trei salcîmi de toată frumuseţea. Era o mireasmă puternică de vară, în dimineaţa aceea; vegetaţia stătea neclintită în aerul încremenit a ceea ce se poate numi o zi plăcută.

După cîte ştiam, în casă locuia o doamnă Elizabeth Bright Murdock împreună cu familia. Doamna voia să angajeze un detectiv particular cinstit, care să n-arunce scrum de havană pe podea şi să nu poarte decît un pistol. Mai ştiam despre ea că era văduva unui nătărău bătrîn, cu favoriţi, pe nume Jasper Murdock, care făcuse o groază de bani „ajutînd" comunitatea. În fiecare an, la aniversarea sa, îi apărea în ziarul din Pasadena fotografia, cu anul naşterii şi al morţii, sub care scria „Datoria a fost sensul vieţii lui".

Mi-am lăsat maşina în stradă şi, păşind pe cîteva zeci de dale de piatră fixate în gazonul verde, am ajuns la un portic cu acoperiş ţuguiat şi am sunat. În faţa casei, pe o distanţă scurtă de la uşă pînă la marginea drumului de acces, se întindea un zid scund de cărămidă roşie. La ca-

pătul aleii, pe un bloc de beton era un mic negru pictat, în pantaloni de călărie albi, cu jachetă verde şi şapcă roşie. În mînă ţinea un bici, iar la picioarele lui, în blocul de beton, se găsea o verigă de fier. Părea cam trist, de parcă aştepta de mult timp acolo şi începuse să-şi cam piardă răbdarea. M-am apropiat de el şi l-am bătut uşor cu mîna pe cap, în timp ce aşteptam să apară cineva la uşă.

După o bucată de vreme, o mutră acră, între două vîrste, în ţinută de servitoare, a deschis uşa de la intrare cam vreo douăzeci de centimetri şi m-a privit cu suspiciune.

— Philip Marlowe, am zis. O caut pe doamna Murdock. Sînt aşteptat.

Mutra acră între două vîrste a scrîşnit din dinţi, a închis repede ochii, i-a deschis tot atît de repede şi, cu o voce agresivă, a zis :

— Pe care ?

— Poftim ?

— Pe care doamnă Murdock ? a întrebat aproape ţipînd.

— Pe doamna Elizabeth Bright Murdock. Nu ştiam că sînt mai multe.

— Sînt, a răspuns sec. Aveţi o carte de vizită ?

Uşa rămăsese întredeschisă. Şi-a vîrît prin uşă vîrful nasului şi o mînă slabă. Mi-am scos portofelul, am luat o carte de vizită cu numele meu şi i-am pus-o în mînă. Mîna şi nasul s-au retras, iar uşa mi-a fost trîntită în nas.

M-am gîndit că poate trebuia să fi mers la uşa din spate. M-am dus iar la micuţul negru şi l-am bătut uşor pe cap.

— Frate dragă, am zis, avem amîndoi aceeaşi soartă.

A trecut foarte mult timp. Mi-am vîrît o ţigară în gură, dar n-am aprins-o. Flaşnetarul a trecut cu căruciorul lui albastru cu alb, cîntînd la flaşnetă. „Curca în paie". Un fluture mare, negru cu auriu, a aterizat pe o tufă de hortensii, aproape de cotul meu. Şi-a mişcat uşor aripile în sus şi în jos, de cîteva ori, apoi a decolat greoi şi s-a îndepărtat prin aerul înmiresmat, fierbinte şi încremenit.

Uşa din faţă s-a deschis din nou. Mutra acră a zis :

— Poftiţi.

Am intrat. Camera era mare, pătrată ; atmosfera răcoroasă şi odihnitoare a unei capele funerare. Chiar mirosul era asemănător. Tapiserie pe pereţii goi de stuc. Grilaj de

fier, imitînd balcoane, în exteriorul ferestrelor laterale înalte. Scaune masive încrustate, îmbrăcate în pluş, cu spătare tapisate şi ciucuri suflaţi în aur mat, atîrnînd de o parte şi de alta. În fund, un vitraliu cam de mărimea unui teren de tenis. Sub el, uşi de sticlă, cu draperii. O cameră veche, mucegăită, apăsătoare şi ostilă. Nu părea să fi stat cineva vreodată în ea şi nici nu cred că ar putea exista vreo fiinţă cu asemenea intenţii. Mese cu tăblii de marmură şi picioare arcuite, ceasuri suflate în aur, statuete de marmură în două culori. O grămadă de vechituri, care ţi-ar lua o săptămînă să le ştergi de praf. O groază de bani irosiţi. Cu treizeci de ani în urmă, în bogatul şi liniştitul oraş provincial Pasadena, o asemenea încăpere părea, probabil, o cameră.

Am ieşit şi-am trecut printr-o galerie ; după o vreme, mutra acră a deschis o uşă şi mi-a făcut semn să intru.

— Domnul Marlowe, a zis ea prin uşă cu o voce nesuferită, şi s-a îndepărtat scrîşnind din dinţi.

Capitolul doi

Era o cămăruţă cu vedere spre grădina din spate. Covorul roşu cu maro era urît, mobila specifică unui mic birou. O fată blondă, slabă şi plăpîndă, cu ochelari cu ramă de sidef, şedea la o masă de lucru, cu o maşină de scris pe tăblia trasă în stînga ei. Mîinile stăteau deasupra claviaturii gata de lucru, dar în maşină nu se afla nici o foaie de hîrtie. M-a privit cînd am intrat în cameră, cu expresia rigidă şi cam nătîngă a unei persoane sfioase, care pozează pentru un instantaneu. M-a invitat să iau loc cu o voce limpede şi plăcută.

— Sînt domnişoara Davis, secretara doamnei Murdock. Doreşte să vă cer cîteva referinţe.

— Referinţe ?

— Desigur. Referinţe. Vă surprinde ?

Mi-am pus pălăria pe masa de lucru şi ţigara neaprinsă pe borul pălăriei.

— Vrei să spui că m-a chemat fără să ştie nimic despre mine ?

Buza i-a tremurat şi şi-a muşcat-o. Nu ştiam dacă era speriată sau iritată, ori se căznea doar să pară distantă şi calculată. Oricum, nu părea fericită.

— Doamna a aflat numele dumneavoastră de la directorul unei firme a Băncii de Asigurări din California. Dar nici el nu vă cunoaşte personal.

— Pregăteşte-ţi creionul, i-am zis.

L-a ridicat şi mi-a arătat că era ascuţit şi gata de lucru.

Am început :

— Mai întîi, unul din vicepreşedinţii aceleiaşi bănci, George S. Leake. E la biroul central. Apoi senatorul Huston Oglethorpe. Poate fi găsit la Sacramento sau în biroul său din State Building, în Los Angeles. Apoi Sidney Dreyfus, Jr, de la biroul de avocaţi Dreyfus, Turner & Swayne, cu sediul în Title-Insurance Building. Ai notat ?

Scria repede şi cu uşurinţă. Dădea din cap fără să-şi ridice privirea. Lumina dansa în părul ei blond.

— Oliver Fry de la Fry-Krantz Corporation, Oil Well Tools, de pe East Ninth în cartierul industrial. Apoi, dacă te interesează şi cîţiva poliţişti : Bernard Ohls din personalul procuraturii districtuale, şi detectivul-locotenent Carl Randall de la Biroul Central de Criminalistică. Crezi că-i de ajuns ?

— Nu rîdeţi de mine, a zis ea. Fac doar ceea ce mi se cere.

— Mai bine nu-i suna pe ultimii doi, decît dacă ştii ce am de făcut, am spus. N-am rîs de dumneata. E foarte cald, nu ?

— Nu e foarte cald pentru Pasadena, a răspuns ea.

A pus cartea de telefon pe masa de lucru şi s-a apucat de treabă.

În timp ce căuta numerele şi telefona încoace şi-ncolo, eu o studiam. Cu toată paloarea ei naturală, părea destul de sănătoasă. Părul aspru, blond arămiu, nu era urît în sine, dar era atît de bine întins pe capul ei mic, de parcă n-ar fi fost păr. Sprîncenele subţiri şi neobişnuit de drepte erau mai închise decît părul, aproape de culoarea castanei. Nările aveau aspect albicios de om anemic. Bărbia era prea mică, prea ascuţită, dîndu-i un aer de nesiguranţă. Nu era fardată, avea doar ruj roşu-portocaliu pe

buze, dar nu exagerat. Ochii în spatele ochelarilor erau foarte mari, de un albastru de cobalt cu irişi mari, inexpresivi. Pleoapele erau atît de înguste, încît ochii aveau un uşor aer oriental, ca şi cum pielea feţei era de la natură atît de întinsă încît îi întinsese şi ochii la colţuri. Întreaga faţă avea un farmec contrastant, chiar uşor nevrotic, lipsindu-i doar puţin fard, bine ales, pentru a deveni frapantă.

Purta o rochie de in, dintr-o singură bucată, cu mînecl scurte şi fără garnituri. Pe braţele goale se vedeau cîţiva pistrui şi un pic de puf.

N-am acordat multă atenţie celor ce se vorbeau la telefon. Tot ce i se spunea stenografia cu mişcări uşoare şi îndemînatice de creion. După ce a terminat, a agăţat cartea de telefon de un cîrlig, s-a ridicat în picioare şi şi-a aranjat rochia.

— Dacă vreţi să aşteptaţi cîteva momente, a zis ea şi s-a îndreptat spre uşă.

Pe la jumătatea drumului s-a reîntors şi a închis un sertar de sus al mesei de lucru. După aceea a ieşit. Uşa s-a închis. S-a făcut linişte. În faţa ferestrei zumzăia o albină. Undeva, mai departe, se tînguia un aspirator. Am luat ţigara neaprinsă de pe pălărie, am pus-o în gură şi m-am ridicat. M-am dus la masa de lucru şi am deschis sertarul pe care îl închisese.

N-ar fi trebuit să o fac, dar eram curios. Şi, de fapt, nici nu mă privea că în sertar avea un mic Colt automat. Am închis sertarul şi m-am aşezat din nou. După vreo patru minute a deschis uşa şi a zis :

— Doamna Murdock vă aşteaptă.

Am mers împreună pe coridor pînă în faţa unei uşi duble de sticlă, pe care ea a deschis-o şi s-a dat la o parte să-mi facă loc. Am intrat şi uşa s-a închis în urma mea.

Înăuntru era atît de întuneric, încît la început nu puteam vedea decît lumina de afară, care răzbătea printre boschetele dese şi jaluzele. Mi-am dat imediat seama că, de fapt, încăperea era un fel de verandă lăsată să fie năpădită de verdeaţă. Mobila era de trestie, iar pe jos erau rogojini. Lîngă fereastră se găsea un şezlong de trestie. Avea spătarul curbat şi atîtea perne pe el, că ai fi putut împăia cu ele un elefant. Rezemată pe spate, cu un pahar de vin în mînă, în el şedea o femeie. Am simţit mirosul

puternic al vinului, înainte de-a o fi văzut ca lumea. După ce ochii mi s-au obișnuit cu lumina, am văzut-o bine.

Avea fața lată și bărbia mare. Părul, de culoarea aramei, era ondulat într-un mod barbar. Nasul era aidoma unui clonț puternic, iar ochii mari umezi, aveau expresia tandră a pietrelor jilave. La gît purta dantelă, deși la un asemenea gît un tricou de fotbal s-ar fi potrivit mai bine. Rochia era de mătase cenușie. Brațele groase erau goale și pătate. În urechi avea clipsuri negre. Alături se găsea o masă scundă, acoperită cu cristal, iar pe ea o sticlă cu vin de Porto. A sorbit din paharul pe care-l ținea în mînă, privindu-mă tăcută pe deasupra.

Eu stăteam în picioare. M-a lăsat să stau așa pînă și-a terminat vinul și și-a umplut din nou paharul. Și-a șters apoi buzele cu o batistă și a vorbit. Avea o voce fermă de bariton, ce părea să nu înghită lucruri fără rost.

— Ia loc, domnule Marlowe. Te rog, nu aprinde țigara aceea. Sînt astmatică.

M-am așezat într-un balansoar de trestie și am băgat țigara încă neaprinsă lîngă batistă, în buzunarul de la piept.

— N-am avut niciodată de-a face cu detectivi particulari, domnule Marlowe. Nu știu nimic despre ei. Referințele despre dumneata par satisfăcătoare. Care îți sînt pretențiile ?

— Ca să fac ce, doamnă Murdock ?

— E o chestiune confidențială, firește. Nimic de-a face cu poliția. Aș fi chemat poliția dacă ar fi fost treaba ei.

— Douăzeci și cinci de dolari pe zi, doamnă Murdock. Și, bineînțeles, cheltuielile.

— Prea mult. Dumneata probabil cîștigi o groază de bani.

A mai băut puțin Porto. Mie, personal, nu-mi place Porto pe vreme călduroasă, dar mi-ar fi plăcut să mi se ofere, ca să pot refuza.

— Nu, am răspuns eu. Nu e mult. Bineînțeles, o asemenea treabă poate fi făcută la orice preț și... legal. Ca o lucrare dentară. Eu nu sînt instituție, lucrez singur și mă ocup de un singur caz o dată. Riscurile sînt uneori foarte mari și nici nu lucrez tot timpul. Nu, nu cred că douăzeci și cinci de dolari pe zi e prea mult.

— Înţeleg. Şi care e natura cheltuielilor ?

— Lucruri mărunte care se ivesc ici, colo. Nu se ştie niciodată.

— Aş prefera să ştiu, a zis ea cu răceală.

— Veţi şti, am răspuns eu. Veţi primi totul, scris negru pe alb. Puteţi obiecta, dacă nu vă convine.

— Şi cît pretinzi avans ?

— O sută de dolari ar fi suficient.

— Sper să fie, a zis ea, bîndu-şi vinul şi umplîndu-şi din nou paharul, fără măcar să-şi şteargă buzele.

— De la oameni ca dumneavoastră, doamnă Murdock, nu am absolută nevoie de avans.

— Domnule Marlowe, sînt o femeie autoritară. Dar nu vreau să te sperii. Pentru că, dacă te sperii de mine, n-o să-mi fii de mare folos.

Am dat afirmativ din cap, fără s-o contrazic.

A rîs brusc, apoi a rîgîit. Un rîgîit uşor, plăcut, fără ostentaţie, cu uşoară nepăsare.

— Astmul meu, a zis fără să se sinchisească. Beau vinul ăsta ca medicament. De aceea nu-ţi ofer nimic.

M-am aşezat picior peste picior. Speram că asta n-o să-i supere astmul.

— Banii, a zis ea, nu sînt lucrul cel mai important. O femeie în situaţia mea e totdeauna jecmănită şi trebuie să se aştepte la asta. Sper să-ţi meriţi onorariul. Iată despre ce e vorba. Mi s-a furat un lucru de mare valoare. Îl vreau înapoi, dar vreau mai mult decît atîta. Nu vreau să fie nimeni arestat. Întîmplător, hoţul e un membru al familiei mele... prin căsătorie.

A răsucit paharul între degetele ei groase şi a zîmbit uşor în lumina obscură a camerei.

— Noră-mea. O fată fermecătoare... total inflexibilă

M-a privit cu o licărire bruscă în ochi.

— Am un fiu al naibii de prost. Dar mi-e foarte drag Cu vreun an în urmă, a făcut o căsătorie neroadă, fără consimţămîntul meu. A fost o nebunie din partea lui, întrucît nu e în stare să-şi cîştige existenţa şi n-are nici o leţcaie în afară de ce-i dau eu, iar eu nu sînt generoasă cînd e vorba de bani. Femeia pe care şi-a ales-o, sau care l-a ales pe el, era cîntăreaţă într-un local de noapte. Numele

destul de potrivit, Linda Conquest. Au stat în această casă. Nu ne-am certat, pentru că nu îngădui oamenilor să se certe cu mine în propria-mi casă, dar nici înțelegere n-a existat între noi. Eu le-am plătit cheltuielile, i-am dat fiecăruia o mașină, iar ei i-am fixat o sumă de bani suficientă pentru toalete și altele. Fără îndoială, viața i se părea destul de plicticoasă. Și, fără îndoială, îl găsea plicticos și pe fiu-meu. Eu însămi îl găsesc plicticos. În orice caz, a plecat cu totul pe neașteptate, acum vreo săptămînă, fără să lase nici o adresă sau să-și ia rămas bun.

A tușit, a scotocit după batistă și și-a suflat nasul.

— Dar a luat o monedă, a continuat ea. O monedă de aur, rară, un dublon Brasher. Era mîndria colecției soțului meu. Pe mine nu mă interesează asemenea lucruri, dar pe el îl interesau. De cînd a murit, acum patru ani, i-am păstrat colecția intactă. E sus la etaj, într-o cameră încuiată și rezistentă la foc, într-un set de casete neinflamabile. E asigurată, dar n-am anunțat încă pierderea dublonului. Nici n-aș vrea, dacă e posibil. Sînt absolut sigură că Linda l-a luat. Se zice că moneda valorează peste zece mii de dolari. E un exemplar făcut la ștanță.

— Dar destul de greu de vîndut, am zis eu.

— Poate, nu știu. Nu i-am observat lipsa decît ieri. Nu i-aș fi observat-o nici atunci, deoarece nu mă preocupă colecția, dacă nu ar fi telefonat un tip din Los Angeles, pe nume Morningstar. Zicea că-i negustor și a întrebat dacă dublonul Murdock-Brasher, cum îl numea el, e de vînzare. Din întîmplare, a răspuns fiul meu. I-a spus că nu crede că-i de vînzare, că n-a fost niciodată, dar dacă domnul Morningstar vrea să sune altă dată, ar putea probabil vorbi cu mine. Nu mă deranjase atunci. deoarece mă odihneam. Tipul a promis că va reveni. Fiul meu a relatat conversația domnișoarei Davis, care la rîndul ei mi-a spus-o mie. Am pus-o să-i telefoneze omului aceluia. Eram curioasă.

A mai sorbit din vin, a fluturat batista și a mîrîit.

— De ce erați curioasă, doamnă Murdock ? am întrebat-o, doar așa, ca să zic ceva.

— Dacă omul ar fi un negustor cu renume, ar ști că moneda nu e de vînzare. Soțul meu, Jasper Murdock, a dispus prin testament ca nici o piesă din colecția sa să nu fie vîndută, împrumutată sau ipotecată în timpul vieții

mele. Nici scoasă din casă, în afară de cazul în care aceasta ar fi distrusă, şi atunci numai cu aprobarea tutorilor. Pe cînd trăia, a zîmbit ea acru, soţul meu socotea că s-ar fi cuvenit să mă interesez mai mult de micile lui piese de metal.

Afară, soarele strălucea, florile înfloreau, păsările cîntau. Maşinile treceau pe stradă cu un sunet îndepărtat, nesupărător. În camera slab luminată, cu femeia aceea severă la înfăţişare şi cu mirosul de vin, totul părea oarecum ireal. Stăteam picior peste picior, legănîndu-l pe cel de deasupra şi aşteptam.

— Am vorbit cu domnul Morningstar. Numele întreg este Elisha Morningstar şi are birourile în Belfont Buildings, pe Ninth Street, în centrul Los Angeles-ului. I-am spus că colecţia Murdock nu e de vînzare, că niciodată n-a fost şi că, în ceea ce mă priveşte, nu va fi niciodată şi că sînt surprinsă că el nu ştie. S-a bîlbîit şi apoi m-a întrebat dacă ar putea examina dublonul. I-am spus că nu. Mi-a mulţumit pe un ton destul de sec şi a închis. Părea un om bătrîn. După asta m-am dus să examinez eu însămi moneda, lucru pe care nu-l mai făcusem de un an întreg. Dispăruse de la locul ei din casetă.

N-am spus nimic. Ea şi-a umplut din nou paharul. A bătut apoi darabana cu degetele ei groase pe braţul şezlongului.

— Ce-am crezut atunci, îţi poţi închipui, probabil.

— Cu privire la Morningstar, da, poate. Cineva i-a oferit moneda spre vînzare, iar el ştia sau bănuia de unde provine. Moneda e probabil o raritate.

— Într-adevăr, un exemplar ştanţat e foarte rar. Da, şi eu am crezut la fel.

— Cum putea să fie furată ? am întrebat.

— Cu foarte multă uşurinţă de oricine din casă. Cheile se află în poşeta mea, iar poşeta se găseşte ba ici, ba colo. E foarte simplu să intri în posesia cheilor atîta timp cît e necesar pentru a deschide o uşă şi o casetă, şi apoi să le pui la loc. Ar fi greu pentru un străin, dar oricine din casă ar fi putut-o face.

— Înţeleg. Cum puteţi dovedi că nora dumneavoastră a furat-o, doamnă Murdock ?

— Nu pot face dovada acestui fapt. Dar sînt absolut sigură. Cele trei servitoare sînt aici de mulţi ani, cu mult înainte de a mă căsători eu cu domnul Murdock, acum şapte ani. Grădinarul nu intră niciodată în casă. Şofer n-am, pentru că mă duce cu maşina fiul meu, ori secretara. Fiu-meu n-a luat-o, mai întîi pentru că nu e chiar atît de nebun s-o fure pe maică-sa, şi în al doilea rînd, dacă ar fi luat-o, ar fi putut cu uşurinţă să mă împiedice să vorbesc cu negustorul de monede Morningstar. Domnişoara Davis... e ridicol. Nu-i genul ăsta. Prea sfioasă. Nu, domnule Marlowe, Linda e tipul de femeie care ar fi putut-o face chiar şi numai din răutate, dacă nu din alt motiv. Şi ştii şi dumneata cum sînt oamenii ăştia de prin barurile de noapte...

— Oameni de tot felul, ca noi toţi, am zis. Presupun că nu sînt urme de spargere ? Numai un ins priceput e în stare să salte o asemenea monedă, ori se pare că nu e vorba de asta. Poate n-ar strica, totuşi, să arunc o privire prin cameră.

— Ţi-am spus doar, domnule Marlowe, că doamna Leslie Murdock, nora mea, a luat dublonul Brasher.

Ne-am privit unul pe celălalt. Ochii îi erau duri, asemenea dalelor de piatră de pe aleea de la intrare. M-am scuturat de privirea ei şi am zis :

— Presupunînd că e aşa, doamnă Murdock, ce aţi dori să se facă ?

— În primul rînd, vreau moneda înapoi. În al doilea rînd, vreau un divorţ de necontestat în favoarea fiului meu. Şi nu intenţionez să-l cumpăr. Cred că ştii cum se aranjează aceste lucruri.

Şi-a terminat porţia obişnuită de Porto şi a rîs cu bădărănie.

— Oi fi auzit, am răspuns. Ziceţi că doamna n-a lăsat nici o adresă. Asta înseamnă că habar n-aveţi unde s-a dus ?

— Întocmai.

— În acest caz, e vorba de o dispariţie. S-ar putea ca fiul dumneavoastră să ştie ceva, dar nu v-a spus-o. Va trebui să-l văd.

Faţa mare şi palidă a devenit mai aspră.

— Fiul meu nu ştie nimic. Nici măcar nu ştie că moneda a fost furată. Nu vreau ca el să afle ceva. La momen-

tul potrivit, o să mă descurc eu cu el. Pînă atunci vreau să fie lăsat în pace. El va face exact ceea ce vreau eu.

— Nu totdeauna a făcut așa.

— Căsătoria, a zis ea în silă, a făcut-o dintr-un impuls de moment. După aceea a încercat să se poarte ca un gentleman. Eu nu am asemenea scrupule.

— E nevoie de trei zile pentru un asemenea impuls de moment în California, doamnă Murdock.

— Tinere, vrei sau nu vrei acest caz ?

— Îl vreau, dacă mi se spune adevărul și dacă mi se permite să mă ocup de caz cum cred eu de cuviință. Nu-l vreau, dacă aveți de gînd să stabiliți o groază de reguli și regulamente de care să mă poticnesc.

A rîs cu duritate.

— Asta e o chestiune delicată de familie, domnule Marlowe, și trebuie tratată ca atare.

— Dacă mă angajați, veți beneficia de delicatețea de care dispun. Dacă n-am suficientă delicatețe, poate că ar fi mai bine să nu mă angajați. De pildă, înțeleg că nu doriți ca nora dumneavoastră să fie victima unei înscenări. Pentru asta nu sînt suficient de delicat.

S-a făcut la față ca o sfeclă fiartă și a deschis gura, gata să răcnească. S-a răzgîndit totuși. A ridicat paharul de Porto și a mai tras o dușcă din „medicament".

— Sînt sigură că vei reuși, a răspuns sec. Păcat că nu te-am cunoscut acum doi ani, înainte ca fiul meu s-o fi luat de nevastă.

N-am înțeles exact ce-a vrut să zică, dar n-am pus nici o întrebare. S-a aplecat într-o parte, a umblat cu o cheie la un telefon interior și a bombănit ceva în el cînd i s-a răspuns.

S-au auzit niște pași și micuța blondă arămie a intrat cu pași mărunți în cameră, cu bărbia lăsată, de parcă cineva era gata să se repeadă la ea.

— Completează un cec de 250 de dolari pentru omul ăsta, a mîrîit la ea bătrîna zmeoaică. Și să nu sufli o vorbă.

Tînăra s-a înroșit pînă în vîrful urechilor.

— Știți că nu vorbesc niciodată despre afacerile dumneavoastră, doamnă Murdock, a behăit ea. O știți doar. Nici prin gînd nu mi-ar trece...

S-a întors cu capul plecat şi a fugit din cameră. Cînd să închidă uşa, m-am uitat la ea. Buzişoara îi tremura, dar ochii îi erau furioşi.

— O să am nevoie de o fotografie a doamnei şi de cîteva informaţii, am zis după ce uşa s-a închis.

— Caută în sertarul biroului.

Inelele i-au strălucit în întuneric, cînd degetul gros, cenuşiu, s-a îndreptat spre sertar.

M-am dus la masa de lucru de trestie, am deschis singurul sertar şi am luat fotografia care zăcea singură în fundul sertarului cu faţa în sus, privind la mine cu ochi negri, reci. M-am aşezat din nou şi am examinat fotografia. Părul negru, despărţit neglijent cu cărare la mijloc, pieptănat spre spate ; o frunte destul de înaltă. Gura mare, a naibii de frumoasă şi cu buze numai bune de sărutat. Nas drăguţ, nici prea mic, nici prea mare. Faţă cu trăsături plăcute. Fizionomiei îi lipsea ceva. Cîndva acest ceva putea fi numit educaţie, dar în zilele noastre nu ştiam cum să-l numesc. Figura părea prea înţeleaptă şi prea rezervată pentru vîrsta ei. Prea multe lucruri i se întîmplaseră şi devenise cam prea isteaţă evitîndu-le. În spatele acestei expresii de înţelepciune se găsea candoarea unei fetiţe care mai credea încă în Moş Crăciun.

Am dat din cap privind poza şi am băgat-o în buzunar. Mi se părea că aflu prea multe de la o simplă poză, şi unde mai pui că lumina era proastă.

Uşa s-a deschis şi a intrat tînăra cu rochie de in. Ţinea în mînă un carnet de cecuri gros şi un stilou. Şi-a folosit braţul drept masă de scris şi doamna Murdock a făcut un gest scurt spre mine. Tînăra a rupt o filă din carnetul de cecuri şi mi-a întins-o. A rămas şovăitoare lîngă uşă. Întrucît nimeni nu i-a adresat nici un cuvînt, a ieşit uşor din cameră şi a închis uşa.

Am fluturat fila ca să se usuce, am împăturit-o şi am rămas cu ea în mînă.

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre Linda ?

— Aproape nimic. Înainte de a se căsători cu fiul meu, împărţea un apartament cu o fată numită Lois Magic — oamenii aceştia îşi aleg nume fermecătoare — care este un soi de animatoare. Lucrau amîndouă într-un local numit Idle Valley, pe bulevardul Ventura. Fiul meu Leslie îl cu-

noaşte mult prea bine. Despre familia Lindei sau originea ei n-am nici o idee. Zicea odată că s-a născut în Sioux Falls. Presupun că are părinţi. Nu prea m-a interesat

Pe naiba. O şi vedeam zbătîndu-se să afle tot felul de lucruri, şi rămînînd cu mîinile goale şi buzele umflate.

— Nu cunoaşteţi adresa domnişoarei Magic ?

— Nu, n-am ştiut-o niciodată.

— S-ar putea s-o ştie fiul dumneavoastră... sau domnişoara Davis ?

— O să-l întreb cînd vine acasă. Dar nu cred. Poţi s-o întrebi pe domnişoara Davis, dar sînt sigură că nu ştie.

— Înţeleg. Nu cunoaşteţi vreo altă prietenă de-a Lindei ?

— Nu.

— E posibil ca fiul dumneavoastră să mai întreţină legături cu ea, doamnă Murdock... fără să vă spună.

Era gata să se înroşească din nou la faţă. Mi-am ridicat mîna şi am încropit un zîmbet măgulitor.

— La urma urmelor, e căsătorit cu ea de un an, am zis. Probabil ştie cîte ceva despre ea.

— Nu-l băga pe fiul meu în treaba asta, a mîrîit ea.

Am dat din umeri, iar de pe buze mi-a scăpat un plescăit de dezamăgire.

— Foarte bine. Presupun că şi-a luat maşina. Aceea pe care i-aţi dat-o dumneavoastră.

— Un Mercury cenuşiu ca oţelul, model 1940, nedecapotabil. Domnişoara Davis îţi poate da numărul maşinii, dacă vrei. Nu ştiu dacă a luat-o.

— Ştiţi cumva ce bani, şi toalete, şi bijuterii avea asupra ei ?

— N-avea mulţi bani. Să fi avut cîteva sute de dolari, cel mult.

Un rînjet gras i-a brăzdat cute adînci în jurul nasului şi al gurii.

— Dacă, bineînţeles, nu şi-a găsit un nou prieten.

— Asta aşa-i, am consimţit eu. Bijuterii ?

— Un inel cu smarald şi diamant, nu de foarte mare valoare, un ceas Longines de platină cu rubine, un colier de chihlimbar foarte frumos, cu vinişoare, pe care i l-am dăruit chiar eu din prostie. Colierul are o copcă de diamant, cu 26 de diamante mici, în forma unui caro de pe

cărţile de joc. Mai avea şi alte lucruri, bineînţeles. Nu le-am acordat niciodată prea mare atenţie. Se îmbrăca bine, dar nu frapant. Se mulţumea cu puţin.

Şi-a umplut din nou paharul şi a mai slobozit cîteva rigiieli semimondene.

— Asta e tot ce-mi puteţi spune, doamnă Murdock ?

— Nu-i de ajuns ?

— Nu prea, dar trebuie să mă mulţumesc deocamdată cu atîta. Dacă aflu că nu ea a furat moneda, încetez orice investigaţie. Corect ?

— O să mai vorbim despre asta, a răspuns cu asprime. În mod sigur ea a furat-o. Şi n-am de gînd s-o las să dispară cu moneda. Vîră-ţi asta bine în cap, tinere. Şi sper să fii măcar pe jumătate atît de dur, pe cît îţi place să pari, pentru că fetele astea de prin barurile de noapte se pricep să-şi facă prieteni printre oameni periculoşi.

Ţineam cecul îndoit între genunchi. Mi-am scos portofelul şi l-am pus înăuntru, apoi m-am ridicat, luîndu-mi pălăria de pe duşumea.

— Mie-mi plac inşii ăştia, am zis, Au minţi foarte simple. Cînd aflu ceva o să vă informez, doamnă Murdock. Cred că mai întîi mă voi ocupa de negustorul de monede. Pare a fi un fir.

M-a lăsat să ajung la uşă, înainte de a mormăi în spatele meu :

— Nu mă prea simpatizezi, nu-i aşa ?

Cu mîna pe mînerul uşii, m-am întors să-i zîmbesc.

— Vă simpatizează cineva ?

Şi-a dat capul pe spate, a deschis gura larg şi a rîs cu hohote. În timp ce încă mai rîdea am deschis uşa, am ieşit şi am închis-o, lăsînd în urmă rîsul aspru, bărbătesc. M-am întors pe coridor şi am ciocănit la uşa întredeschisă a secretarei, apoi am deschis-o şi am privit înăuntru.

Îşi culcase capul pe braţele sprijinite pe masa de lucru. Suspina. Şi-a ridicat capul şi m-a privit cu ochii înlăcrimaţi. Am închis uşa, m-am apropiat de ea şi i-am pus un braţ în jurul umerilor firavi.

— Curaj, am zis. Ar trebui să-ţi pară rău de ea. Se crede grozavă şi încearcă să trăiască de parcă ar fi într-adevăr aşa.

Tînăra a sărit în picioare, departe de braţul meu.

— Nu mă atingeţi, a zis ea gîfîind. Vă rog. Nu permit bărbaţilor să mă atingă. Şi nu mai spuneţi lucruri atît de îngrozitoare despre doamna Murdock.

Faţa îi era roşie şi udă de lacrimi. Fără ochelari, ochii îi erau foarte frumoşi.

Mi-am pus în gură ţigara, care aştepta de mult să fie aprinsă, şi am aprins-o.

— Eu... eu n-am vrut să fiu nepoliticoasă, s-a smiorcăit. Dar mă umileşte foarte tare. Iar eu aş face orice pentru ea.

S-a mai smiorcăit puţin, apoi a scos o batistă bărbătească din sertarul mesei de lucru. A scuturat-o şi şi-a şters ochii cu ea. Pe colţul care atîrna în jos am văzut iniţialele L. M., brodate cu mov. M-am zgîit la batistă şi am suflat fumul de ţigară spre colţul camerei, departe de părul ei.

— Doriţi ceva ? m-a întrebat.

— Vreau numărul maşinii doamnei Murdock Leslie.

— 2X1111, un Mercury gri, decapotabil, model 1940.

— Bătrîna mi-a spus că maşina e nedecapotabilă.

— Aceea e maşina domnului Leslie. Sînt de aceeaşi marcă, acelaşi model şi aceeaşi culoare. Linda nu şi-a luat maşină.

— Oh ! Ce ştii despre o domnişoară Lois Magic ?

— Am văzut-o doar o dată. Locuise cu Linda în acelaşi apartament. A venit aici cu un domn... un domn Vannier.

— Ăla cine mai e ?

A privit în jos, la masa de lucru.

— Eu... ea a venit cu el, nu-l cunosc.

— Perfect. Spune-mi cum arată domnişoara Lois Magic ?

— O blondă înaltă, frumoasă. Foarte... foarte atrăgătoare.

— Vrei să spui provocatoare ?

— Păi, s-a îmbujorat ea mînioasă, este într-un mod decent, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Înţeleg ce vrei să spui, am zis, dar n-ajung nicăieri cu asta.

— Vă cred, a răspuns ea, cu glas tăios.

— Ştii unde locuieşte domnişoara Magic ?

A clătinat din cap. A împăturit cu multă grijă batista cea mare și a pus-o în sertarul mesei de lucru, acela în care se găsea și pistolul.

— Mai poți șterpeli una, cînd se murdărește asta, am zis.

S-a lăsat pe spate în scaun, și-a pus mîinile mici și curate pe masa de lucru și m-a privit calmă.

— Eu nu aș fi atît de dur, dacă aș fi în locul dumitale, domnule Marlowe. În nici un caz, cu mine.

— Nu ?

— Nu. Și nu mai pot răspunde la nici o întrebare fără instrucțiuni precise. Am aici un post de încredere.

— Nu sînt dur. Sînt doar îndrăzneț.

A luat un creion și a făcut un semn pe un carnețel. Mi-a zîmbit ușor, din nou calmă.

— Poate că mie nu-mi plac bărbații îndrăzneți.

— Dacă am întîlnit vreodată în viața mea vreo trăsnită, tu ești aceea. La revedere.

Am ieșit din biroul ei, am închis ușa hotărît și m-am întors prin holurile goale spre salonul mare, tăcut și lugubru, apoi am ieșit afară, pe ușa din față.

Soarele dansa pe pajiștea caldă. Mi-am pus ochelarii de soare și m-am dus să-l mîngîi pe micuțul negru.

— Frate dragă, e mai rău decît mă așteptam, i-am spus.

Simțeam dalele de piatră fierbinți prin tălpile pantofilor. Am urcat în mașină, am pornit-o și m-am îndepărtat de marginea trotuarului.

O mașină mică nedecapotabilă, de culoarea nisipului, s-a îndepărtat de bordură în spatele meu. Habar n-aveam cine poate fi. Bărbatul care o conducea purta un fel de pălărie de pai, de culoare închisă, cu calotă plată și boruri întoarse, cu panglică viu colorată. Avea ochelari de soare, ca și mine.

M-am îndreptat spre oraș. După vreo douăsprezece cvartale, la o intersecție, am văzut că mașina de culoarea nisipului era încă în spatele meu. Am ridicat din umeri, nedumerit, și din simplu amuzament am înconjurat cîteva cvartale. Se ținea după mine. Am virat într-o stradă plantată cu arbori de piper imenși, am întors rapid și am oprit lîngă trotuar. Capul blond de sub pălăria de pai, de cu-

loarea ciocolatei, cu panglica viu colorată, nici nu s-a uitat la mine și a trecut mai departe. Eu m-am întors la Arroyo Seco și apoi la Hollywood. M-am uitat atent, de mai multe ori, dar n-am mai zărit mașina.

Capitolul trei

Aveam un birou în Cahuenga Building, la etajul VI, compus din două cămăruțe. Una o lăsam deschisă pentru vreun client răbdător, dacă se ivea vreunul. La ușă se găsea o sonerie pe care puteam s-o conectez sau s-o întrerup din cabinetul meu.

Am privit în camera de primire. Nimic în afară de mirosul de praf. Am deschis o fereastră, am descuiat ușa dintre camere și am intrat în cealaltă cameră. Trei scaune solide și un scaun turnant. Masă de lucru acoperită cu cristal. Cinci clasoare verzi, dintre care trei goale. Un calendar, iar pe perete un brevet înrămat. Un telefon, un lighean într-un bufet murdar și un cuier pentru pălării. Un covor, ca să fie ceva pe dușumea, și două ferestre deschise cu perdele de tul, care fluturau în adierea vîntului, făcînd cute ca buzele unui bătrîn știrb cînd doarme.

Aceleași lucruri de anul trecut și de acum doi ani. Nici frumoase, nici strălucitoare, dar mai bune decît un cort pe plajă.

Mi-am agățat pălăria și pardesiul în cuier și mi-am spălat fața și mîinile cu apă rece. După aceea am aprins o țigară și am pus cartea de telefon pe birou. Elisha Morningstar era trecut la 824, Belfont Building, West Ninth Street 422. Mi-am notat adresa și numărul de telefon și eram cu mîna pe telefon, cînd mi-am amintit că nu conectasem soneria din camera cealaltă. M-am întins peste birou și, cînd am cuplat, suna. Cineva tocmai deschisese ușa de la camera de primire.

Am întors blocnotesul cu fața în jos pe birou și m-am dus să văd cine venise. Era un tip înalt, zvelt, plin de sine, într-un costum subțire de stofă ca ardezia albăstruie. Avea pantofi negru cu alb, cămașă de culoarea fildeșului. Cravata și batista din buzunarul de la piept erau de culoarea

florii de palisandru. În mîini avea mănuşi negru cu alb din piele de porc şi ţinea un port-ţigaret negru, strîmbînd din nas la revistele vechi de pe masă, la scaunele demodate, la duşumeaua învechită şi la aspectul modest al camerei.

Cînd am deschis uşa dintre camere, s-a întors şi s-a uitat la mine cu nişte ochi spălăciţi şi cam visători, aşezaţi foarte aproape de un nas subţire. Pielea îi era înroşită de soare, părul roşcat era periat spre spate, pe o ţeastă îngustă, iar linia subţire a mustăţii era mult mai roşie decît părul.

M-a examinat pe îndelete şi fără multă plăcere. A suflat fumul cu delicateţe şi a vorbit prin el, cu un zîmbet uşor :

— Eşti Marlowe ?

Am dat din cap afirmativ.

— Sînt cam dezamăgit, a zis. Mă aşteptam să găsesc un ins cu unghiile murdare.

— Vino înăuntru, am zis, şi n-ai decît să fii spiritual stînd jos.

I-am ţinut uşa să intre. Cînd a trecut pe lîngă mine, a scuturat scrumul de la ţigară pe duşumea, cu unghia de la degetul mijlociu al mîinii libere. S-a aşezat în faţa biroului, şi-a scos mănuşa din mîna dreaptă, le-a strîns pe amîndouă laolaltă şi le-a pus pe birou. A scos chiştocul din port-ţigaretul negru, foarte lung, şi a apăsat pe el cu un chibrit pînă n-a mai ieşit fum. A pus o altă ţigară şi a aprins-o cu un chibrit mare de culoarea mahonului. S-a lăsat pe spătar, cu un zîmbet de aristocrat plictisit.

— Gata ? am întrebat. Pulsul şi respiraţia normale ? N-aţi vrea un prosop rece pe cap ?

N-a strîmbat din buze, pentru că o făcuse cînd intrase.

— Detectiv particular. N-am cunoscut nici unul. O afacere rentabilă, se pare. Să te uiţi prin gaura cheii, să stîrneşti scandal şi tot felul de lucruri de-alde astea.

— Cu treburi, sau în vizită ?

Zîmbetu-i era la fel de vlăguit ca o femeie grasă la un bal al pompierilor.

— Mă numesc Murdock. Probabil că asta îţi spune ceva.

— Ai apărut repede, am zis, şi-am început să-mi umplu pipa.

M-a urmărit cum îmi umpleam pipa.

— Înţeleg, a zis, că mama te-a angajat pentru o anumită problemă. Ţi-a dat un cec.

Am terminat de umplut pipa, am aprins-o şi am început să pufăi. M-am lăsat pe spate ca să suflu fumul peste umărul meu, drept spre fereastra deschisă. N-am scos o vorbă.

El s-a aplecat puţin înainte şi a zis pe un ton serios :

— Presupun că a fi evaziv e caracteristic meseriei dumitale, dar nu mă mulţumesc cu presupuneri. Am aflat de la un viermişor, un simplu vierme de grădină, adesea călcat în picioare, dar care mai supravieţuieşte... ca mine însumi. Întîmplător, eram în spatele dumitale, nu prea departe. Asta clarifică lucrurile ?

— Da, am răspuns. Presupunînd că ar avea vreo importanţă pentru mine.

— Eşti angajat să-mi găseşti nevasta, bănuiesc.

Am fornăit pe nas şi i-am rînjit pe deasupra pipei.

— Marlowe, a zis el pe un ton mai serios, o să încerc să te simpatizez, dar mă-ndoiesc c-o să te-nghit.

— Uite că ţip, am răspuns. De furie şi de durere.

— Să ştii că nu te cred atît de grozav pe cît vrei să pari.

— E dureros pentru mine s-o aud de la dumneata.

S-a lăsat din nou pe spate şi m-a privit cu nişte ochi spălăciţi. S-a foit în scaun, încercînd să stea comod. Mulţi oameni încercaseră să stea comod în scaunul acela. Şi eu ar trebui să încerc uneori. Poate că asta îmi aduce ghinion în afaceri.

— De ce vrea mama s-o găseşti pe Linda ? a întrebat el încet. Nu-i putea suporta vitalitatea. Vreau să spun că mama o ura din cauza vitalităţii ei. Faţă de mama, Linda se purta cît se poate de frumos. Ce crezi despre ea ?

— Despre mama dumitale ?

— Bineînţeles. Pe Linda n-ai cunoscut-o, nu-i aşa ?

— Slujba domnişoarei Davis atîrnă de un fir de păr. Vorbeşte cînd nu trebuie.

A scuturat din cap, cu hotărîre.

— Mama n-o să afle. Oricum, nu se poate lipsi de Merle. Are nevoie de cineva pe care să-l terorizeze. Poate

să țipe la ea, s-o pălmuiască chiar, dar nu se poate dispensa de ea. Ce crezi despre ea ?

— O șmecheră de modă veche.

S-a încruntat.

— Mă refer la mama. Merle nu-i decît un copil, știu bine.

— Puterea dumitale de observație mă uimește.

Surprins, aproape uitase să-și scuture scrumul de la țigară. Nu complet. Era oricum atent să nu-l scape în scrumieră.

— Mă refeream la mama, a zis el stăruitor.

— Un excelent veteran. O inimă de aur, dar aurul îngropat bine și adînc.

— Dar de ce vrea s-o găsească pe Linda ? Asta nu pot înțelege. Și cheltuiește și bani pe deasupra. Mamei nu-i place să cheltuiască. Ea crede că banii fac parte din ființa ei. De ce vrea s-o găsească pe Linda ?

— Habar n-am. Cine a zis că o caută ?

— Asta-i bună ! Dumneata ai lăsat să se înțeleagă. Și Merle...

— Pe naiba ! Merle e doar romantică. O invenție de-a ei. Își suflă nasul într-o batistă bărbătească. Probabil una de-a dumitale.

S-a înroșit la față.

— Astea-s prostii. Ascultă, Marlowe, te rog fii rezonabil și dă-mi o idee despre ce se petrece. N-am mulți bani, mă tem, doar două sute ar fi...

— Ar trebui să-ți trag una. În afară de asta, nici n-ar trebui să vorbesc cu dumneata. Asta-i ordinul.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu ?

— Nu mă întreba lucruri de care n-am habar. Nu pot să-ți răspund. Și nu mă întreba lucruri pe care le știu, pentru că nu-ți voi răspunde. Unde ai trăit pînă acum ? Crezi oare că un om cu meseria mea, căruia i se încredințează un caz, umblă de colo pînă colo răspunzînd oricărui curios la întrebări ?

— Se pare că atmosfera e prea încărcată, a zis el cu răutate. dacă un om cu meseria dumitale refuză cîteva sute de dolari.

Nu mă mai interesa. Am luat chibritul de mahon din scrumieră și m-am uitat la el. Avea margini subțiri, gal-

bene, şi avea tipărit în alb Rosemont H. Richards'3 — restul arsese. Am îndoit chibritul, am strîns jumătăţile laolaltă şi l-am aruncat în coşul de hîrtii.

— Îmi iubesc soţia, a zis el deodată, arătîndu-mi dinţii albi şi puternici. Un sentiment răsuflat, dar ăsta-i adevărul.

— Zarafii o mai duc încă foarte bine.

A început să vorbească printre dinţi :

— Ea nu mă iubeşte. Nu cunosc vreun motiv deosebit pentru care m-ar iubi. Între noi atmosfera a fost încordată. Era obişnuită cu o viaţă trepidantă. Iar la noi era o viaţă aproximativ monotonă. Nu ne-am certat. Linda e o femeie echilibrată. Adevărul e că, după ce s-a măritat cu mine, nu s-a prea distrat.

— Eşti prea modest.

Ochii i-au scînteiat, dar şi-a ţinut firea destul de bine.

— N-ai dreptate, Marlowe. Nici măcar nu eşti original. Ascultă, ai aerul unui tip cumsecade. Eu ştiu că maică-mea nu dă 250 de dolari doar ca să se distreze. Poate nu e vorba de Linda, poate e altceva. Poate... s-a oprit şi apoi, urmărindu-mi ochii, a zis foarte încet : Poate e vorba de Morny.

— Poate, am zis eu bine dispus.

Şi-a ridicat mănuşile şi a izbit cu ele în birou, apoi le-a pus la loc.

— Am încurcat-o rău de tot. Dar nu credeam că ea ştie. Poate i-a telefonat Morny. Mi-a promis că n-o să-i spună.

Pînă aci a mers uşor.

— Cît îi datorezi ?

De-aci lucrurile au mers greu. Din nou a devenit suspicios.

— Dacă Morny dădea telefon, i-ar fi spus ei. Iar ea ţi-ar fi spus dumitale, a zis cu voce stinsă.

— Poate nu e Morny, am zis eu, simţind nevoia să beau. Poate negustorul de gheaţă a lăsat bucătăreasa însărcinată. Dar dacă e Morny, cît îi datorezi ?

— Douăsprezece mii, a răspuns, privind în jos şi înroşindu-se.

— Ameninţări ?

A dat din cap afirmativ.

— Spune-i să plimbe ursul. Ce fel de individ e ? Al dracului ?

— Şi-a ridicat din nou privirea ; pe **față i se putea citi** curajul.

— Cred că da. Cred că toți sînt așa. Pe vremuri interpreta roluri negative în filme. Chipeș într-un mod ostentativ, un tip interesant. Dar să nu-ți închipui cine știe ce. Linda a lucrat acolo, la fel cu ospătarii și orchestra. Dacă o cauți, o să-ți fie foarte greu s-o găsești.

I-am zîmbit politicos.

— De ce mi-ar fi greu ? Sper că nu-i îngropată în curtea din spate.

S-a ridicat cu o licărire de mînie în ochii spălăciți. În picioare, aplecat puțin peste birou, și-a mișcat repede mîna dreaptă în sus cu un gest destul de elegant și a scos un mic automat cam de calibrul 25, cu mîner din lemn de nuc. Parcă era fratele celui pe care-l văzusem în sertarul biroului lui Merle. Țeava îndreptată spre mine părea destul de amenințătoare. Nu m-am clintit.

— Dacă cineva încearcă să se lege de Linda, va trebui să se lege de mine mai întîi, a zis iritat.

— Nici chiar așa. Mai bine ți-ai face rost de arme ca lumea, dacă ai de gînd să faci o treabă serioasă.

Şi-a băgat micuțul automat în buzunarul interior. Mi-a aruncat o privire necruțătoare, și-a luat mănușile și a pornit spre ușă.

— Îmi pierd vremea vorbind cu dumneata. Nu faci decît glume.

— Stai puțin, am zis, ridicîndu-mă și ocolind biroul. Ar fi bine să nu-i pomenești mamei dumitale despre această întrevedere, fie chiar și numai de dragul lui Merle.

A dat din cap afirmativ.

— Pentru cîte informații am obținut, se pare că nici nu merită să pomenesc ceva.

— Chiar e adevărat că-i datorezi lui Morny douăsprezece mii de dolari ?

A privit de jos în sus și din nou în jos.

— Cine poate să împrumute douăsprezece mii de dolari de la Alex Morny e un tip mult mai isteț decît mine.

Eram foarte aproape de el.

— De fapt, nici măcar nu cred că ești îngrijorat din cauza nevestei. Cred că știi unde se află. Ea n-a fugit de dumneata. A fugit de mama dumitale.

Şi-a ridicat ochii şi şi-a pus o mănuşă. N-a zis nimic.

—. Probabil că o să-şi găsească o slujbă. Şi o să cîştige destul ca să te întreţină.

A privit din nou duşumeaua, s-a întors puţin spre dreapta şi pumnul înmănuşat a descris un arc în sus. Mi-am ferit maxilarul şi i-am prins încheietura mîinii, apoi i-am împins-o uşor spre el, lăsîndu-mă cu toată greutatea. Şi-a tras un picior înapoi ca să se proptească şi a început să respire greu. Avea o încheietură subţire. I-am cuprins-o între degete.

Am rămas aşa, privindu-ne în ochi. Respira ca un om beat, cu gura deschisă şi buzele dezgolindu-i dinţii. În obraji îi apărură pete mici, rotunde de un roşu aprins. Şi-a smucit mîna să scape, dar îl ţineam atît de strîns, că a trebuit să se mai dea un pas înapoi, ca să-şi adune puterile. Feţele ne erau foarte aproape.

— Cum de nu ţi-a lăsat bătrînul nişte bani ? am întrebat eu batjocoritor. Sau i-ai păpat pe toţi ?

Vorbea printre dinţi, încercînd să scape de încleştare.

— Dacă te interesează ca să-ţi faci împuţita de meserie şi dacă te referi la Jasper Murdock, află că nu era tatăl meu. Nu ţinea la mine şi nu mi-a lăsat un cent. Tatăl meu era unul numit Horace Bright care a dat faliment şi a sărit pe fereastra biroului.

— Te laşi uşor muls, dar dai lapte slab. Iartă-mă că am zis că te întreţine soţia. Voiam doar să te necăjesc.

I-am eliberat încheietura mîinii şi m-am tras înapoi. Respira încă foarte greu. Ochii mă fixau furioşi, dar vocea şi-o păstra calmă.

— Ei bine, ai cîştigat. Dacă eşti satisfăcut, plec.

— Ţi-am făcut un serviciu. Unul care poartă pistol n-ar trebui să insulte atît de uşor. Mai bine aruncă-l.

— Asta-i treaba mea. Îmi pare rău că am vrut să te lovesc. Poate că nu te-ar fi durut prea tare dacă te nimeream.

— Nu face nimic.

A deschis uşa şi a plecat. Paşii i s-au pierdut pe coridor. Un alt trăsnit. Mi-am ciocănit uşor dinţii cu un deget în ritmul paşilor lui, atîta timp cît i-am auzit. M-am întors apoi la masa de lucru, am consultat blocnotesul şi am ridicat telefonul.

Capitolul patru

După ce telefonul a sunat de trei ori, la celălalt capăt al firului a răspuns o voce delicată şi copilăroasă de fată, filtrată printr-un cocoloş de gumă de mestecat :

— Bună dimineaţa. Biroul domnului Morningstar.

— Bătrînul domn e la birou ?

— Cine întreabă, vă rog ?

— Marlowe.

— Vă cunoaşte, domnule Marlowe ?

— Întreabă-l dacă vrea să cumpere o veche monedă americană de aur.

— Un moment, vă rog.

Momentul a durat atît cît e nevoie să se aducă la cunoştinţă unui ins bătrîn că cineva vrea să-i vorbească la telefon. S-a auzit apoi un ţăcănit şi vocea unui bărbat. O voce uscată. S-ar putea zice chiar seacă.

— Aici e domnul Morningstar.

— Mi s-a spus că aţi telefonat doamnei Murdock, din Pasadena, domnule Morningstar. În legătură cu o anumită monedă.

— În legătură cu o anumită monedă, a repetat el. Într-adevăr. Şi ce-i cu asta ?

— După cîte ştiu, doreaţi să cumpăraţi acea monedă din colecţia Murdock.

— Într-adevăr ! Şi cine sînteţi, domnule ?

— Philip Marlowe. Detectiv particular. Lucrez pentru doamna Murdock.

— Într-adevăr, a zis el pentru a treia oară.

Şi-a dres vocea cu grijă, şi a urmat :

— Şi despre ce doriţi să vorbiţi cu mine, domnule Marlowe ?

— Despre această monedă.

— Dar am fost informat că nu e de vînzare.

— Totuşi, vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre ea. Personal.

— Vreţi să spuneţi că s-a răzgîndit în ceea ce priveşte vînzarea ?

— Nu.

— Atunci, nu înţeleg ce doriţi, domnule Marlowe. Despre ce să vorbim ?

Părea viclean acum.

Am mers la sigur, arborînd un aer plictisit :

— Chestiunea e, domnule Morningstar, că atunci cînd aţi telefonat, ştiaţi că moneda nu e de vînzare.

— Interesant, a zis el încet. De unde ?

— E domeniul dumneavoastră şi nu se poate să nu ştiţi. E un fapt cunoscut public că colecţia Murdock nu poate fi vîndută cît timp trăieşte doamna Murdock.

— Aha, a zis el. Aha.

S-a făcut linişte.

— La ora trei, a zis el apoi, nu brusc, dar repede. Voi fi bucuros să vă văd aici, în biroul meu. Probabil ştiţi unde este. Vă convine ?

— Voi fi acolo, am răspuns.

Am închis, mi-am aprins pipa şi am rămas aşa, privind la perete. Aveam chipul încordat din cauza gîndurilor sau din cine ştie ce alt motiv. Am scos fotografia Lindei Murdock din buzunar şi m-am uitat la ea. După o vreme am ajuns la concluzia că, la urma urmei, avea o faţă destul de banală şi am încuiat fotografia în birou. Am luat al doilea chibrit al lui Murdock din scrumieră şi l-am examinat. Pe acesta scria : Top Row W.D. Wright '36.

I-am dat drumul la loc în scrumieră, întrebîndu-mă dacă ar fi putut să fie un indiciu. Poate că era.

Am scos cecul doamnei Murdock din portofel, l-am completat pe verso, am emis un ordin de virament în contul meu şi un cec pentru bani numerar. Mi-am scos carnetul de bancă din birou şi am prins totul cu un elastic. apoi l-am băgat în buzunar.

Lois Magic nu era trecută în cartea de telefon.

Am pus pe birou suplimentul cu telefoane speciale şi am făcut o listă de vreo şase agenţii teatrale scrise cu litere mari şi am telefonat. Mi-au răspuns voci cristaline şi vesele care voiau să-mi pună o mulţime de întrebări, dar fie nu ştiau, fie n-aveau chef să-mi spună nimic cu privire la domnişoara Lois Magic, care se părea a fi animatoare.

Am aruncat lista în coşul de hîrtii şi i-am telefonat lui Kenny Haste, reporter pentru crime la „Chronicle".

— Ce ştii despre Alex Morny ? l-am întrebat, după ce amîndoi am terminat de spus glume.

— Conduce un bar de noapte luxos şi un tripou în Idle Valley, cam la vreo două mile de drumul principal, înapoi spre coline. Pe vremuri juca în filme. Un actor jalnic. Se pare că se bucură de multă protecţie. N-am auzit să fi împuşcat pe cineva în piaţa publică ziua în amiaza mare. Sau la orice altă oră. Dar n-aş paria că n-a făcut-o

— Periculos ?

— Cred că poate deveni, la nevoie. Cine a văzut filme, ştie de ce sînt în stare patronii localurilor de noapte. Are drept gardă personală un tip năstruşnic. Îl cheamă Eddie Prue, înalt de aproape doi metri şi firav ca un alibi cinstit. Nu vede cu un ochi de pe urma unei răni căpătate în război.

— Morny e periculos pentru femei ?

— Nu fi demodat, bătrîne. Femeile nu numesc asta pericol.

— Cunoşti o fată cu numele de Lois Magic ? Se zice că-i animatoare. O blondă înaltă, extravagantă.

— Nu, dar mi-ar plăcea s-o cunosc, după cum zici c-arată.

— Nu face pe şmecherul. Cunoşti pe cineva cu numele de Vannier ? Nici unul din oamenii ăştia nu se găseşte în cartea de telefon.

— Nu. Dar l-aş putea întreba pe Gestie Arbogast, dacă vrei să suni mai tîrziu. Îi cunoaşte pe toţi aristocraţii barurilor de noapte. Şi pe escroci.

— Mulţumesc, Kenny. O să te sun. Peste o jumătate de oră ?

Mi-a răspuns afirmativ şi-am închis amîndoi. Am încuiat biroul şi am plecat.

La capătul coridorului, în colţul zidului, un bărbat blond, tinerel, într-un costum maro şi cu o pălărie de pai de culoarea ciocolatei, cu panglică viu colorată, maro cu alb, citea ziarul de seară cu spatele la perete. Cînd am trecut pe lîngă el, a căscat, şi-a vîrît ziarul sub braţ şi şi-a îndreptat spinarea.

A intrat în lift cu mine. De abia îşi ţinea ochii deschişi de obosit ce era. Am ieşit în stradă şi am mers cale de un cvartal, pînă la bancă, să-mi încredinţez cecul spre păstrare şi să scot ceva de cheltuială. De acolo am mers la Tigertail Lounge. M-am aşezat într-un separeu gol, am băut Mar-

tini şi am mîncat un sandviş. Bărbatul în costum maro s-a postat la capătul tejghelei şi a băut Coca-Cola. Părea plictisit şi făcea grămăjoare din monedele de un penny, mîngîindu-le cu grijă muchiile. Purta şi acum ochelari de soare. Asta îl făcea invizibil.

Am tras de sandviş cît am putut şi apoi am intrat în cabina telefonică de la capătul tejghelei. Bărbatul în costum maro şi-a întors repede capul şi apoi a încercat să-şi mascheze gestul, ridicînd paharul. Am făcut din nou numărul de la „Chronicle".

— Perfect, a zis Kenny Haste. Gertie Arbogast zice că Morny s-a căsătorit nu demult cu blonda ta extravagantă, Lois Magic. Nu-l cunoaşte pe Vannier. Zice că Morny a cumpărat o casă dincolo de Bel-Air, o vilă albă pe Stillwood Crescent Drive, cale de vreo cinci cvartale, la nord de Sunset. Gertie zice că Morny a luat-o de la un bogătaş falit pe nume Arthur Blake Popham, acuzat de evaziune fiscală. Iniţialele lui Popham mai sînt încă pe porţi. Şi probabil pe hîrtia igienică, zice Gertie. Asta i-e soiul. Cam asta-i tot ce ştiu.

— Nimeni n-ar putea cere mai mult. Mii de mulţumiri, Kenny.

Am agăţat receptorul în furcă şi am ieşit din cabină. M-am întîlnit cu ochelarii întunecaţi de deasupra costumului maro şi de sub pălăria de pai de culoarea ciocolatei. I-am urmărit cum îşi schimbă repede direcţia.

M-am întors şi am intrat în bucătărie printr-o uşă turnantă, iar de acolo am dat într-o alee. Am mers pe alee un sfert de cvartal pînă în spatele parcării, unde-mi lăsasem maşina.

Nici o maşină de culoarea nisipului n-a reuşit să mă ajungă pe cînd mă îndreptam spre Bel-Air.

Capitolul cinci

Stillwood Crescent Drive şerpuia domol spre nord din bulevardul Sunset, pînă dincolo de terenul de golf al clubului Bel-Air. De-o parte şi de alta a şoselei se întindeau proprietăţi împrejmuite cu ziduri şi garduri de fier

forjat. Unele aveau ziduri înalte, altele joase, altele erau cam demodate, cu garduri vii, destul de mari. Strada nu avea trotuar. Nimeni nu umbla pe jos în cartierul acela, nici măcar poştaşul.

După-amiaza era călduroasă, dar nu ca la Pasadena. Soare şi miros adormitor de flori peste tot. Dincolo de gardurile vii şi de ziduri se auzea susurul uşor al aspersoarelor pe pajişti şi clinchetul limpede al maşinilor de tuns gazonul, mişcîndu-se delicat pe pajiştile liniştite şi familiare.

Am condus încet în susul dealului, căutînd monograme pe porţi. Numele era Arthur Blake Popham. Iniţialele ar fi fost ABP. Le-am găsit aproape în vîrful dealului, suflate în aur pe o placă neagră. Porţile se deschideau înăuntru, pe un drum de acces în asfalt negru.

Era o casă albă, strălucitoare care, deşi părea nounouţă, avea în jurul ei o vegetaţie bogată. Destul de modestă pentru acest cartier — nu mai mult de paisprezece camere şi probabil un singur bazin de înot. Gardul scund, de cărămidă şi beton. Printre rosturile cărămizilor se vedea betonul scurs peste care se dăduse cu var. Deasupra gardului se întindea o balustradă joasă de fier vopsit în negru. Numele A.P. Morny era imprimat cu şablonul pe cutia poştală mare, argintie, la intrarea de serviciu.

Mi-am parcat maşina pe stradă şi-am mers pe drumul de acces pînă la o uşă laterală de un alb strălucitor, cu pete de umbră aruncate de acoperişul de sticlă colorat de deasupra. Am bătut în poartă cu ciocanul mare de alamă. În spatele casei, un şofer spăla un Cadillac.

Uşa s-a deschis şi un filipinez cu privirea dură, îmbrăcat într-o haină albă, s-a strîmbat la mine. I-am dat o carte de vizită.

— Doamna Morny, am zis.

A închis uşa. Ca de obicei în asemenea împrejurări, am avut ceva de aşteptat. Susurul apei pe Cadillac era liniştitor. Şoferul era un bondoc în pantaloni bufanţi şi jambiere, cu o cămaşă pătată de grăsime. Părea un jocheu dezvoltat peste măsură şi, în timp ce lucra la maşină, scotea un sîsîit asemeni zgomotului făcut de un grăjdar cînd ţesală un cal.

Un colibri cu gîtul roşu a intrat într-un boschet stacojiu de lîngă uşă, a scuturat uşor florile lungi, tubulare şi a zburat atît de brusc şi de repede, că pur şi simplu a dispărut în aer.

Uşa s-a deschis şi filipinezul mi-a împins cartea de vizită. N-am luat-o.

— Ce doriţi ?

Avea o voce spartă, aidoma zgomotului făcut de cineva cînd umblă în vîrful picioarelor pe coji de ouă.

— Vreau s-o văd pe doamna Morny.

— Nu e acasă.

— Cînd ţi-am dat cartea de vizită, nu ştiai ?

Şi-a desfăcut degetele şi a lăsat cartea de vizită să cadă fluturînd la pămînt, arătîndu-mi o lucrătură dentară ieftină.

— Ştiu cînd îmi spune dînsa.

Mi-a închis uşa în nas, fără delicateţe.

Am ridicat cartea de vizită şi m-am dus pe lîngă casă spre şoferul care stropea Cadillacul şi o ştergea apoi cu un burete mare. Avea ochii înroşiţi şi pe frunte o şuviţă de păr de culoarea porumbului. O ţigară stinsă îi atîrna în colţul gurii.

M-a privit chiorîş, ca omul care-şi vede cu greu numai de treburile lui.

— Unde-i şeful ?

Ţigara i se legăna în gură. Apa continua să şiroiască uşor pe maşină.

— Întreabă în casă, nene.

— Am întrebat. Mi-a închis uşa-n nas.

— Mi se-nmoaie inima, nene.

— Ce ştii de doamna Morny ?

— Acelaşi răspuns, nene. Eu doar lucrez aici. Vinzi ceva ?

I-am întins cartea de vizită, ca s-o poată citi. De data asta era cartea de vizită a unui om de afaceri. A pus buretele pe scara maşinii şi furtunul pe ciment. A ocolit apa ca să-şi şteargă mîinile cu un prosop care atîrna lîngă uşile garajului, şi-a scos un chibrit din pantaloni, l-a aprins, apoi şi-a dat capul pe spate ca să-şi aprindă chiştocul stins din gură.

Ochişorii lui vicleni se mişcau încoace şi-ncolo. S-a dus în spatele maşinii, făcîndu-mi un semn cu capul. M-am dus lîngă el.

— Cum o mai duce micul cont de cheltuieli ? a întrebat cu o voce delicată şi grijulie.

— Gras de atîta inactivitate.

— Pentru cinci dolari aş putea începe să gîndesc.

— N-aş vrea să faci eforturi prea mari.

— Pentru zece aş putea cînta cît patru canari şi o chitară de oţel.

— Nu-mi place vorbă multă.

Şi-a aplecat capul într-o parte şi a zis :

— Vorbeşte pe şleau, omule.

— Nu vreau să-ţi pierzi slujba, fiule. Tot ce vreau să ştiu e dacă doamna Morny e acasă. Face asta mai mult de-un dolar ?

— Nu-mi duce grija, nene. Stau bine.

— Cu Morny... sau cu altcineva ?

— În contul aceluiaşi dolar ?

— Doi.

M-a privit atent.

— Nu lucrezi pentru el, nu-i aşa ?

— Ba da.

— Eşti un mincinos.

— Fără-ndoială.

— Dă-mi cei doi dolari, a clămpănit el.

I-am dat doi dolari.

— E în curtea interioară cu un prieten. Un prieten simpatic. Are un prieten care nu face nimic şi un soţ care munceşte. S-a aranjat tipa. Pricepi ?

Şi s-a uitat chiorîş.

— O să nimereşti într-o bună zi într-un şanţ de irigaţie.

— Eu, nu, nene, sînt înţelept. Ştiu cum să-i duc. Toată viaţa m-am distrat cu de-alde ăştia.

A frecat cele două bancnote între palme, a suflat peste ele, le-a înpăturit de-a lungul şi de-a latul şi le-a băgat în buzunarul de ceas al pantalonilor.

— Asta a fost doar supa. Şi acum pentru încă cinci...

Un cocker spaniol destul de mare şi blond s-a apropiat în goană de Cadillac. A derapat puţin pe betonul ud, apoi

a decolat cu îndemînare. M-a izbit în stomac şi coapse cu toate cele patru labele. Mi-a lins faţa. S-a lăsat din nou în jos, a alergat în jurul picioarelor mele şi s-a aşezat între ele. După aceea şi-a scos limba de-un cot şi a început să gîfîie.

Am păşit peste el şi m-am sprijinit de marginea maşinii.

— Aici, Heathcliff. Aici, Heathcliff.

S-au auzit paşi pe alee.

— Ăsta-i Heathcliff, a zis şoferul, acru.

— Heathcliff ?

— Pe naiba, aşa-l cheamă pe cîine.

— *La răscruce de vînturi ?*

— Acum iar vorbeşti în doi peri, a spus el pe un ton batjocoritor. Fii atent, avem oaspeţi.

A luat buretele şi furtunul şi s-a apucat din nou să spele maşina. Eu m-am îndepărtat. Cîinele s-a mişcat imediat între picioarele mele, cît pe-aci să mă răstoarne.

— Aici, Heathcliff, a strigat din nou, mai tare, vocea bărbătească.

Pe sub o boltă zăbrelită, acoperită cu trandafiri căţărători, a apărut un bărbat.

Înalt, brunet, cu pielea măslinie, ochi negri, scînteietori, dinţi albi, strălucitori. Favoriţi. Mustaţă neagră, subţire. Favoriţi prea lungi, mult prea lungi. Cămaşă albă, cu iniţialele brodate pe buzunar, pantaloni albi, pantofi albi. Un ceas de mînă se arcuia pe încheietura subţire, prins cu lanţ de aur. Un fular galben în jurul unui gît zvelt, bronzat.

A văzut cîinele şezînd între picioarele mele şi asta i-a displăcut. Şi-a pocnit degetele lungi şi s-a răstit cu o voce limpede şi aspră :

— Aici, Heathcliff. Vino aici, imediat.

Cîinele a răsuflat tare, dar nu s-a mişcat, decît ca să se sprijine de piciorul meu drept.

— Cine eşti ? a întrebat bărbatul, privindu-mă fix.

I-am întins cartea de vizită. A luat-o cu degetele lui măslinii. Cîinele a ieşit uşor dintre picioarele mele, s-a furişat prin faţa maşinii şi s-a topit în depărtare.

— Marlowe, a zis bărbatul. Marlowe, eh ? Ce-i asta ? Dectectiv ? Ce vrei ?

— Vreau s-o văd pe doamna Morny.

M-a privit de sus pînă jos. Ochii negri, scînteietori, măsurîndu-mă alene, urmăriţi de franjurile mătăsoase ale genelor lungi.

— Nu ţi s-a spus că nu-i acasă ?

— Ba da, dar n-am crezut. Sînteţi domnul Morny ?

— Nu.

— Dînsul e domnul Vannier, a zis şoferul în spatele meu, cu vocea tărăgănată, exagerat de politicoasă, a insolenţei premeditate. Domnul Vannier e un prieten al familiei. Vine aici foarte des.

Vannier a privit pe lîngă umărul meu, cu ochi furioşi. Şoferul a ocolit maşina şi a scuipat mucul de ţigară din gură, cu un uşor dispreţ.

— I-am spus poliţistului că stăpînul nu-i aici, domnule Vannier.

— Înţeleg.

— I-am spus că doamna Morny şi dumneavoastră sînteţi aici. Am greşit ?

— Puteai să-ţi vezi de treaba ta, a zis Vannier.

— Mă întreb şi eu de ce naiba nu m-am gîndit la asta.

— Şterge-o de-aici înainte să-ţi frîng gîtul ăla mic şi murdar.

Şoferul l-a privit în linişte, apoi s-a întors, a intrat în garajul întunecos şi a început să fluiere. Vannier şi-a mutat ochii arzători, furioşi, spre mine şi a zis răstit :

— Ţi s-a spus că doamna Morny nu-i acasă, dar n-ai crezut. Aşa-i ? Cu alte cuvinte, informaţia căpătată nu te-a mulţumit.

— Dacă am mai sta de vorbă, am zis eu, poate c-aş fi mulţumit.

— Înţeleg. N-ai putea să-mi spui în ce chestiune doreşti să discuţi cu doamna Morny ?

— Aş prefera să-i explic chiar doamnei Morny.

— Problema e că ea n-are chef să te vadă.

Din spatele maşinii şoferul a zis :

— Fii atent la mîna dreaptă, nene. S-ar putea să aibă un cuţit.

Pielea măslinie a lui Vannier a căpătat culoarea algelor marine uscate. S-a întors pe călcîie şi a strigat la mine cu voce sugrumată :

— Urmează-mă.

A luat-o pe poteca de cărămidă, pe sub bolta de trandafiri. La capătul ei, după ce treceai printr-o poartă albă, se întindea o grădină împrejmuită cu zid. Straturi de flori, pline de plante viu colorate. Un teren de badminton, o parcelă frumoasă de gazon și un mic bazin căptușit cu ceramică, strălucind furios în soare. Lîngă bazin se găsea un spațiu amenajat cu mobilă de grădină, albastră și albă. Măsuțe joase, cu tăblii din plăci colorate, scaune pliante, cu rezemători pentru picioare și perne enorme, iar deasupra o umbrelă albă, mare cît un cort.

O blondă languroasă, cu membre lungi de balerină, stătea întinsă comod pe un scaun, cu picioarele ridicate pe o rezemătoare capitonată. Alături avea un pahar înalt, aburit, lîngă o frapieră de argint și o sticlă de whisky. Ne-a privit cu indolență, cum veneam prin iarbă. De la zece metri părea grozavă. De la trei metri semăna cu ceva făcut să fie văzut de la zece metri. Gura era prea mare, ochii prea albaștri, machiajul prea țipător. Linia subțire a sprîncenelor avea o arcuire și o anvergură fantastice. Rimelul era atît de gros pe gene, încît părea o balustradă de fier în miniatură.

Purta pantaloni de doc alb și sandale albastru cu alb, decupate la vîrf. Unghiile erau lăcuite purpuriu. Avea o bluză de mătase albă și un colier de pietre verzi, care nu erau smaralde șlefuite. Părul îi era tot atît de artificial ca foaierul unui bar de noapte.

Pe scaun, lîngă ea, se găsea o pălărie de grădină de pai alb, cu borurile de mărimea unei roți de rezervă și cu o cureluşă albă de satin pentru bărbie. Pe borul pălăriei zăceau niște ochelari de soare verzi, cu lentile mari cît niște gogoși.

Vannier a pășit pînă lîngă ea și a zis răstit :

— Trebuie să-i dai pașaportul nenorocitului ăluia de șofer cu ochii roșii, și cît mai repede. Altfel s-ar putea să-i frîng gîtul în orice clipă. Nu mă pot apropia de el fără să fiu insultat.

Blonda a rîs ușor și a fluturat o batistă, fără s-o folosească, apoi a zis :

— Stai jos și potolește-te. Cine-i amicul ?

Vannier mi-a căutat cartea de vizită. Cînd și-a dat seama că o ținea în mînă, i-a aruncat-o în poală. Femeia

a ridicat-o alene, și-a plimbat privirea peste ea, peste mine, a oftat, apoi și-a ciocănit ușor dinții cu unghiile degetelor.

— Nu-i de glumit cu el, nu-i așa ? Ți-e cam greu să-l manevrezi, presupun.

Vannier m-a privit cu răutate.

— Bine. Spune ce-ai de spus și termină.

— Vorbesc cu ea ? am întrebat. Sau vorbesc cu dumneata ?

Blonda a rîs. O undă argintie de rîs, care mai păstra naturalețea unei copilării inocente. O limbă mică s-a jucat hoțește pe buzele ei.

Vannier s-a așezat jos și și-a aprins o țigară cu capătul aurit. Eu am rămas în picioare, uitîndu-mă la ei.

— Caut o prietenă de-a dumneavoastră, doamnă Morny. După cîte știu, împărțea apartamentul cu dumneavoastră cu vreun an în urmă. Se numește Linda Conquest.

Ochii lui Vannier s-au mișcat repede în jos, în sus, în jos. Și-a întors capul și-a privit peste bazin. Cîinele cu numele Heathcliff ședea jos, uitîndu-se la noi cu un ochi.

Vannier și-a pocnit degetele.

— Aici, Heathcliff! Aici, Heathcliff! Vino aici, domnule

— Taci odată, a zis blonda. Cîinele nu te suportă. Lasă-ți vanitatea să se odihnească, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu vorbi cu mine în felul acesta, s-a răstit Vannier

Blonda a chicotit și i-a mîngîiat fața cu ochii.

— Caut o fată cu numele Linda Conquest. doamnă Morny.

Blonda m-a privit.

— Mi-ai mai spus. Tocmai la asta mă gîndeam. Cred că n-am văzut-o de șase luni. S-a măritat.

— N-ați văzut-o de șase luni ?

— Asta am și zis, băiețaș. De ce vrei să știi ?

— Fac doar o investigație personală.

— În legătură cu ce ?

— Cu o chestiune intimă.

— Poftim, a zis ea veselă. Face o investigație personală într-o chestiune intimă. Auzi, Lou ? Și crede că poate să dea buzna peste niște necunoscuți care nu vor să-l

vadă. Ce zici, Lou ? Şi asta pentru că face o investigaţie personală într-o chestiune intimă.

— Deci, nu ştiţi unde este, doamnă Morny ?

— N-am zis aşa ? a zis ridicînd tonul.

— Nu. Spuneaţi că vi se pare că n-aţi văzut-o de şase luni. Nu-i chiar acelaşi lucru.

— Cine ţi-a spus că am împărţit un apartament cu ea ?

— Niciodată nu dezvălui sursele mele de informaţii, doamnă Morny.

— Drăguţule, după aerele pe care ţi le dai, ai fi un bun regizor de balet. Eu să-ţi spun totul, iar dumneata să nu-mi spui nimic.

— Poziţia mea este total diferită. Eu sînt un lucrător angajat care ascultă de anumite instrucţiuni. Doamna n-are nici un motiv să se ascundă, nu-i aşa ?

— Cine o caută ?

— Rudele.

— Las-o baltă, ea n-are nici o rudă.

— Cred că o cunoaşteţi destul de bine, dacă ştiţi asta.

— Poate am cunoscut-o odată. Asta nu-i o dovadă că o cunosc acum.

— Perfect. Răspunsul e că ştiţi, dar nu vreţi să spuneţi.

— Răspunsul, a zis brusc Vannier, este că nu eşti dorit aici şi, cu cît pleci mai curînd, cu atît mai bine.

Nu-mi luam privirea de la doamna Morny. Mi-a făcut cu ochiul şi i-a zis lui Vannier :

— Nu fi atît de ostil, dragule. Ai mult farmec, dar eşti slab. Tu nu eşti făcut pentru munci grele. Şi, spre mine : E adevărat, băieţaş ?

— Nu mă gîndisem la asta, doamnă Morny. Credeţi că domnul Morny m-ar putea ajuta... sau ar vrea ?

A scuturat din cap.

— De unde să ştiu ? Ai putea încerca. Dacă nu-i eşti simpatic, are pe lîngă el destui tipi care te pot da afară.

— Eu cred că mi-aţi putea spune şi dumneavoastră, dacă aţi vrea.

— Şi cum ai de gînd să mă convingi ?

Ochii îi erau îmbietori.

— Cu atîţia oameni în jur, cum aş putea ?

— Asta-i o idee, a zis ea şi a sorbit din pahar, privindu-mă pe deasupra lui.

Vannier s-a ridicat foarte încet. Faţa-i era albă. Şi-a vîrît mîna sub cămaşă şi a zis încet, printre dinţi :

— Pleacă de-aici, gogomanule. Cît mai poţi umbla.

L-am privit surprins.

— Unde-ţi sînt manierele ? l-am întrebat. Şi să nu-mi spui că porţi pistol în hainele de grădină.

Blonda a rîs, arătîndu-şi un şirag de dinţi puternici. Vannier şi-a vîrît mîna sub braţul stîng, în cămaşă, şi a strîns din buze. Ochii negri erau tăioşi şi inexpresivi în acelaşi timp, ca ochii unui şarpe.

— M-ai auzit, a zis, aproape calm. Şi nu mă subestima. Te-aş putea găuri cît aş aprinde un chibrit. Şi după aceea aranjez eu lucrurile.

Am privit spre blondă. Ochii îi erau strălucitori, iar gura părea senzuală şi dornică, urmărindu-ne.

M-am întors şi m-am îndepărtat, mergînd prin iarbă. Cam pe la jumătatea drumului, am privit în urmă. Vannier stătea în aceeaşi poziţie, cu mîna în interiorul cămăşii. Ochii blondei erau încă larg deschişi, iar buzele întredeschise. Umbra pe care o arunca umbrela îi întuneca expresia, care de la distanţa aceea putea fi şi teamă, şi anticipare plăcută.

Mi-am continuat drumul prin iarbă şi, după ce am trecut de poarta cea albă, am intrat pe poteca de cărămidă pe sub bolta de trandafiri. Ajuns la capătul potecii, m-am întors să-i mai privesc o dată. Nu ştiam ce-o să văd şi nici dacă o să-mi pese.

Vannier era efectiv întins peste blondă, sărutînd-o.

Am clătinat din cap şi mi-am văzut de drum.

Şoferul cu ochii roşii mai lucra la Cadillac. Terminase de spălat şi acum lustruia geamurile şi nichelul cu o piele de căprioară.

— Cum a fost ? m-a întrebat din colţul gurii.

— Rău. M-au dat gata.

A clătinat din cap şi a continuat să scoată zgomotul şuierător pe care îl face un grăjdar cînd ţesală un cal.

— Ar trebui să fii atent. Tipul e înarmat, am zis. Sau se preface că este.

Şoferul a rîs scurt.

— Sub costumul ăla ? Nimic.

— Cine-i tipul ăsta, Vannier ? Cu ce se ocupă ?

Şoferul şi-a îndreptat spinarea, a pus pielea de căprioară pe tocul unei ferestre şi şi-a şters mîinile cu prosopul pe care-l avea la cingătoare.

— Cu femei, cred eu, a zis el.

— Oare nu-i cam periculos... să se joace cu femeia *asta* ?

— Aş zice că da, a continuat el. Unii tipi au păreri diferite despre pericol. Pe mine m-ar speria.

— Unde locuieşte ?

— Sherman Oaks. Ea se duce acolo. Cîndva mergea cam des.

— Ai întîlnit vreodată, întîmplător, o fată cu numele Linda Conquest ? Înaltă, brunetă, frumoasă. Cînta într-o orchestră.

— Prea multe vrei pentru doi dolari, nene.

— Aş putea urca la cinci.

A clătinat din cap.

— N-o cunosc. În nici un caz pe numele ăsta. Aici vin tot felul de dame, cele mai multe destul de elegante. Nu le sînt prezentat, a zis el, zîmbind.

Mi-am scos portofelul şi i-am pus trei dolari în lăbuţa umedă. Am adăugat şi o carte de vizită de afaceri.

— Îmi plac oamenii mici şi bine făcuţi. Niciodată nu par a se teme de nimic. Vino într-o zi să mă vezi.

— S-ar putea nene. Mulţumesc. Linda Conquest, hm ? O să fiu numai urechi.

— La revedere, am zis. Numele ?

— Mi se spune Shifty — adică Şmecherul. N-am ştiut niciodată de ce.

— La revedere, Shifty.

— La revedere. Pistol sub braţ... în hainele alea ? Imposibil.

— Nu ştiu. Şi-a dus mîna la piept. Nu-s angajat să lupt cu necunoscuţi care poartă pistol.

— Pe dracu, cămaşa aia pe care o poartă n-are decît doi nasturi la gît. Am observat eu. Îi trebuie o săptămînă să scoată o mînă din ea.

Totuşi, părea uşor îngrijorat.

— Cred că voia să joace tare, i-am dat eu dreptate. Dacă auzi pomenindu-se de Linda Conquest, o să fiu bucuros să discut afaceri cu dumneata.

— S-a făcut, nene.

M-am întors pe drumul de acces, spre poartă. El a rămas acolo, scărpinîndu-şi bărbia.

Capitolul şase

Am condus în jurul cvartalului, căutînd un loc de parcare, ca să pot fugi o clipă pînă sus la birou, înainte de a merge în centrul oraşului.

Un Packard condus de un şofer s-a desprins de lîngă bordură, din faţa unui debit de ţigări, cam la vreo zece metri de la intrarea în blocul meu. M-am strecurat în spaţiul rămas liber, am coborît şi am încuiat maşina. Doar atunci am observat că maşina în faţa căreia parcasem era o maşină nedecapotabilă de culoarea nisipului, ce mi se părea cunoscută. Nu era neapărat nevoie să fie aceeaşi. Erau mii la fel. Nu era nimeni înăuntru. Şi nu era nici nimeni lîngă ea care să aibă pălărie de pai de culoarea ciocolatei cu panglică maro cu galben.

M-am apropiat şi m-am uitat la volan. Nici un suport pentru permisul de conducere. Mi-am notat numărul de înmatriculare de pe plăcuţă pe dosul unui plic, pentru orice eventualitate, şi am intrat în clădire. Omul cu pălăria de pai nu era nici în hol, nici sus pe coridor.

Am intrat în birou şi m-am uitat pe duşumea după corespondenţă. N-am găsit nimic. Am băut ceva tare şi am plecat. Nu aveam timp de pierdut, dacă voiam să ajung în oraş înainte de ora trei.

Maşina nedecapotabilă de culoarea nisipului mai era încă parcată, şi tot goală. Am intrat într-a mea, am pornit-o şi m-am înscris în circulaţie.

Eram mai jos de Sunset, pe Vine, înainte de a mă ajunge. Am ţinut-o înainte, zîmbind şi întrebîndu-mă unde se ascunsese. Probabil în maşina parcată dincolo de a lui. La asta nu mă gîndisem.

Am condus către sud, spre Third, şi apoi tot către centru pe Third. Maşina de culoarea nisipului se ţinea tot timpul în spatele meu, cam la o distanţă de jumătate de cvartal. M-am dus spre Seventh şi Grand şi am parcat lîngă Seventh şi Olive. M-am oprit să cumpăr ţigări deşi n-aveam nevoie, iar apoi am luat-o pe jos, spre est, pe Seventh, fără să privesc în urma mea. La Spring am intrat în hotelul Metropole, m-am dus la tejgheaua în formă de potcoavă unde se vînd ţigări, ca să aprind o ţigară, şi apoi m-am aşezat într-unul din vechile scaune de piele maro din hol.

Un bărbat blond într-un costum maro, cu ochelari fumurii şi pălăria acum familiară, a intrat în hol şi s-a strecurat discret printre palmierii din ghivece şi arcadele de stuc, pînă la tejgheaua unde se vînd ţigări. A cumpărat un pachet de ţigări şi l-a deschis chiar acolo, stînd în picioare, rezemat cu spatele de tejghea, ca să domine holul cu ochii lui de vultur.

Şi-a luat restul şi s-a dus de s-a aşezat jos, cu spatele la o coloană. Şi-a tras pălăria peste ochelari şi părea că va adormi cu o ţigară neaprinsă între buze.

M-am ridicat şi m-am dus să mă aşez pe scaunul de lîngă el. Nu s-a mişcat. Văzută de aproape, faţa îi părea tînără, roză şi plinuţă. Bărbia blondă era bărbierită foarte neglijent. În spatele ochelarilor, genele se mişcau în sus şi în jos rapid. O mînă pe genunchi s-a strîns şi a mototolit stofa. Pe obraz, sub pleoapa dreaptă, avea un neg.

Am aprins un chibrit şi l-am împins spre ţigara lui.

— Foc ?

— Oh, mulţumesc, a zis, foarte surprins.

A tras în piept pînă cînd capătul ţigării s-a înroşit.

Am stins chibritul şi l-am aruncat în lădiţa cu nisip din apropiere. Aşteptam. M-a privit dintr-o parte de mai multe ori, înainte de a vorbi :

— Nu v-am văzut undeva înainte ?

— Pe Dresden Avenue, în Pasadena. Azi dimineaţă.

S-a înroşit la faţă şi a oftat.

— Cred că arăt jalnic.

— Jalnic de-a binelea, băiete, am aprobat.

— Poate din cauza pălăriei.

— Pălăria contribuie şi ea. Dar, cu sau fără pălărie, la fel arăţi.

— Foarte greu cîştigi un dolar în oraşul ăsta, a zis cu tristeţe. Nu-l poţi cîştiga mergînd pe jos, te ruinezi plătind taxiurile, dacă le foloseşti, iar dacă mergi cu propria ta maşină nu ajungi niciodată destul de repede unde trebuie. E necesar să urmăreşti omul de aproape.

— Dar nu-i nevoie să i te caţări în buzunare. Ai ceva cu mine, sau doar exersezi ?

— Încercam să aflu dacă eşti destul de deştept ca să merite să stau de vorbă cu dumneata.

— Sînt foarte deştept, am zis. Ar fi păcat să nu stai de vorbă cu mine.

S-a uitat atent în spatele scaunului şi de jur împrejur, apoi a scos un portofel mic din piele de porc. Mi-a întins o carte de vizită nouă. Pe ea era scris : George Anson Phillips — Investigaţii Confidenţiale, 212, Seneger Building, 1924 North Wilcox Avenue, Hollywood. Un număr de telefon din Glenview. În colţul de sus, stînga, era imprimat un ochi deschis, cu o sprînceană arcuită a surpriză şi cu gene foarte lungi.

— Nu poţi face una ca asta, am zis, arătînd cu degetul ochiul imprimat pe hîrtie. Ăsta-i semnul distinctiv al detectivilor. O să le strici afacerile.

— Pe dracu. Puţinul pe care-l cîştig eu nu-i afectează.

Am izbit cartea de vizită pe unghia degetului, am strîns din dinţi şi am strecurat-o în buzunar.

— Vrei una de-a mea... sau mi-ai şi întocmit dosarul ?

— Oh, ştiu totul despre dumneata. Am fost ajutor de şerif la Ventura, cînd lucrai la cazul Gregson.

Gregson era un escroc din Oklahoma City, care a fost urmărit timp de doi ani peste tot în Statele Unite, de către una din victimele lui. Din cauza asta ajunsese atît de nervos, încît a împuşcat un operator de la o staţie de întreţinere auto, care-l confundase cu o cunoştinţă. Aveam impresia că trecuseră ani de-atunci.

— Zi-i înainte.

— Mi-am amintit de numele dumitale cînd l-am văzut în registrul locatarilor, azi dimineaţă. După ce te-am pierdut, spre oraş, am trecut pe la dumneata. Aveam de gînd să intru şi să stăm de vorbă, dar ar fi fost abuz de încredere. Nu mă prea pot stăpîni.

Un alt trăsnit. Asta făcea trei într-o singură zi, fără s-o mai pun la socoteală pe doamna Murdock, care de asemenea se putea dovedi a fi o trăsnită.

Am aşteptat pînă şi-a scos ochelarii şi i-a şters. I-a pus din nou şi s-a mai uitat în jur. După aceea a zis :

— Mi-am închipuit că am putea, probabil, să ne înţelegem. Să ne unim forţele, cum se zice. L-am văzut pe tip în biroul dumitale şi mi-am imaginat că te-a angajat el.

— Ştii cine era ?

— Lucrez în cazul lui, a zis cu voce deprimată şi descurajată. Şi bat pasul pe loc.

— Ce ţi-a făcut ?

— Păi, lucrez pentru nevastă-sa.

— Divorţ ?

S-a uitat atent peste tot, apoi cu o voce delicată a zis :

— Aşa zice ea. Dar mă întreb şi eu.

— Amîndoi vor acelaşi lucru. Fiecare încearcă să găsească ceva împotriva celuilalt. Nostim, nu-i aşa ?

— Nu-mi prea văd sfîrşitul în roz. De o vreme mă urmăreşte un tip peste tot. Un tip foarte înalt, cu o privire ciudată. Scap de el, dar după o vreme iar îl văd. Un tip foarte înalt. Cît un stîlp de telegraf.

Un bărbat foarte înalt cu o privire ciudată. Fumam, tot gîndindu-mă.

— Are vreo legătură cu dumneata ? m-a întrebat bărbatul blond, puţin neliniştit.

Am scuturat din cap şi am aruncat ţigara în lădiţa cu nisip.

— După cîte ştiu, nu l-am văzut niciodată. M-am uitat la ceasul de la mînă, apoi am zis : Mai bine ne-am vedea şi am discuta chestia asta cum trebuie, dar acum nu pot. Am o întîlnire.

— Şi eu aş vrea, a zis el. Foarte mult.

— Să ne vedem, deci. La mine la birou, sau acasă, sau în biroul dumitale, sau în ce loc ?

— Şi-a scărpinat bărbia prost rasă cu unghia de la degetul mare, roasă bine.

— La mine acasă, a zis în cele din urmă. Nu e în cartea de telefon. Dă-mi cartea aceea de vizită o clipă.

Cînd i-am dat-o, a întors-o în palmă şi a scris încet cu un mic creion rezervor, mişcîndu-şi limba de-a lungul bu-

zelor. Întinerea cu fiecare clipă. Nu părea să aibă peste douăzeci de ani, dar trebuia să aibă, deoarece cazul Gregson fusese cu șase ani în urmă.

Și-a pus la loc creionul și mi-a înapoiat cartea de vizită. Scrisese pe ea adresa : 204 Florence Apartments, 128 Court Street.

L-am privit curios.

— Court Street pe Bunker Hill ?

A dat din cap afirmativ și toată pielea blondă i s-a înroșit.

— N-o duc prea bine, a zis repede. N-am prea cîștigat lovele în ultima vreme. Are vreo importanță ?

— De ce-ar avea ?

M-am ridicat și am întins mîna. Mi-a strîns-o și apoi i-a dat drumul. Mi-am vîrît-o în buzunarul de la șold și mi-am frecat palma de batista pe care o aveam acolo. Privindu-i fața mai atent, am văzut că avea broboane de transpirație pe buza de sus. Și nu era prea cald.

Am dat să plec, dar m-am întors și m-am apropiat de fața lui, zicîndu-i :

— Oricine mă poate trage pe sfoară, dar pentru liniștea mea, e vorba de o blondă înaltă cu ochii nepăsători, așa-i ?

— Nu le-aș zice nepăsători, a răspuns el.

Păstrînd un aer de indiferență, am zis :

— Și acum între noi doi, chestia asta cu divorțul e gargară. E cu totul altceva, nu-i așa ?

— Da, a zis el domol. Și e ceva care-mi displace cu cît mă gîndesc mai mult. Ține.

A scos ceva din buzunar și i-a dat drumul în mîna mea. Era o cheie de apartament.

— N-are rost să aștepți în hol dacă nu sînt acasă. Am două. La ce oră crezi c-o să vii ?

— Pe la patru și jumătate, cred. Ești sigur că vrei să-mi dai cheia ?

— Păi, ne ocupăm de același caz, a zis el privindu-mă cu inocență, sau pe cît de inocent putea privi prin ochelarii cu sticla fumurie.

La capătul holului m-am uitat înapoi. Stătea jos liniștit, cu țigara stinsă, pe jumătate fumată, între buze, și cu panglica pălăriei țipătoare maro cu galben, părînd tot atît

de tihnit ca o reclamă de ţigări pe ultima pagină a lui *Saturday Evening Post.*

Ne ocupam amîndoi de acelaşi caz. Aşa că nu voiam să-l trag pe sfoară. Asta era situaţia. Aveam cheia de la apartamentul lui şi puteam intra la el ca la mine acasă. Puteam să-i port papucii de casă, să-i ridic covorul şi să-i număr bancnotele de o mie de dolari. Doar ne ocupam de acelaşi caz.

Capitolul şapte

Belfont Building era un edificiu cu opt etaje, lipsit de orice expresivitate. Stătea înghesuit între un mare magazin verde-crom, unde se vindeau costume ieftine, şi un garaj cu trei etaje plus subsol, de unde se auzea un zgomot asemănător cu cel din cuşca leilor la ora mesei. Holişorul îngust şi întunecat era murdar ca un coteţ de găini. Pe tabloul locatarilor se găseau multe spaţii goale. Un singur nume mă interesa. Şi pe acesta îl ştiam. Pe zidul care imita marmura, în faţa listei, se legăna un anunţ pe care scria : *De închiriat spaţiu potrivit pentru debit de ţigări. Adresaţi-vă la camera 316.*

Existau două lifturi deschise, cu zăbrele, dar se părea că numai unul funcţiona şi nici acela nu era prea solicitat. Un bătrîn cu falca lăsată şi ochii apoşi stătea în lift pe un taburet de lemn, acoperit cu o bucată de pînză de sac împăturită. Părea că stă acolo încă din vremea Războiului Civil din care scăpase într-o stare jalnică.

Am intrat în lift şi am zis „opt". Bătrînul s-a chinuit să închidă uşile, apoi am pornit. Ne-am tîrît în sus, clătinîndu-ne. Bătrînul gîfîia de parcă ducea liftul în spate. La etajul opt am ieşit şi am pornit pe culoar. În urma mea, bătrînul s-a aplecat afară din lift şi şi-a suflat nasul cu degetele, într-o cutie de carton plină cu gunoi.

Biroul lui Elisha Morningstar era în spate, vizavi de ieşirea de incendiu. Avea două uşi. Pe prima scria *Elisha Morningstar. Numismat.* Pe cealaltă, *Intrare.* Literele erau imprimate cu vopsea neagră pe sticlă zgrunţuroasă.

Am apăsat clanța și am intrat într-o cameră mică și îngustă cu două ferestre. O măsuță murdară pentru mașina de scris. Pe pereți casete încuiate cu monede, care-și pierduseră lustrul, avînd sub ele etichete îngălbenite, scrise la mașină. Două clasoare în fund, lîngă perete. Nici o perdea la fereastră. Un covor, gri de praf, atît de jerpelit încît nu observai rupturile decît dacă te împiedicai de ele.

În spatele măsuței pentru mașina de scris, vizavi de clasoare, era deschisă o ușă de lemn. Prin ușă răzbăteau zgomote ușoare. Imediat am auzit vocea lui Morningstar :

— Intrați, vă rog. Intrați.

Am intrat. Încăperea era tot atît de mică, numai că se găseau mai multe lucruri în ea. Un seif verde bloca aproape jumătate din birou. Dincolo de el, lîngă ușa de la intrare, se găsea o masă veche și masivă de mahon. Pe ea, cîteva cărți pline de praf și reviste vechi, jerpelite. În peretele din fund, o fereastră. Deși întredeschisă, mirosul de mucegai persista. Un cuier pentru pălării, cu o pălărie de fetru neagră și slinoasă. Trei măsuțe cu picioare înalte, acoperite cu sticlă, sub care se aflau mai multe monede. În mijlocul camerei, un birou negru masiv, acoperit cu piele. Pe el, lucruri obișnuite de birou. În plus, un cîntar de bijutier sub un clopot de sticlă. Două lupe mari, înrămate în nichel. Un ocular de bijutier, care zăcea pe o agendă galbenă, lîngă o batistă de mătase galbenă, ruptă și pătată cu cerneală.

În scaunul turnant din fața biroului ședea un ins în vîrstă, într-un costum gri închis cu revere înalte și cu prea mulți nasturi în față. Avea păr alb ațos, destul de lung ca să-l gîdile la urechi. În mijlocul capului, care părea o stîncă deasupra unei păduri, se vedea un petec sur și spălăcit de chelie. În urechi îi creștea păr pufos, suficient de lung ca să prindă o molie.

Avea ochi negri pătrunzători, cu pungi sub ei de culoare maronie-purpurie, prinse într-o rețea de zbîrcituri și vinișoare. Obrajii îi erau lucioși. Nasul mic și ascuțit îl trăda că a băut mult în viața lui. Un guler tip Hoover, pe care nici o spălătorie decentă nu l-ar fi primit, îi atingea mărul lui Adam. O cravată neagră ca un șnur, cu un nod mic și strîns, părea un șoarece gata să iasă din gaură.

— Secretara mea, a zis el, a trebuit să meargă la dentist. Sînteți domnul Marlowe ?

Am dat din cap, afirmativ.

— Luați loc, vă rog, și mi-a arătat scaunul de lîngă birou, cu o mînă slabă. Presupun că aveți vreun act de identitate.

I l-am arătat. În timp ce-l citea, i-am adulmecat mirosul mucegăit, uscat.

Mi-a pus cartea de vizită cu fața în jos pe birou și și-a încrucișat mîinile peste ea. Ochii negri, pătrunzători, nu scăpau nimic de pe fața mea.

— Și acum, domnule Marlowe, cu ce vă pot fi de folos ?

— Vorbiți-mi despre dublonul Brasher.

— Ah, da. Dublonul Brasher. O monedă interesantă. Și-a ridicat mîinile de pe birou și a făcut un fel de cupolă cu degetele, ca un avocat de pe vremuri cînd se pregătea să discute vreo problemă sofisticată.

— În anumite privințe, cea mai interesantă și mai valoroasă dintre primele monede americane. După cum nu se poate să nu știți.

— Habar n-am.

— Chiar așa ? Chiar așa ? Vreți să vă vorbesc despre ea ?

— Pentru asta sînt aici, domnule Morningstar.

— E o monedă de aur, aproximativ echivalentă cu una de 20 de dolari și cam de mărimea unei jumătăți de dolar. Aproape exact. A fost făcută pentru statul New York în anul 1787. Nu a fost bătută. Nu existau monetării pînă în anul 1793, cînd a fost deschisă prima, în Philadelphia. Dublonul Brasher a fost probabil fabricat folosindu-se procedeul modelării prin presare, iar creatorul ei a fost un giuvaergiu particular pe nume Ephraim Brasher sau Brashear. Acolo unde numele mai există se scrie Brashear, dar nu pe monedă. Nu știu de ce.

Mi-am pus o țigară în gură și am aprins-o. Speram ca fumul să alunge mirosul de mucegai.

— În ce constă procedeul modelării prin presare ?

— Cele două jumătăți ale modelului erau gravate în oțel, în *intaglio,* desigur. Aceste jumătăți erau apoi montate în plumb. Lingourile de aur erau presate între ele, într-o presă de monedă. Marginile erau apoi aranjate și rotunjite. Moneda nu era zimțată. Nu existau mașini de zimțat în 1787.

— Un procedeu care cere timp, am zis.

A dat din capul alb și țuguiat.

— Într-adevăr. Și deoarece pe atunci suprafața oțelului nu putea fi întărită fără a se deforma, matrițele se uzau și trebuiau refăcute din timp în timp. Ca urmare, se produceau ușoare modificări ale desenului, vizibile doar cu ajutorul lupei. Asta ducea la ușoare variații în desen, care se pot vedea doar printr-o mărire considerabilă. De fapt, adevărul este că nu există două monede identice, dacă ne gîndim la posibilitățile oferite de metodele moderne de verificare cu ajutorul microscopului. E clar ?

— Da, am zis. Pînă la un punct. Cîte din aceste monede mai există și ce valoare au ?

Și-a desfăcut cupola degetelor, a pus mîinile înapoi pe birou și a ciocănit ușor în tăblia biroului.

— Nu știm cîte mai există. Nimeni nu știe. Cîteva sute, o mie, poate mai multe. Dar dintre acestea, foarte puține exemplare mai sînt în circulație. Valoarea variază de la două mii în sus. Aș zice că în prezent, din cauza devalorizării dolarului, un exemplar retras din circulație, mînuit cu grijă de un negustor onorabil, ar putea ușor aduce zece mii de dolari, sau chiar mai mult. Desigur, ar trebui să aibă un istoric al lui.

— Ah, am zis.

Am dat încet drumul fumului din plămîni și l-am îndepărtat cu latul palmei, de individul bătrîn de dincolo de birou. Nu părea să fie fumător.

— Și fără un istoric, și dacă nu e mînuit cu grijă... cît ?

A ridicat din umeri.

— În acest caz s-ar putea ca moneda să fi fost dobîndită ilegal. Furată sau obținută prin înșelăciune. Desigur, s-ar putea să nu fie așa. Monedele rare apar în locuri și împrejurări neobișnuite. În case de fier vechi, în sertarele secrete ale birourilor din casele din Noua Anglie. Nu des, ce-i drept. Dar se întîmplă. Așa, de pildă, am aflat că o monedă foarte valoroasă a căzut din umplutura de păr de cal a unei canapele, în timp ce era reparată de un negustor de antichități. Canapeaua stătuse în aceeași cameră, în aceeași casă, din Fall River, Massachusetts, timp de nouăzeci de ani. Nimeni nu știa cum ajunsese moneda acolo. În general, ideea furtului este posibilă. Îndeosebi în această parte a țării.

S-a uitat în colțul tavanului cu o privire absentă. Eu, în schimb, l-am privit pe el cu destulă atenție. Părea un om căruia i se poate încredința un secret... dacă prezenta interes pentru el.

Coborîndu-și privirea către mine, a zis :

— Cinci dolari, vă rog.

— Poftim ? am zis.

— Cinci dolari, vă rog.

— Pentru ce ?

— Nu fiți absurd, domnule Marlowe. Tot ce v-am spus eu se poate afla într-o bibliotecă publică. În catalogul Fosdyke, îndeosebi. Ați preferat să veniți aici și să-mi luați din timpul meu, ca să vă informez. Pentru asta cer cinci dolari.

— Și să presupunem că nu-i plătesc ?

S-a lăsat pe spate și a închis ochii. A zîmbit ușor.

— O să-mi plătiți.

I-am plătit. Am scos cei cinci dolari din buzunar, m-am ridicat ca să mă aplec peste birou și i-am pus cu grijă exact în fața lui. Am mîngîiat bancnota cu vîrful degetelor, ca și cum ar fi fost o pisicuță.

— Cinci dolari, domnule Morningstar.

Și-a deschis ochii și a privit bancnota. A zîmbit.

— Și acum, am zis, să vorbim despre dublonul Brasher, pe care cineva a încercat să vi-l vîndă.

A deschis ochii mai mult.

— Oh, a încercat cineva să-mi vîndă un dublon Brasher? De ce-ar fi făcut-o ?

— Avea nevoie de bani. Și nu voia să i se pună prea multe întrebări. Știa sau a aflat că vă ocupați cu așa ceva și că, în plus, clădirea în care aveți biroul e un loc unde se poate întîmpla orice. Și mai știa că biroul se află la capătul unui coridor, că sînteți un om bătrîn, care probabil n-o să facă nici o mutare greșită... pentru că ține la viață.

— Se pare că știa foarte multe, a zis sec Elisha Morningstar.

— Știa tot ceea ce trebuia să știe ca să încheie o afacere. Așa cum știm și noi. Și nu era nimic greu de aflat.

Și-a vîrît degetul mic în ureche și l-a învîrtit, apoi l-a scos cu puțină ceară de culoare închisă. Și-a șters degetul pe haină, cu indiferență.

— Şi aţi dedus toate astea din simplu fapt că am telefonat doamnei Murdock şi am întrebat-o dacă dublonul Brasher e de vînzare ?

— Desigur. Şi ea crede acelaşi lucru. Dealtfel, e logic. Aşa cum v-am spus şi la telefon, ştiaţi că moneda nu e de vînzare. Asta, dacă sînteţi la curent cu cele petrecute. Şi se pare că sînteţi.

S-a aplecat cam vreo doi centimetri. N-a zîmbit, dar a privit în jur, încîntat cît putea fi un bărbat cu guler Hoover.

— Să presupunem, am zis, că vi s-ar oferi această monedă în împrejurări suspecte. Dacă aţi obţine-o ieftin şi aţi avea bani, aţi cumpăra-o. Dar aţi vrea să ştiţi de unde provine. Dacă aţi obţine-o destul de ieftin, aţi cumpăra-o chiar dacă aţi fi sigur că e furată.

— Oh, serios ?

Părea amuzat, dar nu prea mult.

— Sigur că aţi cumpăra-o... dacă sînteţi un negustor onorabil. Şi presupun că sînteţi. Cumpărînd ieftin moneda, l-aţi feri atît pe proprietar, cît şi pe intermediar, de pagubă. Amîndoi ar fi bucuroşi să vă restituie cheltuielile. Se obişnuieşte.

— Atunci dublonul Brasher al lui Murdock a fost furat, a zis el, brusc.

— Nu mă citaţi. E un secret.

Era cît pe-aci să-şi ciupească nasul, dar s-a stăpînit. A smuls, în schimb, un fir de păr dintr-o nară, cu o smucitură rapidă şi o tresărire. L-a ridicat în sus şi l-a privit. Uitîndu-se la mine pe lîngă el, a zis :

— Şi cît o să vă plătească patronul pentru restituirea monedei ?

M-am aplecat peste birou şi l-am privit răutăcios.

— O mie de dolari. Dumneavoastră cît aţi plătit ?

— Cred că sînteţi un tînăr foarte isteţ.

Apoi faţa i s-a contorsionat. Bărbia îi tremura, pieptul i se zbătea. A scos un sunet asemănător cu al unui cocoş convalescent, care învaţă să cînte din nou după o boală îndelungată. Rîdea ! După o vreme a încetat. Faţa i s-a liniştit din nou şi ochii i s-au deschis. Negri, pătrunzători şi vicleni.

— Opt sute de dolari, a spus. Opt sute de dolari pentru un dublon Brasher scos din circulaţie.

A chicotit.

— Bine. Îl aveți la dumneavoastră ? Vă rămîn două sute. Destul de corect. O cifră de afaceri rapidă, un profit rezonabil și nici un necaz pentru nimeni.

— Nu e în biroul meu. Mă luați drept un nătărău ?

A scos din vestă un ceas vechi de argint și s-a zgîit la el.

— Să zicem la ora 11 mîine dimineață. Veniți cu banii. E posibil ca moneda să fie sau să nu fie aici, dar mi-a plăcut cum v-ați purtat și o să aranjez lucrurile.

— Încîntat, am zis și m-am ridicat. Trebuie să fac rost de bani, oricum.

— Să fie în bancnote uzate, a zis el aproape visător. Pot fi de 20. N-o să fie nici o supărare dacă întîmplător e vreuna de 50.

Am zîmbit și m-am îndreptat spre ușă. La jumătatea drumului m-am întors. Mi-am sprijinit amîndouă mîinile pe birou și m-am aplecat spre bătrîn.

— Cum arăta fata ?

A părut nedumerit.

— Fata care v-a vîndut moneda.

A părut și mai nedumerit.

— Foarte bine, am zis. Nu era fată. Probabil a ajutat-o cineva. Era un bărbat. Cum arăta bărbatul ?

Și-a țuguiat buzele și și-a făcut din nou degetele cupolă.

— Era un bărbat între două vîrste, bine legat, înalt de vreun metru și șaptezeci și cam de vreo 80 de kg. Zicea că-l cheamă Smith. Purta costum albastru, pantofi negri, cravată și cămașă verzi, fără pălărie. În buzunarul de la piept avea o batistă cu tiv maro. Părul era castaniu închis, ușor încărunțit. În creștetul capului avea o chelie cam de mărimea unui dolar, și mai avea și o cicatrice cam de vreo cinci centimetri în jurul gîtului. Pe partea stîngă, cred. Da, pe stînga.

— Nu e rău, am zis. Dar cu gaura din ciorap cum stăm ?

— Am omis să-i scot pantofii.

— Mare neglijență din partea dumneavoastră.

N-a mai zis nimic. Ne-am holbat doar unul la celălalt, jumătate curioși, jumătate ostili, ca niște vecini noi.

Apoi, deodată, a început iar să rîdă.

Bancnota de cinci dolari, pe care i-o dădusem, zăcea încă pe marginea biroului. Am întins o mînă și am luat-o.

— Acum nu mai aveți nevoie de ea. Am început să vorbim în mii.

Brusc s-a oprit din rîs. Apoi a dat din umeri.

— La ora 11 înainte de amiază. Și fără șmecherii, domnule Marlowe. Să nu credeți că nu știu să mă apăr.

— Sper că știți, pentru că ceea ce mînuiți dumneavoastră e dinamită.

L-am părăsit și am traversat primul birou, care era gol. Am deschis ușa și am închis-o, rămînînd însă înăuntru. Normal ar fi trebuit să mi se audă pașii pe coridor, dar cum fereastra de sus a ușii era închisă, iar eu aveam pingele de crep, speram că bătrînul o să-și aducă aminte că nu făcusem prea mult zgomot cînd venisem. M-am furișat înapoi peste covorul jerpelit și m-am strecurat între ușă și măsuța pentru mașina de scris. Șiretlic de copil, dar uneori dă rezultate, mai ales după o conversație isteață, plină de deșertăciune lumească, inteligentă și șireată. Ca un joc de fotbal între ageamii. Și dacă figura nu-mi reușea, ne trezeam rînjind unul la celălalt.

A mers. O vreme nu s-a întîmplat nimic, doar și-a suflat nasul. Apoi a început să rîdă din nou singur, ca un cocoș bolnav. După aceea și-a dres glasul. Un scaun turnant a scîrțîit și s-au auzit pași.

Un cap alb, murdar, a apărut vreo cinci centimetri pe lîngă marginea ușii. A rămas acolo. Mi s-a oprit respirația. Apoi capul s-a retras și patru unghii murdare au apucat marginea ușii și au tras. Ușa s-a închis. Am început să respir din nou și mi-am lipit urechea de ușă.

Scaunul turnant a mai scîrțîit o dată. Sunetul unui telefon cînd se formează numărul. M-am întins spre instrumentul de pe măsuța mașinii de scris și l-am ridicat. A sunat de șase ori. Apoi o voce de bărbat a zis :

— Da ?

— Florence Apartments ?

— Da.

— Aș vrea să vorbesc cu domnul Anson de la apartamentul 204.

— Rămîneți la telefon. Să văd dacă-i acasă

Domnul Morningstar şi cu mine am rămas la telefon. Se auzea zgomot pe fir, sunetul puternic al unui radio care transmitea un meci de baseball. Aparatul nu era aproape de telefon, dar se auzea destul de tare.

Am auzit apoi sunet surd de paşi apropiindu-se, zgomotul făcut de receptor cînd e ridicat şi vocea a zis :

— Nu e acasă. Vreun mesaj ?

— O să revin mai tîrziu, a zis domnul Morningstar.

Am închis repede telefonul şi am lunecat rapid spre uşa de la intrare. Am deschis-o încet, aşa cum cade zăpada, şi am închis-o tot atît de încet, încît zgomotul zăvorului să nu se audă nici măcar la un pas.

Respiram greu cînd am trecut prin hol. Am apăsat pe butonul liftului, apoi am scos cartea de vizită pe care domnul George Anson Phillips mi-o dăduse în holul hotelului Metropole. Nu m-am uitat la ea. Nici nu era nevoie să mă uit ca să-mi amintesc că era vorba de apartamentul 204, Florence Apartments, 128 Court Street. Am rămas aşa, lovind-o cu unghia, în timp ce vechitura de lift urca greoi, încordîndu-se ca un camion plin cu pietriş la o curbă strînsă.

Era ora patru fără zece minute.

Capitolul opt

Bunker Hill e un oraş vechi, un oraş condamnat, un oraş murdar, un oraş al pungaşilor. Cîndva, demult, fusese un oraş de elită. Se mai văd şi azi cîteva vile în stil gotic, cu verande largi şi acoperişuri ascuţite, cu şindrilă rotunjită, şi bovindouri cu turnuleţe subţiri. Acum se găsesc în ele camere mobilate, cu parchetul duşumelelor zgîriat şi uzat. Scările largi s-au înnegrit din cauza timpului şi a lacului ieftin, dat peste generaţii de praf. În camerele înalte, proprietărese urîte şi rele se ciondănesc cu chiriaşi pişicheri. Pe verandele din faţă, răcoroase şi largi, stau bătrîni cu chipuri ce amintesc de bătălii pierdute, întinzîndu-şi la soare pantofii rupţi şi privind în gol.

Restaurante murdare, chioşcuri italieneşti cu fructe, case cu apartamente de închiriat ieftine. Prăvălii de unde poţi

cumpăra tot felul de dulciuri proaste. Hoteluri mizerabile, în registrele cărora semnează doar oameni cu numele de Smith și Jones și unde recepționerul de noapte e pe jumătate paznic, pe jumătate codoș.

Din asemenea case ies femei tinere cu fața ca berea trezită ; bărbați cu pălării trase peste ochi ageri, scrutînd strada din spatele mîinii în formă de cupă, ca să protejeze flacăra chibritului ; intelectuali sleiți cu tuse tabagică și fără bani la bancă ; polițiști dibaci cu fețe de granit și priviri ferme ; cîteodată, printre ei, chiar și oameni care muncesc. Dar aceștia ies devreme, cînd trotuarele largi și crăpate sînt goale și mai au încă rouă pe ele.

Am ajuns acolo cu mult înainte de patru și jumătate. Am parcat în capătul străzii, pe unde urca din greu funicularul spre malul de lut galben, din Hill Street, și am mers pe jos pe Court Street, pînă la Florence Apartments.

Fațada era de cărămidă de culoare închisă. Trei etaje. Ferestrele inferioare, mascate de obloane ruginite și perdele murdare, erau la nivelul trotuarului. Pe geamul de la intrare, din literele rămase abia se mai putea descifra numele clădirii. Am deschis ușa și am coborît trei trepte cu marginile de alamă, pînă într-un coridor ai cărui pereți puteau fi atinși fără să te întinzi. Uși fără lustru, cu numere din vopsea ștearsă. O cămăruță la picioarele scărilor, cu un telefon public. Un anunț : *Administratorul la apartamentul 106*. La capătul coridorului o ușă, prin care se putea vedea patru cutii de gunoi, înalte și paradite, deasupra cărora dansau muște în lumina soarelui.

Am urcat scările. Radioul pe care-l auzisem prin telefon mai behăia meciul de baseball. Am înaintat urmărind numerele. Apartamentul 204 era pe partea dreaptă, iar meciul de baseball se auzea exact vizavi. Am ciocănit, dar n-am primit nici un răspuns. Am ciocănit mai tare. În spatele meu, trei jucători din echipa Dodgers rataseră, într-o atmosferă de vacarm asurzitor. Am ciocănit a treia oară și, în timp ce căutam în buzunar cheia pe care mi-o dăduse George Anson Phillips, m-am uitat pe fereastra holului.

Vizavi, la nivelul trotuarului, se găsea clădirea unui serviciu italian de pompe funebre — curată, liniștită și tăcută, din cărămidă văruită. Sală Mortuară Pietro Palermo. Literele verzi, subțiri, ale firmei de neon se odihneau pe

fațadă cu un aer sobru. Un bărbat înalt, cu haine de culoare închisă, a ieșit pe ușa din față și s-a rezemat de peretele alb. Părea foarte frumos. Avea pielea măslinie și un cap frumos, cu păr gri-fer, pieptănat de la frunte spre spate. A scos ceva, care părea a fi, de la distanță, o tabacheră de argint sau de platină de email negru. A deschis-o încet, cu două degete lungi, îngălbenite de tutun, și a ales o țigară cu capătul aurit. A pus la loc tabachera și a aprins țigara cu o brichetă de buzunar, ce părea să se asorteze cu tabachera. A pus-o și pe ea la loc și și-a încrucișat brațele, privind în gol, cu ochii pe jumătate închiși. Din vîrful țigării nemișcate se ridica în sus, pe lîngă fața lui, un fuioraș de fum, subțire și drept ca fumul unui foc de tabără muribund în zori.

În meciul transmis în spatele meu, jucătorul la bătaie a ratat sau a pierdut serviciul. Mi-am întors privirea de la italianul cel înalt, am vîrît cheia în ușa apartamentului 204 și am intrat.

O cameră pătrată cu un covor maro, foarte puțină mobilă, și aceea foarte puțin atrăgătoare. De cum am deschis ușa am dat cu ochii de patul rabatabil și de obișnuita oglindă care deformează. M-am privit în ea. Arătam ca un pușcăriaș care se furișează spre casă, venind de la o petrecere unde se fumează marijuana. Un fotoliu din lemn de mesteacăn și, lîngă el, ceva cu tapițerie grosolană avînd forma unei canapele. Pe o masă din fața ferestrei, o lampă cu abajur gofrat. De fiecare parte a patului cîte o ușă. Ușa din stînga dădea într-o chicinetă cu o chiuvetă și o mașină de gătit cu trei ochiuri. Un răcitor electric, care a țăcănit și a început să icnească chinuit tocmai cînd am deschis ușa. Pe chiuvetă, resturile micului dejun. Zaț pe fundul unei cești, o coajă de pîine arsă, firimituri pe un fund de lemn. Pe marginea unei farfurii, o dîră galbenă de unt topit. Alături, un cuțit mînjit și o ulcică de cafea, ce mirosea ca sacii dintr-un hambar încins.

Am înconjurat patul și am deschis cealaltă ușă. Asta dădea într-un mic hol, cu o nișă pentru haine și o masă de toaletă zidită în perete. Pe masa de toaletă un pieptene și o perie neagră, cu cîteva fire de păr blond. O cutie de talc, o lanternă cu geamul crăpat, un top de hîrtie de scris,

o săgeată de tras la ţintă, o sticlă de cerneală pe o sugativă, ţigări şi chibrituri. Într-o scrumieră de sticlă, şase chiştoace. În sertarele mesei de toaletă, şosete, lenjerie şi batiste. Pe un umeraş, un costum gri închis, nu prea nou, dar încă bun, iar sub el, pe duşumea, o pereche de pantofi negri, cam prăfuiţi.

Am împins uşa de la baie. S-a deschis cam vreo treizeci de centimetri şi apoi s-a înţepenit. Am strîmbat din nas şi mi-am simţit buzele încremenindu-mi. Am tras pe nas mirosul iute şi pătrunzător de dincolo de uşă. M-am sprijinit de ea. A cedat puţin, dar a revenit. Ca şi cum o ţinea cineva. Mi-am vîrît capul prin deschizătura uşii. Baia era prea mică pentru el, aşa încît picioarele îi atîrnau moale în părţi. Capul îi era rezemat de piciorul chiuvetei. Costumul maro îi era puţin boţit, ochelarii fumurii ieşeau din buzunarul de la piept, într-un unghi nesigur. Parcă asta mai conta. Mîna dreaptă era căzută peste stomac, mîna stîngă zăcea pe duşumea, cu palma în sus şi degetele puţin încovrigate. La cap, în partea dreaptă, avea o rană plină de sînge închegat în părul blond. Gura deschisă era plină de sînge roşu închis, lucitor.

Uşa era blocată de picior. Am împins tare şi m-am strecurat înăuntru. M-am aplecat ca să-i pipăi carotida. Nici o pulsaţie, nici o zvîcnitură. Absolut nici una. Pielea era rece ca gheaţa. Ba nu era rece ca gheaţa. Mi se păruse doar. M-am ridicat, m-am sprijinit cu spatele de uşă şi am strîns tare pumnii în buzunar. Am simţit mirosul de cordită. Meciul de baseball continua, dar prin cele două uşi închise părea departe.

Am stat şi m-am uitat la el. Ce căutam eu, Marlowe, în treaba asta ? Pentru ce mă găseam acolo ? Nici măcar nu-l cunoşteam. Trebuia să plec, să plec cît mai repede.

M-am smuls de lîngă uşă, am lăsat-o deschisă şi m-am reîntors prin hol în salon. Din oglindă mă privea chiorîş o faţă încordată. Mi-am întors privirile de la oglindă şi am scos cheia de la apartament pe care mi-o dăduse George Anson Phillips. Am frecat-o între palmele umede, apoi am pus-o jos lîngă lampă. Am murdărit ambele clanţe ale uşii. Jucătorii de la Dodgers erau în avans cu şapte la trei, în prima jumătate a celui de-al optulea serviciu. O femeie care băuse mai mult decît trebuie cînta „Frankie şi Johnny"

într-o versiune de puşcărie, cu o voce pe care nici whisky-ul nu reuşea să o înfrumuseţeze. O voce gravă de bărbat a bombănit la ea să tacă, dar ea continua. S-a auzit un pas rapid pe duşumea, o plesnitură şi un strigăt. Femeia a încetat să mai cînte. Meciul de baseball continua.

Am pus ţigara în gură şi am aprins-o. Am coborît scările şi m-am oprit în semiîntunericul din hol, privind la anunţul pe care scria : *Administratorul la apartamentul 106.*

Eram nebun chiar şi numai dacă mă uitam la el. L-am privit mult, muşcînd tare ţigara între dinţi.

M-am întors şi am luat-o pe coridor. Pe o mică tăbliţă emailată de pe o uşă scria : *Administratorul.* Am bătut la uşă.

Capitolul nouă

Un scaun s-a mişcat şi s-a auzit tîrşîit de picioare. Uşa s-a deschis.

— Dumneata eşti administratorul ?

— Da.

Aceeaşi voce pe care o auzisem la telefon. Vorbind cu Elisha Morningstar.

Ţinea în mînă un pahar gol, murdar. Un bărbat înalt şi slab, cu părul roşcat, scurt, crescut pînă pe frunte. Un cap lung, îngust, şi un aer de viclenie ieftină. Ochii verzui priveau fix de sub sprîncenele portocalii. Urechile îi erau mari. Un vînt puternic le-ar fi putut pleoşti. Avea un nas lung căruia îi plăcea să se vîre în toate. Faţa trăda un ins care ştie să păstreze un secret, un ins care ştie să-şi păstreze sîngele rece.

Era fără haină ; avea o vestă descheiată, lanţ de ceas, iar mînecile îi erau susţinute cu elastice albastre, prinse în copci de metal.

— Domnul Anson ? am întrebat.

— Două sute patru.

— Nu-i acasă.

— Ce vrei să fac ? Să-l scot din buzunar ?

— Bine zis, dar nu te cred.

— Şterge-o, a zis el. Cară-te.

A dat să închidă uşa. A deschis-o din nou, ca să se răstească :

— Spală putina ! Valea ! Roieşte !

După ce şi-a exprimat limpede intenţia, a dat din nou să-nchidă uşa.

M-am proptit în ea. El s-a proptit de cealaltă parte; feţele ni s-au apropiat.

— Cinci dolari, am zis.

Oferta l-a dat gata. A deschis brusc uşa. A trebuit să fac repede un pas înainte, ca să nu-l izbesc în bărbie cu capul.

— Intră.

O cameră de zi cu un pat rabatabil, şi orice e trecut în inventar — pînă şi abajurul de hîrtie gofrată şi scrumiera de sticlă. Camera era zugrăvită în culoarea gălbenuşului de ou. Tot ce-i lipsea erau cîţiva păianjeni negri, graşi, zugrăviţi pe galben, ca să-ţi provoace o criză biliară.

— Ia loc, a zis, închizînd uşa.

M-am aşezat. Ne-am privit unul pe celălalt cu ochii senini şi inocenţi a doi negustori de maşini vechi.

— O bere ?

— Mulţumesc.

A deschis două cutii. A umplut paharul murdar pe care-l ţinea în mînă şi s-a-ntins după un altul, la fel de murdar. I-am zis că beau din cutie. Mi-a întins-o.

— Zece cenţi.

I-am dat zece cenţi.

A lăsat moneda să cadă în buzunarul vestei şi a continuat să mă privească. A tras un scaun, s-a aşezat pe el, întinzîndu-şi genunchii osoşi şi ascuţiţi. Mîna liberă îi atîrna între genunchi.

— Nu mă interesează cei cinci dolari ai dumitale.

— Foarte bine. De fapt, nici nu mă gîndeam să ţi-i dau.

— Faci pe deşteptul. Află că sîntem o casă respectabilă. Aici nu se petrece nimic ilegal.

— Şi liniştită, am zis. Sus poţi auzi vulturul ţipînd.

Zîmbetul îi era larg cam de vreo doi centimetri.

— Eu nu mă amuz uşor.

— Întocmai ca regina Victoria, am zis.
— Nu pricep.
— Nu mă aştept la minuni.
Conversaţia lipsită de sens avea asupra mea un efect înviorător, îndîrjindu-mă.
Mi-am scos portofelul şi am ales o carte de vizită. Scria pe ea James B. Pollock, Societate de asigurări, Agent de teren. Am încercat să-mi amintesc cum arată James B. Pollock şi unde îl întîlnisem. N-am reuşit. Am întins cartea de vizită roşcovanului.
A citit-o şi şi-a scărpinat vîrful nasului cu unul din colţuri.
— Vreun codoş ? a întrebat, cu ochii verzi lipiţi de faţa mea.
— Bijuterii, am zis eu, dînd din mînă.
A stat şi s-a gîndit. În timp ce reflecta, am încercat să-mi dau seama dacă era cumva tulburat. N-ai fi zis.
— Avem şi cîte unul din ăştia din an în Paşte, a recunoscut el. N-avem încotro. Deşi ăsta nu pare să fie. Arată ca un om liniştit.
— Poate am primit informaţii greşite.
I l-am descris pe George Anson Phillips, în costumul lui maro, cu ochelarii fumurii şi pălăria de pai de culoarea ciocolatei şi panglică cu imprimeu maro şi galben. Mă întrebam ce se întîmplase cu pălăria. Nu era sus. Probabil că scăpase de ea, crezînd că-i prea bătătoare la ochi. Deşi capul blond îi era aproape la fel de bătător la ochi.
— Seamănă cu el ?
Roşcovanul se lăsa greu. În cele din urmă a dat afirmativ din cap. Ochii verzi mă urmăreau atent, mîna uscăţivă ţinea cartea de vizită la gură, plimbînd-o de-a lungul dinţilor, ca pe un băţ de-a lungul gardului.
— Nu mi-am putut închipui că ar fi un pungaş. La naiba, vin tot soiul de oameni pe-aici. El nu-i decît de-o lună. Dacă arăta ca un escroc, n-ar fi stat aici.
Am făcut bine că nu i-am rîs în faţă.
— Ce-ai zice dacă i-am percheziţiona apartamentul cît timp e plecat ?
A clătinat din cap.
— Domnului Palermo nu i-ar plăcea ?
— Domnului Palermo ?

— Proprietarul. E vizavi. E proprietarul sălii mortuare, al acestei clădiri şi al multor altora. De fapt, e proprietarul cartierului, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Mi-a făcut cu ochiul ca să-mi dea de-nţeles.

El taie şi spînzură pe-aici. De fapt, un lup singuratic.

— Ei bine, în timp ce el taie şi spînzură sau se ocupă de vreun cadavru sau naiba ştie ce-o fi făcînd acum, hai să urcăm şi să percheziţionăm apartamentul.

— Nu mă face să mă supăr pe dumneata, mi-a tăiat-o scurt roşcovanul.

— Grozav îmi pasă dacă te superi, am răspuns. Hai sus.

Am zvîrlit cutia de bere goală spre coşul de gunoi şi am urmărit-o cum a sărit înapoi şi s-a rostogolit pînă la jumătatea camerei.

Roşcovanul s-a ridicat brusc în picioare. Şi-a îndepărtat picioarele, şi-a şters mîinile de praf şi şi-a muşcat buza de jos.

— Ziceai ceva de cinci dolari, a continuat, ridicînd din umeri.

— Asta a fost acum o oră. M-am răzgîndit. Hai să mergem sus şi să-i percheziţionăm apartamentul.

— Mai spune-o măcar o dată.

Mîna dreaptă i-a alunecat spre şold.

— Dacă-ţi trece prin cap să scoţi pistolul, nu uita că domnului Palermo nu i-ar plăcea.

— Mai ducă-se naibii, a mîrîit el cu vocea brusc furioasă, iar faţa i s-a congestionat.

— Domnul Palermo o să fie încîntat să afle ce sentimente ai pentru el.

— Ascultă-aici, a zis roşcovanul foarte încet, lăsîndu-şi mîna în jos pe lîngă corp, şi s-a aplecat spre mine de la mijloc, vîrîndu-şi faţa într-a mea. Ascultă. Stăteam aici, tratîndu-mă cu o bere, două. Poate trei. Ce dracu ? Nu deranjam pe nimeni. Era o zi plăcută. Părea că va fi şi o seară plăcută, şi deodată ai apărut dumneata.

Şi-a agitat mîna cu violenţă.

— Hai să mergem sus şi să percheziţionăm apartamentul, am repetat.

Şi-a ridicat exasperat mîinile cu pumnii strînşi. La capătul mişcării şi-a deschis larg braţele, întinzîndu-şi degetele cît erau de lungi. A strîmbat din nas.

— E-n joc slujba mea.

Am deschis gura.

— Taci ! a răcnit el.

Şi-a pus pălăria pe cap. A deschis un sertar şi a scos o legătură de chei. A trecut pe lîngă mine să deschidă uşa şi a rămas în prag, făcîndu-mi semn cu bărbia. Faţa îi era încă furioasă.

Am ieşit în hol şi de acolo am urcat scările. Meciul de baseball se terminase. Acum era muzică de dans. O muzică puternică. Roşcovanul a ales o cheie şi a băgat-o în broasca apartamentului 204. Pe fondul intens şi răsunător al melodiei din apartamentul de vizavi, o femeie a scos deodată un ţipăt isteric.

Roşcovanul a tras cheia din uşă, dezvelindu-şi dinţii către mine. A traversat coridorul îngust şi a bătut în uşa de vizavi. A trebuit să bată tare şi mult înainte de-a fi luat în seamă. Uşa s-a deschis brusc şi o blondă cu faţa ascuţită, în pantaloni marinăreşti, de un roşu intens şi în pulover verde, s-a holbat la el cu ochi aprigi. Unul era umflat, celălalt fusese lovit cu cîteva zile în urmă. Mai avea o vînătaie pe gît. În mînă ţinea un pahar înalt cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Daţi radioul mai încet, chiar acum, a zis roşcovanul. Prea mare gălăgie. N-am de gînd să vă rog a doua oară. Data viitoare chem poliţia.

Fata a privit îndărăt peste umăr şi a strigat pe fondul de zgomot al radioului :

— Hei, Del ! Individul zice să-l dai mai încet. Ai de gînd să-l cafteşti ?

S-a auzit scîrţîind un scaun. Zgomotul radioului a încetat brusc şi un bărbat brunet, îndesat, cu ochii duri a apărut în spatele blondei. A îmbrîncit-o din calea lui cu o mînă şi s-a înfipt în faţa noastră. Era nebărbierit. Purta pantaloni, pantofi şi un maieu.

Şi-a instalat picioarele în cadrul uşii, a respirat şuierat pe nas şi a zis :

— Ştergeţi-o. De abia am venit de la masă. O nenorocită de masă. N-am chef să se ia nimeni de mine.

Era beat turtă, dar se ţinea pe picioare.
Roşcovanul a zis :
— Ai auzit ce ţi-am spus, domnule Hench. Lasă radioul încet şi nu mai face scandal. Şi asta imediat.
Bărbatul numit Hench a răspuns :
— Ascultă, măi, murătură, şi şi-a ridicat piciorul drept, gata să-l lovească.
Roşcovanul n-a aşteptat lovitura. Corpul slăbănog s-a dat repede înapoi şi legătura de chei aruncată a căzut pe duşumea şi-a zornăit, izbind uşa apartamentului 204. Mîna dreaptă a făcut o mişcare rapidă şi a scos un baston de piele împletită.
— Pfui ! a zis Hench.
A bătut aerul cu palmele, a strîns pumnii şi a lovit cu îndîrjire în gol.
Roşcovanul l-a izbit în creştetul capului. Fata a ţipat din nou şi a aruncat un pahar de băutură în faţa prietenului ei. N-aş putea spune de ce. Fie că acum nu era primejdios s-o facă, fie din greşeală
Hench s-a întors orbit. Băutura îi picura de pe faţă. Mergea împleticit. A traversat camera cu mers clătinat, gata-gata să aterizeze în nas, la fiecare pas. Patul era lăsat jos şi s-a prăbuşit pe el. A vîrît o mînă sub pernă.
— Atenţie, pistol ! am strigat.
— O pot para şi pe-asta, a zis roşcovanul printre dinţi, vîrîndu-şi mîna dreaptă, goală acum, sub vesta deschisă.
Hench stătea jos, în genunchi. S-a sprijinit pe unul din ei şi s-a întors. În mîna dreaptă ţinea un pistol mic, negru. Se holba la el. Nu-l ţinea de mîner, îl avea întins pe palmă.
— Aruncă-l, a zis roşcovanul cu voce fermă şi a intrat în cameră.
Blonda a sărit imediat în spatele lui. Şi-a încolăcit braţele lungi şi verzi în jurul gîtului lui, ţipînd cît o ţinea gura. Roşcovanul s-a clătinat, înjurînd şi agitînd pistolul.
— Omoară-l, Del ! a strigat blonda. Omoară-l !
Hench avea o mînă pe pat şi un picior pe podea. Genunchii îi erau îndoiţi. În mîna dreaptă, în palmă, ţinea pistolul negru şi se holba la el. S-a ridicat încet şi-a bombănit grav :

— Ăsta nu-i pistolul meu.

Am luat pistolul roșcovanului, care nu-i era de nici un folos, și m-am îndepărtat, lăsîndu-l s-o scuture pe blondă din spatele lui, cum putea mai bine. S-a auzit o ușă trîntită cu zgomot și pași venind spre noi.

— Aruncă-l, Hench, am zis.

Și-a ridicat privirea spre mine. Ochii negri, nedumeriți, au devenit deodată calmi.

— Ăsta nu-i pistolul meu, a zis, întinzîndu-l spre mine abătut. Al meu e un Colt 32 cu butoiaș.

I-am luat pistolul din mînă. N-a încercat să mă oprească. S-a așezat pe pat, scărpinîndu-și încet creștetul capului. În timp ce se gîndea, fața i se schimonosea.

— Unde dracu... și vocea i s-a pierdut.

A clătinat din cap și s-a crispat.

Am privit pistolul. Se trăsese cu el. Am scos încărcătorul și am numărat cartușele prin micile găuri laterale. Erau șase. Cu unul de pe țeavă făceau șapte. Pistolul era un Colt 32 automat cu opt focuri. Se trăsese cu el.

Roșcovanul o dăduse pe blondă jos. O aruncase pe un scaun, iar el își ștergea o zgîrietură de pe obraz. Ochii verzi erau posomorîți.

— Mai bine cheamă poliția, am zis. S-a tras un cartuș cu acest pistol și e timpul să afli și dumneata că în apartamentul de vizavi e un om mort.

Hench m-a privit cu ochi de idiot și a zis cu voce liniștită :

— Frate, ăsta pur și simplu nu-i pistolul meu.

Blonda a scîncit destul de teatral și mi-a arătat o gură deschisă, deformată de mizerie și cabotinism. Roșcovanul a ieșit încet pe ușă.

Capitolul zece

— Împușcat în gît cu o armă de calibru mijlociu și un glonte cu vîrful moale, a zis detectivul-locotenent Jesse Breeze. Cu o armă ca asta și cartușe cum sînt astea de-aici, și a săltat în palmă pistolul despre care Hench zisese că nu-i al lui. Glontele a luat-o în sus și a lovit pro-

babil ceafa. A rămas. în cap. Omul e mort cam de vreo două ore. Mîinile şi faţa sînt reci ; corpul mai e totuşi cald. Nu-i rigid. A fost lovit cu ceva tare înainte de a fi împuşcat. Probabil cu mînerul pistolului. Voi ce părere aveţi ?

Ziarul pe care şedea a foşnit. Şi-a scos pălăria. Şi-a şters faţa şi chelia din creştetul capului. Un smoc de păr de culoare deschisă în jurul cheliei era umed şi negricios din cauza transpiraţiei. Şi-a pus pălăria la loc. O panama cu fundul plat, înnegrită de soare. Nu o cumpărase în anul acela şi probabil nici cu un an înainte.

Era un bărbat masiv, cam pîntecos. Purta pantofi maro cu alb, şosete căzute şi pantaloni albi cu dungi negre subţiri. Cămaşă descheiată la gît, de i se vedea părul roşcat de pe piept. Haină sport grosolană, de culoarea cerului, largă în umeri, cît un garaj pentru două maşini. Avea vreo cincizeci de ani. Singurul lucru care-ţi sugera că e poliţist era privirea trează şi fermă a ochilor uşor bulbucaţi, de un albastru spălăcit. O privire pe care, oricine în afară de poliţişti, o socotea severă. Sub ochi, în partea de sus a obrajilor şi pe nas, se găsea o potecă largă de pistrui, ca un cîmp minat pe o hartă de război.

Şedeam în apartamentul lui Hench. Uşa era închisă. Hench îşi pusese cămaşa, iar acum îşi lega absent cravata cu degetele-i groase şi boante care tremurau. Fata stătea întinsă pe pat. Avea un şal verde înfăşurat în jurul capului, un portmoneu lîngă ea şi o haină scurtă de veveriţă pe picioare. Gura îi era întredeschisă, faţa trasă şi speriată.

— Dacă aveţi impresia că individul a fost împuşcat cu pistolul de sub pernă, foarte bine. Se pare că aşa a fost. Ăla nu-i pistolul meu şi nimic n-o să mă facă să spun că-i al meu.

— Presupunînd că-i aşa, a zis Breeze, cum s-au întîmplat lucrurile ? Cineva ţi-a şterpelit pistolul şi ţi l-a lăsat pe acesta. Cînd şi cum ? Ce fel de pistol era al dumitale ?

— Noi am ieşit pe la trei şi jumătate să mîncăm ceva la birtul din colţ. Puteţi verifica. Probabil că am lăsat uşa descuiată. Ne cam place băutura. Cred că eram destul de gălăgioşi. La radio se transmitea meciul de baseball. Cred

că l-am închis cînd am plecat. Nu sînt sigur. Tu îţi aminteşti ?

S-a uitat la fata întinsă pe pat, cu faţa albă şi tăcută.

— Îţi aminteşti, scumpo ?

Fata nici nu l-a privit şi nici nu i-a răspuns.

— E dărîmată, a zis Hench. Eu am avut un pistol Colt 32, acelaşi calibru ca ăsta, dar un pistol cu butoiaş. Un revolver, nu un pistol automat. Are o bucăţică sărită la mînerul de cauciuc. Un evreu, unul Morris, mi l-a dat acum vreo trei, patru ani. Lucram împreună într-un bar. N-am permis, dar nici nu-l port la mine.

— Cînd îţi place băutura şi ţii un pistol sub pernă, mai curînd sau mai tîrziu se alege careva cu un glonte. Ar trebui să ştii asta.

— Pe dracu, noi nici măcar nu-l cunoaştem pe tip, a zis Hench.

Cravata îi era înnodată acum, dar prost. Era treaz de-a binelea şi tremura. S-a ridicat în picioare şi a luat o haină de la capătul patului. A îmbrăcat-o şi s-a aşezat din nou. L-am urmărit. Îi tremurau degetele cînd şi-a aprins ţigara.

— Nu-i ştim numele. Habar n-avem cine e. L-oi fi văzut prin hol de vreo două, trei ori, dar nici măcar n-a vorbit cu mine. Presupun că despre el e vorba.

— E individul care locuia vizavi, a zis Breeze. Şi-acum să văd, meciul ăsta de baseball e o retransmitere din studio ?

— Se transmite la trei, a zis Hench. Să zicem, de la trei pînă la patru şi jumătate, uneori chiar mai tîrziu. Noi am ieşit din casă cam pe la a doua jumătate a celui de-al treilea serviciu. Am lipsit cam un serviciu şi jumătate, poate două. Douăzeci de minute, poate juma' de oră. Nu mai mult.

— Cred că a fost împuşcat tocmai înainte de a pleca voi, a zis Breeze. Radioul a acoperit zgomotul pistolului. Aţi lăsat probabil uşa descuiată. Sau chiar deschisă.

— S-ar putea, a zis Hench cu un aer obosit. Tu îţi aminteşti, dragă ?

Fata de pe pat a refuzat din nou să-i răspundă, sau măcar să-l privească.

Breeze a reluat :

— Ați lăsat ușa deschisă sau descuiată. Criminalul v-a auzit ieșind. A intrat în apartament, vrînd să scape de pistol. A văzut patul lăsat jos, s-a apropiat și a strecurat pistolul sub pernă. Imaginați-vă ce surpriză : acolo îl aștepta un alt pistol. L-a luat cu el. Dacă intenționa să scape de pistol, de ce nu l-a lăsat la locul crimei ? De ce să riște intrînd într-un apartament străin ? Asta n-o pricep eu.

Din colțul canapelei de lîngă fereastră, unde ședeam, mi-am spus și eu părerea :

— Să presupunem că ieșise și încuiase apartamentul lui Phillips înainte de-a se gîndi să scape de pistol. Revenindu-și după șocul pricinuit de crimă, s-a trezit în hol cu arma crimei în mînă. A vrut să scape de ea rapid. Atunci, dacă ușa lui Hench era deschisă și el îi auzise ieșind și mergînd pe hol...

Breeze a privit la mine scurt și a mormăit :

— Nu zic că nu-i așa. Mă gîndeam și eu la fel.

Și-a îndreptat din nou atenția spre Hench.

— Deci, dacă se dovedește că ăsta-i pistolul cu care a fost ucis Anson, trebuie să dăm de urma pistolului dumitale. În timp ce vom face asta, trebuie să vă avem pe dumneata și pe domnișoara, la îndemînă. Înțelegi, desigur ?

Hench a zis :

— N-aveți voi oameni care să mă facă să spun altfel.

— Putem oricînd încerca, a adăugat Breeze cu blîndețe. Și-am putea începe chiar acum.

S-a ridicat și a făcut vînt pe dușumea ziarelor mototolite de pe scuan. S-a dus la ușă. Acolo s-a întors să se uite la fata de pe pat.

— Te simți bine, surioară, ori să chem o infirmieră ?

Fata nu i-a răspuns. Hench a zis :

— Trebuie să beau ceva. Neapărat trebuie să beau.

— Nu atîta timp cît te supraveghez eu, a precizat Breeze și a ieșit pe ușă.

Hench a traversat camera, a dus o sticlă la gură și s-a auzit băutura gîlgîind. A lăsat jos sticla, a privit la ce mai rămăsese și s-a dus spre fată. A înghiontit-o în umăr.

— Trezește-te și bea ceva, a mormăit către ea.

Fata se uita fix în tavan. Nu i-a răspuns şi nici nu i-a dat de înţeles că-l auzise.

— Las-o în pace, am intervenit. E şocată.

După ce-a terminat ce era în sticlă, Hench a pus-o cu grijă jos. S-a mai uitat o dată la fată, apoi i-a întors spatele şi a rămas cu ochii încruntaţi, privind la duşumea.

— Păcat că nu-mi pot aminti mai bine, a zis el în şoaptă.

Breeze s-a reîntors în cameră însoţit de un poliţist tinerel, cu mutră de boboc, îmbrăcat în haine civile.

— Locotenentul Spangler. O să te ducă jos. Mergi, nu ?

Hench s-a întors la pat şi a zgîlţîit-o pe fată de umeri.

— Scoală, fetiţo. Trebuie să plecăm.

Fata şi-a întors ochii fără să-şi mişte capul şi l-a privit cu indiferenţă. Apoi şi-a săltat umerii de pe pat şi a pus o mînă sub ea, şi-a coborît picioarele de pe pat, călcînd cu piciorul drept de parcă îi era amorţit.

— Ţine-te bine, fetiţo, ştii tu cum e, a zis Hench.

Fata şi-a dus o mînă la gură şi şi-a muşcat încheietura degetului mic, uitîndu-se absentă la Hench. Şi-a îndreptat brusc mîna spre el şi l-a lovit în faţă, cît a putut de tare. După aceea a ieşit pe uşă, aproape fugind.

Hench a rămas o vreme nemişcat. Afară se auzea un zgomot confuz de oameni şi maşini. Hench a ridicat din umeri şi şi-a îndreptat spinarea. Şi-a plimbat privirea încet prin cameră, ca şi cum se aştepta să n-o mai vadă curînd, sau poate niciodată. După aceea a ieşit pe lîngă detectivul cu mutră de boboc. A ieşit şi detectivul. Uşa s-a închis. Zgomotul de afară devenise mai slab. Breeze şi cu mine stăteam jos, uitîndu-ne unul la altul cu amărăciune.

Capitolul unsprezece

După ce s-a plictisit privindu-mă, Breeze şi-a scos o havană din buzunar. A spintecat banda de celofan cu un cuţit, i-a aranjat vîrful şi a aprins-o cu grijă, răsucind-o prin flacără. A ţinut chibritul aprins puţin mai departe.

În timp ce privea gînditor în gol, a tras din havană, asigurîndu-se că ardea cum îi place lui.

A stins apoi foarte încet chibritul şi s-a întins să-l pună pe pervazul ferestrei deschise. S-a uitat din nou la mine.

— Noi doi o să ne-nţelegem.

— E-n regulă, am răspuns.

— Nu prea crezi. Dar o să ne înţelegem. Nu că mi-ai căzut, aşa deodată, cu tronc. Dar aşa lucrez eu. Cu cărţile pe faţă. Lucid. Fără zarvă. Nu ca tipa de-aici. Tipe de-alde astea îşi petrec viaţa căutîndu-şi singure beleaua şi, cînd o găsesc, vina este a primului individ pe care pun mîna.

— Asta i-a dat cîţiva gologani, am zis. Nu de ajuns ca să-l iubească cine ştie cît.

— După cîte văd, te pricepi la dame.

— Tocmai fiindcă nu ştiu prea multe despre ele m-a ajutat în meserie. Am o minte lipsită de prejudecăţi.

A dat din cap examinîndu-şi vîrful havanei. A scos o bucată de hîrtie din buzunar şi a citit.

— Delmar B. Hench, patruzeci şi cinci de ani, barman, şomer. Maybelle Masters, 26 de ani, dansatoare. Asta e tot ce ştiu despre ei. Presimt că nu sînt prea multe de aflat.

— Nu crezi că el l-a împuşcat pe Anson ? am întrebat.

Breeze m-a privit fără nici o plăcere.

— Abia am venit, amice.

A scos o carte de vizită din buzunar şi a citit : „James B. Pollock, Societate de Asigurare, Agent de teren". Ce zici de asta ?

— Într-un asemenea cartier, nu e bine să-ţi foloseşti propriul nume. Nici Anson nu şi l-a folosit pe-al lui.

— Ce-i cu cartierul ?

— Tot ce vrei şi ce nu vrei, am răspuns.

— Aş vrea să aflu ce ştii despre tipul mort.

— Ţi-am mai spus.

— Spune-mi încă o dată. Mi se spun atîtea lucruri că le încurc.

— Ştiu ce scrie pe cartea lui de vizită. Îl cheamă George Anson Phillips şi se dădea drept detectiv particular. Era în faţa biroului meu cînd m-am dus la masă.

M-a urmărit prin centrul oraşului, pînă în holul hotelului Metropole. Eu l-am atras acolo. Am stat cu el de vorbă şi a recunoscut că mă urmărea, dorind să afle dacă sînt destul de isteţ ca să lucrăm împreună. Gogoşi, bineînţeles. Probabil nu era încă hotărît ce să facă şi aştepta un prilej care să-i dea brînci. Zicea că avea un caz şi că îi era teamă. Ar fi vrut să se asocieze cu cineva cu o experienţă mai bogată decît a lui, asta, fireşte, în cazul că s-ar putea spune că el avea ceva experienţă. După cum acţiona, nu părea să aibă.

— Şi singurul motiv pentru care te-a ales pe dumneata, este că acum şase ani ai lucrat la un caz în Ventura, în timp ce el era ajutor de şerif acolo.

— Exact.

— Dar nu trebuie să stărui, a zis Breeze calm. Oricînd vrei, poţi oferi o versiune mai bună.

— E destul de bună. Vreau să spun că e destul de bună, în sensul că e destul de proastă ca să fie adevărată.

Şi-a legănat uşor capul mare şi greoi.

— Ce crezi despre toate astea ? a întrebat.

— Te-ai interesat de adresa biroului lui Phillips ?

A clătinat din cap.

— După părerea mea, vei afla că l-au angajat pentru că era naiv. A fost angajat ca să ia acest apartament sub nume fals şi să facă ceva ce s-a dovedit a nu-i fi pe plac. S-a speriat. Avea nevoie de un prieten care să-l ajute. Faptul că s-a oprit la mine după atît de mult timp şi avînd atît de puţine informaţii despre mine. e o dovadă că nu cunoştea prea mulţi detectivi.

Breeze şi-a scos batista. Şi-a şters din nou faţa şi capul.

— Dar asta nu explică de ce a trebuit să te urmărească, aşa ca un căţeluş pierdut, în loc să meargă direct la uşa biroului dumitale şi să intre.

— Nu. Nu explică.

— Poţi să explici dumneata ?

— Nu. Nu întru totul.

— Ei, bine, şi totuşi cum ai explica-o ?

— Am explicat-o aşa cum am crezut eu : nu era hotărît dacă să-mi vorbească sau nu. Aştepta ceva care să-l determine. L-am determinat eu intrînd în vorbă cu el.

— Asta-i o explicaţie foarte simplă. Atît de simplă că nu ţine.

— Poate că ai dreptate.

— Şi, drept rezultat al acestei scurte conversaţii într-un hol de hotel, tipul acesta cu totul străin te invită în apartamentul lui, dîndu-ţi cheia. Pentru că vrea să stea de vorbă cu dumneata.

— Da.

— De ce nu ţi-a vorbit atunci ?

— Aveam o întîlnire.

— Afaceri ?

Am dat afirmativ din cap.

— Înţeleg. La ce caz lucrezi ?

Am clătinat din cap fără să răspund.

— E vorba de o crimă. Va trebui să-mi spui.

Am clătinat iarăşi din cap. El s-a înroşit puţin.

— Ascultă, a zis cu fermitate, trebuie să-mi spui.

— Te rog să mă scuzi, Breeze. Dar după cum au mers lucrurile pînă acum, nu sînt convins de asta.

— Cred că ştii că te pot băga la închisoare ca martor, a zis el calm.

— Pe ce temei ?

— Pe temeiul că eşti cel care a găsit cadavrul, că ţi-ai dat un nume fals în faţa administratorului de aici şi că nu prezinţi o relatare satisfăcătoare privind relaţiile dumitale cu victima.

— Chiar ai de gînd s-o faci ?

A zîmbit posomorît.

— Ai vreun avocat ?

— Cunosc mai mulţi avocaţi. Dar nu am avocat personal.

— Cîţi comisari cunoşti personal ?

— Nici unul. Adică am vorbit cu trei, dar s-ar putea să nu-şi aminteacă de mine.

— Dar ai ceva relaţii la primărie sau în altă parte ?

— Povesteşte-mi şi mie despre ele. Tare aş vrea să ştiu şi eu, am răspuns.

— Ascultă, amice, a zis el cu toată seriozitatea, nu se poate să n-ai niscaiva prieteni pe undeva. În mod sigur.

— Am un bun prieten în biroul şerifului, dar n-aş vrea să-l amestec în asta.

A ridicat din sprîncene.

— De ce ? Poate că o să ai nevoie de prieteni. O vorbă bună spusă de un polițist cinstit valorează mult.

— E vorba de un prieten apropiat. Nu vreau să profit de pe urma lui. Dacă dau de belea, nu vreau să aibă necazuri din pricina mea.

— Cum stai cu biroul de criminalistică ?

— Acolo e Randall. Dacă mai lucrează la Secția Criminalistică. Am colaborat cu el la un caz, pe vremuri. Dar nu mă prea simpatizează.

Breeze a oftat. Și-a mișcat picioarele pe dușumea, făcînd să foșnească ziarele pe care le dăduse jos de pe scaun.

— E adevărat ce-mi spui sau încerci să faci pe șmecherul ? Mă refer la grangurii de care zici că habar n-ai.

— E adevărat. Dar folosesc adevărul în mod inteligent.

— Nu e inteligent să zici totul dintr-o dată.

— Eu cred că e.

Și-a pus o mînă mare, pistruiată, peste maxilar și a strîns. Cînd și-a luat mîna, avea pe obraz pete roșii, rotunde din cauza apăsării degetelor. Le-am urmărit cum dispar.

— De ce nu te duci acasă să lași omul să lucreze ? a întrebat supărat.

M-am ridicat, am dat din cap și m-am îndreptat spre ușă. L-am auzit în spatele meu zicînd :

— Dă-mi adresa de-acasă.

I-am dat-o. A notat-o.

— La revedere, a zis cu glas trist. Să nu părăsești orașul. O să avem nevoie de o declarație... poate diseară.

Am plecat. Afară pe palier se găseau doi polițiști în uniformă. Ușa de vizavi era deschisă și un bărbat încă mai lucra înăuntru, luînd amprente. La parter, în hol, am mai întîlnit doi polițiști. Nu l-am văzut pe administratorul roșcovan. Am ieșit pe ușa din față. O ambulanță se îndepărta de bordură. Grupuri de oameni stăteau pe ambele părți ale străzii, dar nu atît de mulți ca în alte cartiere.

Am pornit în grabă pe trotuar. Un bărbat m-a înșfăcat de braț și m-a întrebat :

— Ce s-a întîmplat, nene ?

Mi-am smucit braţul ca să scap, fără să-l privesc sau să spun ceva. Mi-am continuat drumul spre locul unde-mi parcasem maşina.

Capitolul doisprezece

Era ora şapte fără un sfert cînd am intrat în birou. Am aprins lumina şi am ridicat o bucată de hîrtie de pe podea. Era un aviz de la Serviciul de Mesagerii Green Feather, prin care mă anunţa că am un colet şi că îmi va fi predat la cerere, la orice oră din zi sau din noapte. L-am pus pe masa de lucru, mi-am scos haina şi am deschis ferestrele. Am luat o sticlă de o jumătate de litru de whisky Old Taylor, din sertarul de jos al biroului, şi am băut plimbîndu-l prin gură. M-am aşezat apoi ţinînd gîtul sticlei răcoroase în mînă şi întrebîndu-mă cum m-aş simţi dacă aş fi detectiv la Secţia Criminalistică şi aş găsi cadavre şi nu mi-ar păsa. N-ar fi nevoie să spăl putina şi să şterg clanţa. N-ar fi nevoie să chibzuiesc la cît de multe informaţii să dau fără să prejudiciez clientul, cît să deschid gura fără să-mi fac mie prea mult rău. M-am gîndit că totuşi nu mi-ar plăcea.

Am tras telefonul spre mine, am privit la numărul de pe aviz şi am sunat. Mi-au zis că-mi pot trimite coletul imediat. Am răspuns că-l aştept.

Afară se întuneca. Zgomotul circulaţiei se potolise întrucîtva. Aerul ce intra prin fereastra deschisă avea parcă un miros obosit de sfîrşit de zi, plin de gaze de eşapament, de căldura zidurilor şi a trotuarelor încinse, de mirosul mîncărurilor dintr-o mie de restaurante. Dacă aveai nas de cîine de vînătoare, simţeai mirosul specific de cotoi, emanat de eucalipţi pe vreme călduroasă, venind dinspre colinele Hollywood-ului.

Fumam. Zece minute mai tîrziu a bătut cineva la uşă. Am deschis-o unui băiat cu şapcă de uniformă, care mi-a luat semnătura şi mi-a înmînat un colet mic, pătrat, nu mai lat de şase centimetri, sau nici măcar atît. I-am dat

băiatului zece cenţi şi am ascultat cum se-ntorcea spre lift, fluierînd.

Eticheta purta numele şi adresa mea, scrise în cerneală cu litere de tipar, imitînd foarte exact caracterele maşinii de scris, dar mai mari şi mai subţiri. Am tăiat sfoara care ţinea eticheta pe cutie şi am desfăcut hîrtia maro, subţire. Înăuntru se găsea o cutie de carton ieftin, lipită pe deasupra cu hîrtie maro şi purtînd inscripţia *Made in Japan*. Era tipul acela de cutie pe care-l poţi găsi în orice magazin japonez, ca să pui înăuntru un bibelou sau o bucăţică de jad. Capacul se închidea etanş. L-am deschis şi am dat peste foiţă şi vată.

După ce am înlăturat toate astea, am văzut o monedă de aur, cam de mărimea unei jumătăţi de dolar, strălucitoare de parcă tocmai ieşise de la presă.

Faţa dinspre mine arăta un vultur cu aripile întinse, cu un scut drept piept şi cu iniţialele E.B. ştanţate pe aripa stîngă. În jurul acestora un cerc, iar între cerc şi marginea nezimţată a monedei, inscripţia „E PLURIBUS UNUM". Pe margine era data : 1787.

Am întors moneda în palmă. Era grea şi rece ; mi s-a umezit palma sub ea. Faţa cealaltă arăta soarele răsărind sau apunînd în spatele unui vîrf de munte. Mai erau două cercuri concentrice, alcătuite dintr-un desen asemănător frunzelor de stejar, şi încă o inscripţie în latineşte : NOVA EBORACA COLUMBIA EXCELSIOR. Pe marginea monedei, cu litere de tipar mai mici, numele BRASHER.

Priveam un dublon Brasher.

În cutie nu mai era nimic altceva ; nici în hîrtie, şi nici pe hîrtie. Literele de tipar scrise de mînă nu-mi spuneau nimic. Nu cunoşteam pe nimeni care să obişnuiască să scrie astfel.

Am umplut pînă la jumătate o pungă goală de tutun. Am înfăşurat bine moneda în foiţă şi am pus o bandă de gumă în jurul ei. Am vîrît-o în tutunul din pungă, apoi am mai pus tutun deasupra. Am închis punga şi am băgat-o în buzunar. Am încuiat hîrtia, sfoara şi eticheta într-o cutie de clasoare, m-am aşezat din nou jos şi am format numărul lui Elisha Morningstar. A sunat de vreo opt ori. La celălalt capăt al firului n-a răspuns nimeni. Nu mă prea aşteptam la asta. Am închis telefonul, am căutat în carte la

Elisha Morningstar şi am văzut că nu avea telefon acasă în Los Angeles sau în oraşele învecinate care erau în cartea de telefon.

Am scos din birou un toc de pistol de prins la umăr, mi l-am legat şi am vîrît în el un Colt 38 automat. Mi-am pus pălăria şi haina, am închis din nou fereastra, am pus sticla de whisky la loc şi am stins luminile. Tocmai trăsesem zăvorul de la uşa biroului, cînd a sunat telefonul. Mi s-a părut sinistru. M-am oprit încordat şi agitat, cu buzele strînse într-un fel de rictus. În spatele ferestrei închise, ardeau luminile de neon. Aerul mi s-a părut înăbuşitor. Coridorul de afară era liniştit. Telefonul suna în întuneric, tare şi neîntrerupt.

M-am întors, m-am rezemat de birou şi am ridicat receptorul. Am auzit un ţăcănit şi un bîzîit pe fir şi nimic altceva. Am apăsat pe butonul de legătură şi am aşteptat. Nici eu nu ştiam ce aştept.

Telefonul a sunat din nou. Am scos un sunet din gît şi l-am pus din nou la ureche, fără să zic ceva.

Tăceam amîndoi, poate la distanţă de kilometri unul de celălalt, fiecare ţinînd în mînă receptorul, respirînd, ascultînd şi neauzind nimic, nici măcar răsuflarea. După o vreme, care mi s-a părut foarte îndelungată, am auzit o şoaptă îndepărtată zicînd stins, fără nici o modulaţie :

— N-o să-ţi fie bine, Marlowe.

Apoi din nou un ţăcănit şi bîzîit pe fir. Am închis telefonul, am traversat biroul şi am ieşit.

Capitolul treisprezece

M-am îndreptat spre vest, pe Sunset, am mers la întîmplare cale de cîteva cvartale, fără să fiu sigur dacă eram sau nu urmărit. Am parcat lîngă un magazin şi am intrat să dau un telefon. Am vîrît fisa şi am cerut operatoarei de la interurban un număr din Pasadena. Mi-a spus cîte monede să introduc în aparat.

Vocea care a răspuns la telefon era aspră şi rece.

— Reşedinţa doamnei Murdock.

— Aici Philip Marlowe. Cu doamna Murdock, vă rog.

Mi s-a spus să aştept. O voce slabă, dar foarte clară, a întrebat :

— Domnul Marlowe ? Doamna Murdock se odihneşte acum. Puteţi să-mi spuneţi mie despre ce e vorba ?

— Nu trebuia să-i fi spus nimic.

— Eu ? Cui ?

— Tipului ăluia smucit în batista căruia plîngi.

— Cum îndrăzneşti ?

— E-n regulă. Acum dă-mi-o pe doamna Murdock. Trebuie să vorbesc cu ea.

— Foarte bine. O să-ncerc.

Vocea slabă şi clară s-a îndepărtat. Din nou am avut ce aştepta. Probabil a trebuit s-o ridice pe perne, să-i smulgă sticla de Porto din mîna ei bătrînă şi aspră şi să-i dea telefonul. Deodată cineva şi-a dres vocea la telefon. Părea un marfar care trece printr-un tunel.

— Aici doamna Murdock.

— Aţi putea identifica proprietatea despre care vorbeam azi-dimineaţă, doamnă Murdock ? Vreau să zic, aţi putea-o deosebi dintre multe altele asemănătoare ?

— Păi, mai sînt altele la fel ?

— Probabil. Duzini, sute după cîte ştiu eu. Oricum duzini. Bineînţeles, nu ştiu unde sînt.

S-a auzit o tuse.

— De fapt, nu ştiu prea multe despre ea. Nu cred că aş putea-o identifica. Dar aceasta fiind situaţia...

— Aici voiam să ajung, doamnă Murdock. S-ar părea că identificarea obiectului depinde de cunoaşterea istoricului lui, de cînd era încă în posesia dumneavoastră. Un istoric care să fie cel puţin convingător.

— Da, cred c-ar fi. De ce ? Ştii unde este ?

— Morningstar pretinde că a văzut moneda. Zice că i-a fost oferită spre vînzare... întocmai cum bănuiaţi. N-a vrut să o cumpere. Zice că vînzătorul nu era femeie. Dar asta nu înseamnă nimic, deoarece descrierea insului care ar fi venit la el, atît de amănunţit făcută, putea să fie o născocire de-a lui sau să fie descrierea unei persoane cunoscute. Cu alte cuvinte, vînzătorul putea fi tot atît de bine şi o femeie.

— Înţeleg, dar acum faptul nu mai are importanţă.

— Nu mai are importanţă ?

— Nu. Ai altceva să-mi comunici ?

— Încă o întrebare. Cunoaşteţi un tinerel blond, pe nume George Anson Phillips ? Destul de solid, cu un costum maro şi o pălărie cu calotă plată şi boruri întoarse, cu o panglică de culoare deschisă. O purta astăzi. Pretindea că-i detectiv particular.

— Nu-l cunosc. De unde să-l cunosc ?

— Nu ştiu. Intră şi el în joc pe undeva. Cred că a încercat să vîndă marfa. Morningstar a vrut să-i telefoneze după ce am plecat eu. M-am furişat înapoi în biroul lui şi am tras cu urechea.

— Ce-ai făcut ?

— M-am furişat.

— Te rog, nu mă lua în zeflemea, domnule Marlowe. Altceva ?

— Da. Am căzut de acord să-i plătesc lui Morningstar 1 000 de dolari pentru restituirea obiectului. El zicea că-l poate obţine pentru 800...

— Aş putea să te întreb de unde aveai de gînd să faci rost de bani ?

— Păi, vorbeam şi eu aşa. Morningstar e un tip şiret. Asta-i limba pe care o înţelege. Şi-apoi, poate voiaţi dumneavoastră să plătiţi. N-aş vrea să vă conving eu. Aţi putea merge oricînd la poliţie. Dar dacă, din anumite motive, n-aţi vrea să mergeţi la poliţie, singura cale să-l redobîndiţi ar fi să-l cumpăraţi.

Aş fi continuat probabil multă vreme în felul acesta, neştiind exact ce voiam să zic, dacă nu m-ar fi oprit un zgomot ca un lătrat de focă.

— Toate acestea sînt inutile acum, domnule Marlowe. M-am hotărît să renunţ la serviciile dumitale. Moneda mi-a fost restituită.

— Rămîneţi la telefon un minut, am zis.

Am pus receptorul jos şi am deschis uşa cabinei. Mi am scos capul afară şi mi-am umplut pieptul cu ceea ce trecea drept aer în prăvălie. Nu mă băga nimeni în seamă. Patronul, într-un halat albastru deschis, tăifăsuia peste masa la care se vindeau havane. Vînzătorul spăla pahare la chiuvetă. Două fete în pantaloni marinăreşti jucau popice la un aparat. Un tip înalt, subţire, într-o cămaşă

neagră şi un fular galben deschis, se uita la revistele de pe raft. Nu părea un răufăcător.

Am închis uşa cabinei, am ridicat receptorul şi am zis :

— Un şobolan îmi rodea piciorul. Acum totul e în ordine. Ziceaţi că l-aţi redobîndit. Chiar aşa ? Cum ?

— Sper că nu eşti prea dezamăgit, a răspuns vocea ei intransigentă de bariton. Situaţia este cam penibilă. Poate mă hotărăsc să-ţi explic, poate nu. Ar fi bine să treci pe aici mîine dimineaţă. Întrucît nu vreau să continui cercetările, vei reţine avansul drept onorariu.

— Staţi să mă lămuresc. Chiar aţi primit înapoi moneda — nu doar o promisiune, pur şi simplu ?

— Bineînţeles că nu. Şi încep să obosesc. Aşa că dacă dumneata...

— Un moment, doamnă Murdock. N-o să fie chiar atît de simplu. S-au întîmplat multe lucruri.

— O să-mi vorbeşti despre ele mîine dimineaţă, mi-a tăiat-o ea scurt şi a închis telefonul.

Am ieşit din cabină şi am aprins o ţigară, dar degetele stîngace nu mă prea ascultau. Am făcut cale întoarsă prin magazin. Patronul era singur acum. Ascuţea foarte concentrat un creion cu un briceag mic, încruntîndu-se.

— Aveţi un creion ascuţit foarte drăguţ, i-am zis eu.

Şi-a ridicat privirea, surprins. Fetele de la aparatul de jucat popice m-au privit şi ele surprinse. M-am dus şi m-am uitat în oglinda din spatele tejghelei. Şi eu arătam surprins.

M-am aşezat pe unul din taburete şi am zis :

— Un scotch dublu.

Vînzătorul m-a privit mirat.

— Îmi pare rău, domnule, aici nu-i bar. Puteţi cumpăra o sticlă la raionul de băuturi.

— Aşa este. Adică nu este. Am avut un şoc. Sînt puţin buimăcit. Dă-mi o ceaşcă de cafea slabă şi un sandviş cu şuncă foarte subţire pe pîine veche. Nu, mai bine nu mai mănînc. La revedere.

M-am dat jos de pe taburet şi m-am îndreptat spre uşă, într-o linişte la fel de grea ca zgomotul unei tone de cărbuni răsturnate pe un tobogan. Bărbatul în cămaşă neagră şi fular galben rînjea la mine peste *New Republic*.

— Ar trebui să te laşi de femei şi să te apuci de altceva, i-am zis eu, doar aşa ca să par prietenos.

Am ieşit afară. Cineva în spatele meu a zis :

— E plin Hollywood-ul de-alde ăştia.

Capitolul paisprezece

Se pornise un vînt puternic şi uscat. Vîrfurile copacilor se clătinau, aruncînd în lumina felinarelor de pe stradă umbre ca o lavă ce se tîrăşte. Am întors maşina şi am luat-o din nou spre est.

Muntele de pietate era pe Santa Monica, lîngă Wilcox, o căsuţă veche, liniştită, peste care valurile timpului trecuseră uşor. În vitrină se găseau de toate : de la muşte de prins păstrăvi în cutii înguste de lemn, la flaşnete portabile şi cărucioare de copii pliante, aparate de fotografiat cu lentilă de zece centimetri, lorniete de sidef în casete de pluş decolorat, Colturi-Frontier calibru 44, cu un singur foc, model care se mai fabrică doar pentru poliţiştii din vest, pe care bunicii i-au învăţat cum să pună piedică şi să împuşte trăgînd cocoşul înapoi.

Am intrat în prăvălie, Un clopoţel a sunat deasupra capului. Cineva, departe în spate, şi-a tîrşîit picioarele şi şi-a suflat nasul. Un evreu bătrîn cu o tichie neagră a apărut în spatele tejghelei, zîmbindu-mi pe deasupra ochelarilor.

Mi-am scos punga de tutun, din ea dublonul Brasher şi l-am pus pe tejghea Vitrina din faţă era de sticlă transparentă şi mă simţeam gol-goluţ Nu era nici o cămăruţă lambrisată cu scuipători lucrate de mînă, şi nici uşi care să se închidă automat. Evreul a luat moneda în palmă.

— Aur, nu-i aşa ? Aduni aur, probabil, a zis el clipind.

— Douăzeci şi cinci de dolari. Nevasta şi copiii sînt flămînzi.

— Oi, asta-i îngrozitor. Aur, se pare, după greutate. Ar putea fi aur curat, sau şi platină.

A cîntărit-o nepăsător pe o balanţă mică.

— E aur. Deci ai nevoie de zece dolari ?

— Douăzeci și cinci de dolari.

— Ce să fac eu cu ea pentru douăzeci și cinci de dolari ? S-o vînd, poate ? Are aur în valoare de vreo cincisprezece dolari. Foarte bine. Cincisprezece dolari.

— Aveți un seif bun ?

— Domnule, în negustoria asta se găsesc cele mai bune seifuri ce se pot cumpăra. Nu-ți face griji. Cincisprezece dolari, da ?

— Faceți chitanță.

A scris-o în parte cu stiloul, în parte cu limba. I-am dat numele adevărat și adresa. Bristol Apartments, 1624 North Bristol Avenue, Hollywood.

— Stați într-un asemenea cartier și împrumutați cincisprezece dolari, a zis evreul cu glas trist și a rupt jumătatea mea de chitanță și mi-a numărat banii.

M-am dus pe jos pînă la prăvălia din colț și am cumpărat un plic. Am împrumutat un stilou și mi-am expediat mie însumi chitanța de amanetare.

Eram cu stomacul gol. M-am dus la *Vine* să mănînc și după aceea am plecat din nou spre centrul orașului cu mașina. Vîntul mai bătea încă, mai uscat ca oricînd. Volanul părea nisipos în mîinile mele, iar eu îmi simțeam nările uscate.

Luminile erau aprinse ici și colo în clădirile înalte. Clădirea verde-crom de la colțul dintre Ninth și Hill strălucea de lumină. În Belfont Building cîteva ferestre erau luminate ici și colo, dar nu multe. Același bătrîn hodorogit, gata să intre în istorie, ședea în lift pe o bucată de pînză de sac împăturită, privind drept înainte, cu ochi lipsiți de expresie.

— Nu știi unde-l pot găsi pe administratorul clădirii ?

Și-a întors capul încet și a privit pe lîngă umărul meu.

— Am auzit că în New York există lifturi care vîjîie. Fac cîte treizeci de etaje deodată. Au viteză mare. Așa-i la New York.

— La naiba cu New York-ul. Mie îmi place aici.

— Trebuie un om priceput să conducă lifturile alea iuți !

— Nu-ți fă iluzii, tăticule. Toți deștepții ăia nu fac altceva decît să apese pe butoane. Zic „Bună dimineața, domnule cutare", și-și privesc alunițele în oglinda din

lift. La o rablă ca asta e nevoie de un om ca s-o pornești. Ești mulțumit ?

— Muncesc douăsprezece ore pe zi. Și sînt bucuros că o pot face.

— Să nu te audă cei de la sindicat.

— Știi ce pot să facă ăia de la sindicat ?

Am clătinat din cap că nu știu. Mi-a spus el. Și-a coborît apoi ochii și m-a privit.

— Nu te-am văzut pe undeva ?

— Te-am întrebat de administrator, am zis eu încet.

— Acum un an și-a spart ochelarii. Era cît p-aci să rîd. Cred c-am și rîs.

— Unde l-aș putea găsi la ora asta ?

M-a privit ceva mai de-a dreptul.

— Oh, administratorul clădirii ? Trebuie să fie acasă, nu ?

— Desigur. Probabil. Sau a plecat la cinema. Dar unde stă ? Cum îl cheamă ?

— Aveți nevoie de ceva ?

— Da.

Mi-am strîns pumnii în buzunar și m-am abținut să nu strig.

— Vreau adresa unuia dintre chiriași. Cel a cărui adresă o vreau nu-i trecut în cartea de telefon. Adresa de-acasă. Adică unde locuiește cînd nu e la birou. Înțelegi, adresa de-acasă.

Mi-am scos mîinile din buzunar și am descris o formă în aer, scriind rar literele a-c-a-s-ă.

— Care chiriaș ?

Întrebarea era așa de directă, că m-a călcat pe nervi.

— Domnul Morningstar.

— Nu-i acasă. E încă la birou.

— Ești sigur ?

— Foarte sigur. Nu prea observ eu oamenii. Dar el e bătrîn ca și mine și-l observ. N-a coborît încă.

Am urcat în lift și am zis „opt".

A închis ușile și am pornit greu în sus. Nu s-a mai uitat la mine. Cînd s-a oprit liftul și am ieșit, nici n-a vorbit și nici nu m-a privit. Privea în gol, adus de spate, pe pînza de sac de pe taburetul de lemn. Cînd am dat colțul cori-

dorului, mai şedea acolo. Pe faţă îi revenise expresia aceea absentă.

La capătul coridorului erau două uşi luminate. Singurele care se vedeau. M-am oprit în faţa lor să-mi aprind o ţigară şi să ascult, dar n-am auzit nici un semn de viaţă. Am deschis uşa pe care scria *Intrare* şi am păşit într-un birou îngust, cu o măsuţă pentru maşina de scris. Uşa de lemn era încă întredeschisă. M-am apropiat, am ciocănit şi am zis :

— Domnule Morningstar.

Nici un răspuns. Linişte. Nici măcar o răsuflare. Mi s-a făcut părul măciucă. M-am dat după uşă. Lumina din tavan strălucea pe învelişul de sticlă al balanţei de bijutier şi pe lemnul vechi, lustruit al biroului. Jos, lîngă birou, se vedea un pantof negru cu vîrful drept şi cu elastic în loc de şiret. Şoseta albă era de bumbac.

Pantoful stătea strîmb, cu vîrful spre colţul tavanului. Restul piciorului era după colţul unui seif masiv. Parcă înotam în noroi cînd am intrat în cameră.

Zăcea îndoit pe spate. Singur de tot şi mort de tot.

Uşa de la seif era larg deschisă, iar cheile agăţate în broasca compartimentului interior. Un sertar de metal era tras. Nu se găsea nimic în el. Cîndva, probabil fuseseră bani.

Nimic altceva nu părea neobişnuit în cameră.

Buzunarele bătrînului fuseseră întoarse pe dos. Nu l-am atins. M-am aplecat doar ca să-mi pun dosul palmei pe faţa lividă, violetă. Parcă aş fi atins burta unei broaşte. De pe frunte, unde fusese lovit, se prelinsese sînge. De data asta nu era miros de pulbere în aer, iar culoarea violetă a pielii demonstra că murise de stop cardiac, datorită vreunui şoc sau probabil de frică. Oricum, tot crimă era.

Am lăsat luminile aprinse, am şters clanţele uşilor şi am coborît pe scara de incendiu pînă la etajul al şaselea. Mergînd pe coridor, am citit la întîmplare numele de pe uşi. H. R. Teager, Laboratoare dentare ; L. Pridview, Expert contabil ; Dalton Rees, Birou de copiat acte ; Dr. E. J. Blaskowitz, iar sub nume, cu litere mici : Medic chiropractician.

Liftul urca huruind. Bătrînul nu s-a uitat la mine. Fața îi era lipsită de orice expresie. Și creierul meu era lipsit de orice gînd.

Am telefonat la spitalul de urgență, de la colț, fără să dau vreun nume.

Capitolul cincisprezece

Piesele de șah, din os roșu cu alb, erau gata de atac. Aveau acea înfățișare aprigă, sigură și complicată, pe care o au totdeauna la începutul jocului. Era ora zece seara. Eram acasă, în apartamentul meu. Aveam o pipă în gură, o băutură la îndemînă și nu mă preocupa nimic altceva decît două crime și misterul prin care doamna Elisabeth Bright Murdock își recăpătase dublonul Brasher, în timp ce eu îl aveam în buzunar.

Am deschis o cărticică broșată, cu partide de la concursuri, publicată la Leipzig, și am ales un gambit îndrăzneț al reginei. Mutasem pionul alb din fața reginei cînd am auzit soneria de la ușă.

Am ocolit masa și am luat Coltul 38 de pe tăblia rabatabilă a biroului de stejar. M-am apropiat de ușă, ținîndu-l în jos pe lîngă piciorul drept.

— Cine e ?

— Breeze.

M-am întors la birou să pun pistolul la loc, înainte de a deschide ușa. Era Breeze. La fel de masiv și de neîngrijit ca totdeauna, dar ceva mai obosit. Era cu el și Spangler, tînărul polițist cu mutra de boboc.

M-au împins înapoi în cameră. Spangler a închis ușa. Ochii lui tineri și ageri priveau încoace și-ncolo. Ochii bătrîni și severi ai lui Breeze au zăbovit o vreme pe fața mea. Apoi m-a ocolit și s-a îndreptat spre canapea.

— Uită-te peste tot, a zis el din colțul gurii.

Spangler a intrat în sufragerie și s-a uitat pe acolo, apoi s-a întors în cameră și a intrat în hol. Ușa camerei de la baie a scîrțîit, pașii s-au îndepărtat.

Breeze și-a scos pălăria și și-a șters scăfîrlia pe jumătate cheală. În apartament se tot deschideau și închideau uși, dulapuri. Spangler s-a întors.

— Nu-i nimeni, a zis.

Breeze a dat din cap și s-a așezat jos, punîndu-și panamaua lîngă el.

Spangler a văzut pistolul de pe birou.

— Te deranjează dacă mă uit ?

— Arde-v-ar focul pe amîndoi, am zis.

Spangler s-a apropiat de pistol, a ridicat țeava la nas și a mirosit. A scos încărcătorul, a golit țeava de cartuș apoi l-a vîrît în încărcător. L-a pus pe birou și a potrivit pistolul în așa fel, încît lumina să pătrundă pînă în fundul obturatorului deschis. Ținîndu-l așa, s-a uitat pe țeavă.

— Ceva praf. Nu mult.

— La ce te așteptai ? La rubine ?

M-a ignorat, uitîndu-se la Breeze.

— Aș zice că pistolul acesta n-a fost folosit în ultimele 24 de ore. Sînt sigur de asta, a adăugat.

Breeze a clătinat din cap, și-a supt buzele și mi-a explorat fața cu privirea. Spangler a vîrît magazia la loc. cu grijă, a pus pistolul deoparte și a luat loc. Și-a vîrît o țigară între buze, a aprins-o și a suflat fumul satisfăcut.

— Știam al naibii de bine că n-a fost un 38 lung, a zis el. Unul din alea trece prin zid. Imposibil ca glonțul să rămînă în capul omului.

— Despre ce tot vorbiți, măi fraților ? am întrebat.

— Despre lucruri obișnuite în meseria noastră, a răspuns Breeze. Despre crime. Ia un scaun. Relaxează-te. Mi s-a părut că se-aud voci aici înăuntru. Probabil erau în apartamentul vecin.

— Probabil.

— Totdeauna ai un pistol pe birou ?

— În afară de cazul cînd îl țin sub pernă. Sau sub braț. Sau în sertarul biroului. Sau în altă parte. Nu totdeauna mi-amintesc unde-l țin. Vă ajută asta la ceva ?

— N-am venit aici cu gîndul de-a fi duri, Marlowe.

— Grozav, am zis eu. Îmi scotociți apartamentul și-mi umblați prin lucruri fără să-mi cereți permisiunea. Cum procedați cînd deveniți duri ? Mă doborîți la pămînt și mă loviți cu picioarele în obraz ?

— Pe dracu, a zis el şi apoi a zîmbit.

I-am întors zîmbetul. Am zîmbit toţi. Atunci Breeze a zis :

— Pot să dau un telefon ?

I l-am arătat. A făcut un număr şi a vorbit cu cineva, pe nume Morrison, zicînd :

— Breeze la aparat. A privit jos la baza telefonului şi a citit numărul cu voce tare. Poţi suna în orice clipă, a zis apoi. E pe numele de Marlowe. Sigur. Cinci sau zece minute e bine.

A închis şi s-a dus să se aşeze pe canapea.

— Pariez că nu bănuieşti de ce sîntem aici.

— Totdeauna mă aştept să mă calce confraţii.

— O crimă nu-i o glumă, Marlowe.

— A zis cineva că e ?

— Nu ţi se pare că te porţi de parcă ar fi ?

— Nu mi-am dat seama.

S-a uitat la Spangler şi a ridicat din umeri. După aceea a privit în podea. Apoi şi-a ridicat ochii încet, cu greu, şi m-a privit din nou. Stăteam jos lîngă tabla de şah.

— Joci mult şah ? a întrebat, privind la piese.

— Nu prea mult. Cînd şi cînd îmi pierd timpul cu cîte-un joc, meditînd.

— Nu e nevoie de două persoane pentru a juca şah ?

— Eu joc după partidele diferitelor concursuri, care au fost înregistrate şi publicate. Există o întreagă literatură despre şah. Jucînd, uneori mai rezolv cîte o problemă. La drept vorbind, nu de şah. Dar de ce discutăm despre şah ? Beţi ceva ?

— Nu chiar acum, a zis Breeze. Am vorbit cu Randall despre tine. Îşi aminteşte foarte bine de tine în legătură cu un caz de pe plajă.

Şi-a mişcat picioarele pe covor, de parcă ar fi fost foarte obosit. Faţa bătrînă şi solidă era ridată şi parcă avea aşternută pe ea o ceaţă de oboseală.

— Zicea că n-ai fi în stare să omori pe nimeni. Mai zicea că eşti într-adevăr un tip simpatic.

— Un gest prietenesc din partea lui.

— Zice că faci cafea bună, că te scoli tîrziu dimineaţa, că poţi purta o discuţie inteligentă şi că ar trebui

să credem tot ce spui, cu condiția să verificăm cu cinci martori diferiți.

— Să-l ia naiba, am zis.

Breeze a dat din cap ca și cum aș fi spus exact ce voia el. Nu zîmbea, dar nu era nici sever; era doar un om masiv, solid, care își făcea meseria. Spangler își lăsase capul pe spate și, cu ochii pe jumătate închiși, urmărea fumul țigării.

— Randall zice că ar trebui să fim atenți cu tine. Zice că nu ești chiar atît de isteț pe cît crezi, dar că ești un tip căruia i se întîmplă multe lucruri și că un asemenea tip îți poate da mai multă bătaie de cap decît unul foarte deștept. Asta e părerea lui. Pricepi ? Mie îmi pari foarte cumsecade. Îmi place ca totul să fie limpede. De asta ți le-am și spus.

I-am zis că e drăguț din partea lui să-mi spună.

A sunat telefonul. M-am uitat la Breeze, dar el nu s-a mișcat, așa că m-am întins și am răspuns. Era o voce de fată. Mi s-a părut oarecum familiară, dar n-am putut-o recunoaște.

— Domnul Philip Marlowe ?

— Da.

— Domnule Marlowe, sînt într-o încurcătură foarte mare. Vreau neapărat să vă văd. Cînd vă pot vedea ?

— Adică astă-seară ? Cu cine vorbesc ?

— Mă numesc Gladys Crane. Locuiesc la hotelul Normandy, pe Rampart. Cînd puteți...

— Adică vreți să vin acolo în seara asta ? am întrebat, atent la voce și încercînd s-o recunosc.

— Eu...

Telefonul a țăcănit și n-am mai auzit nimic. Am rămas cu el în mînă și, încruntîndu-mă, l-am privit pe Breeze. Fața lui exprima o totală lipsă de interes.

— O fată zice că a dat de necaz. Legătura s-a întrerupt.

Am pus receptorul la loc, așteptînd ca telefonul să sune din nou. Cei doi polițiști erau tăcuți și nemișcați. Prea tăcuți, prea nemișcați.

Telefonul a sunat din nou. Am ridicat receptorul și am zis :

— Vreți să vorbiți cu Breeze, nu-i așa ?

— Da.

Era o voce de bărbat şi părea puţin surprinsă.

— Dă-i drumul şi fă pe şmecherul, am zis şi m-am ridicat, îndreptîndu-mă spre bucătărie.

Am adus o sticlă de Four Roses şi trei pahare din dulapul de bucătărie. Am scos cuburi de gheaţă şi sifon din frigider şi-am pregătit trei pahare înalte cu whisky, sifon şi gheaţă. Le-am adus pe o tavă şi le-am aşezat pe masa de cocteil din faţa canapelei unde stătea Breeze. Am luat două pahare, i-am oferit unul lui Spangler, iar celălalt l-am dus unde stăteam eu.

Spangler a luat nehotărît paharul, prinzîndu-şi buza de jos între degetul mare şi arătător şi uitîndu-se la Breeze, să vadă dacă acceptă băutura.

Breeze m-a privit foarte serios, apoi a oftat. După aceea a ridicat paharul, a gustat şi a oftat din nou. A dat din cap şi a zîmbit uşor, ca un om căruia îi dai tocmai băutura de care are neapărat nevoie şi prima înghiţitură i se pare ca o privire îndreptată spre o lume mai pură, mai însorită, mai plină de lumină.

— Bănuiesc că îţi umblă repede mintea, domnule Marlowe, a zis, şi s-a lăsat pe speteaza canapelei, complet relaxat. Presupun că putem lucra împreună.

— Nu în felul ăsta.

— Cum adică ?

Şi-a încruntat sprîncenele. Spangler s-a aplecat înainte, cu o privire inteligentă şi atentă.

— Punînd tot felul de vagaboande să-mi telefoneze şi să-mi toarne baliverne, ca să poţi spune că mi-au recunoscut vocea undeva, cîndva.

— Fata se numeşte Gladys Crane, a zis Breeze.

— Aşa mi-a spus. N-am auzit niciodată de ea.

— Perfect. Perfect.

Mi-a arătat palma mîinii sale pistruiate.

— Nu facem nimic ilegal. Şi sperăm că nici tu.

— Ce, nici eu ?

— Nu-ncerci să faci nimic ilegal. De pildă, să ne ascunzi adevărul.

— De ce nu l-aş ascunde dacă aşa-mi place ? am întrebat. Nu de la voi primesc salariul.

— Ascultă, Marlowe, nu fă pe durul.

— Nu fac. Habar n-am cum e să faci pe durul. Știu de ajuns despre polițiști, ca să nu fac pe durul cu ei. Continuă și spune ce vrei, nu încerca să umbli cu gogoși, ca adineauri cu telefonul.

— Avem de-a face cu o crimă, a zis Breeze. Trebuie s-o rezolvăm cît se poate mai bine. Tu ai găsit cadavrul. Tu ai stat de vorbă cu tipul. Te-a invitat să te duci la el în apartament. Ți-a dat cheia. Ai zis că nu știai de ce voia să te vadă. Ne-am închipuit că poate cu timpul ai reușit să-ți amintești.

— Cu alte cuvinte, prima dată v-am mințit.

Breeze a schițat un zîmbet obosit.

— Ești destul de vechi în treburile astea, ca să știi că oamenii mint întotdeauna cînd e vorba de crime.

— Întrebarea este cum o să vă dați seama cînd nu mai mint.

— Cînd ceea ce spui va avea sens, vom fi satisfăcuți.

L-am privit în față pe Spangler. Se aplecase atît de mult, încît aproape nu mai stătea pe scaun. Parcă intenționa să sară. Nu mi-a trecut prin minte nici un motiv care l-ar fi făcut să sară. Era probabil tulburat. L-am privit iarăși pe Breeze. Îi păsa mai mult de-o grămadă. Ținea între degetele-i butucănoase una din havanele învelite în celofan și spintecа celofanul cu un briceag. L-am urmărit cum desface învelișul și cum dichisește capătul havanei cu lama briceagului, apoi pune briceagul la o parte, ștergînd lama cu atenție pe pantaloni. L-am urmărit cum a scăpărat un chibrit și și-a aprins havana cu grijă. A învîrtit-o în flacără, apoi a îndepărtat chibritul încă arzînd și a tras din ea, pînă s-a convins că arde cum trebuie. După aceea a stins chibritul și l-a pus lîngă celofanul mototolit de pe masa de cocteil. S-a lăsat apoi pe spate și și-a tras în sus un crac de la pantaloni și a început să fumeze liniștit. Gesturile îi erau identice cu cele din apartamentul lui Hench cînd aprinsese havana, și probabil așa vor fi totdeauna cînd își va aprinde o havană. Asta-i era felul și asta îl făcea periculos. Nu tot atît de periculos ca un tip sclipitor, dar mult mai periculos decît un cocleric ca Spangler.

— Niciodată nu l-am văzut pe Phillips înainte. Nu cred că m-a văzut cîndva în Ventura, pentru că nu-mi

amintesc de el. L-am întîlnit aşa cum v-am povestit. M-a urmărit, iar eu l-am oprit. Voia să stea cu mine de vorbă, mi-a dat cheia, m-am dus la apartamentul lui, am folosit cheia ca să intru, cînd nu mi-a răspuns, aşa cum îmi spusese să fac. Era mort. A fost chemată poliţia şi, printr-un lanţ de evenimente şi întîmplări care n-aveau nimic de-a face cu mine, a fost găsit un pistol sub perna lui Hench. Un pistol care fusese folosit. V-am spus toate acestea şi ăsta-i adevărul.

Breeze a zis :

— Cînd l-ai găsit, ai coborît la administrator, un tip numit Passmore, şi l-ai convins să meargă sus cu tine, fără să-i spui că era cineva mort. I-ai dat lui Passmore o carte de vizită falsă şi i-ai vorbit despre bijuterii.

Am dat din cap afirmativ.

— Cu oameni de teapa lui Passmore şi blocuri ca acelea trebuie să fii prudent. Pe mine mă interesa Phillips. Credeam că Passmore ar putea să-mi spună cîte ceva despre el, atîta timp cît nu ştia că-i mort. Ar fi fost puţin probabil să-mi spună dacă ar fi ştiut că peste puţin timp or să dea poliţiştii peste el. Asta-i tot.

Breeze a băut puţin din pahar, a tras puţin din havană, apoi a continuat :

— Iată ce aş vrea eu să clarific : Tot ceea ce ne-ai spus s-ar putea să fie purul adevăr, dar tot aşa de bine s-ar putea să nu fie. Mă înţelegi ce vreau să spun.

— De pildă ? am întrebat eu, sesizînd perfect ce voia.

Şi-a lovit uşor genunchiul cu mîna şi m-a privit imperturbabil. Nu ostil, nici măcar bănuitor. Un om liniştit care-şi făcea datoria.

— De pildă, că eşti angajat într-un caz. Noi nu ştim despre ce e vorba. Phillips se juca de-a detectivul particular. Era prins şi el într-un caz. Dacă nu ne spui, de unde să ştim noi că nu există o legătură între cazul lui şi al tău ? Şi dacă lucrurile stau aşa, ne interesează şi pe noi. Am dreptate ?

— Acesta e un mod de a privi lucrurile. Dar nu e singurul, şi eu nu le privesc aşa.

— Nu uita că e vorba de o crimă, Marlowe.

— Nu uit. Dar nu uitaţi nici voi că eu sînt în oraşul ăsta de multă vreme, de mai bine de cincisprezece ani.

Am văzut o mulțime de cazuri criminale. Unele au fost rezolvate, unele n-au putut fi, iar altele care puteau fi rezolvate n-au fost. Și unul sau două sau trei dintre ele au fost rezolvate greșit. Cineva a fost plătit să ia asupra lui vina și, deși se știa adevărul, s-a mușamalizat. Dar să trecem peste asta. Se întîmplă, dar nu des. Să luăm, de pildă, cazul Cassidy. Cred că-ți amintești de el, nu ?

Breeze s-a uitat la ceas.

— Sînt obosit. Să lăsăm cazul Cassidy. Să rămînem la cazul Phillips.

Am clătinat din cap.

— Vreau să fac o precizare, și încă una importantă. Gîndește-te doar la cazul Cassidy. Cassidy era un om foarte bogat, un multimilionar. Avea un băiat mare. Într-o noapte au fost chemați polițiști la el acasă. Tînărul Cassidy zăcea pe podea, plin de sînge pe față, iar în cap avea o gaură de glonte. Secretarul lui zăcea tot pe spate, în camera de baie alăturată, cu capul rezemat de a doua ușă a băii, care ducea spre un hol. Între degetele mîinii stîngi se găsea o țigară arsă pînă la capăt, doar un chiștoc, care-i pîrlise puțin pielea între degete. Lîngă mîna dreaptă se găsea un pistol. Era împușcat în cap, nu era rană de contact. Se băuse foarte mult. Trecuseră patru ore de la moartea lor și doctorul familiei era acolo de trei ore. Eh, și voi ce-ați făcut în cazul Cassidy ?

Breeze a oftat.

— Crimă și sinucidere în timpul unui chef. Secretarul a luat-o razna și l-a împușcat pe tînărul Cassidy. Așa am citit în ziare. Cam asta ai vrea să spun ?

— Așa ai citit în ziare, dar nu s-a întîmplat așa. Ba mai mult, știai că nu-i așa. Și procurorul de district știa, iar anchetatorilor de pe lîngă procurorul de district li s-a luat cazul în cîteva ore. N-a fost nici o anchetă. Dar fiecare reporter de crime din oraș și fiecare polițist de la criminalistică știa că cel care a tras a fost Cassidy, că el a fost beat criță, că secretarul a încercat să-l potolească și n-a putut. A încercat să fugă de el, dar n-a fost destul de iute. Rana lui Cassidy era de contact, a secretarului nu... Secretarul era stîngaci și avea o țigară în mîna stîngă cînd a fost împușcat. Dealtfel, chiar dacă nu ești stîngaci, nu ții nepăsător țigara în stînga, în timp ce cu dreapta împuști un om.

Asta o pot face gangsterii, dar secretarii oamenilor bogați n-o fac. Și ce-au făcut familia și doctorul familiei în timpul celor patru ore pînă au chemat poliţiştii ? Au aranjat în aşa fel încît să fie doar o anchetă superficială. Și de ce nu s-a făcut testarea mîinilor cu nitrat ? Pentru că nu voiaţi adevărul. Cassidy era prea mare. Doar şi ăsta a fost un caz de crimă, nu ?

— Indivizii erau amîndoi morți, a zis Breeze. Ce mai conta care pe care s-a împușcat ?

— Ai stat vreodată să te gîndeşti că secretarul lui Cassidy putea avea o mamă, o soră sau o iubită, sau toate trei ? Că şi ele aveau orgoliul lor, că credeau în el şi că-l iubeau pe acest băiat, despre care s-a spus că era un beţiv, un paranoic, deoarece tatăl patronului lui avea o sută de milioane de dolari ?

Breeze a ridicat paharul încet şi a terminat băutura fără grabă. L-a pus apoi jos domol şi l-a răsucit alene pe tăblia de sticlă a mesei de cocteil. Spangler stătea ţeapăn, cu ochi strălucitori şi gura întredeschisă, într-o încercare de zîmbet rigid.

Breeze a zis :

— Și acum să auzim precizarea.

— Pînă cînd nu veţi fi stăpîni pe propria voastră conştiinţă, nu puteţi fi nici pe a mea. Pînă cînd vi se va încredința, oricînd şi-n orice condiţii, căutarea adevărului şi găsirea lui, indiferent de împrejurări, pînă atunci am dreptul să-mi ascult propria-mi conştiinţă şi să-mi apăr clientul cît pot mai bine. Asta pînă cînd voi fi sigur că nu le veţi face mai mult rău decît bine. Sau pînă cînd voi fi tîrît în faţa cuiva care să mă facă să vorbesc.

Breeze a zis :

— Îmi pari un ins care încearcă să-şi împace conştiinţa.

— Pe naiba ! Haideţi să mai bem. Și-apoi, puteţi să-mi vorbiţi despre fata aceea pe care aţi pus-o să mă cheme la telefon.

A zîmbit.

— Era o damă care locuieşte lîngă Phillips. A auzit un tip vorbind cu el la uşă, într-o seară. Lucrează ziua ca plasatoare. Aşa că ne-am gîndit că n-ar strica să-ţi audă vocea. Nu te mai gîndi la asta.

— Ce fel de voce era ?

— O voce răutăcioasă. Ea zicea că nu i-a plăcut.
— Cred că de asta v-ați gîndit la mine.
Am luat cele trei pahare și am plecat cu ele spre bucătărie.

Capitolul șaisprezece

Cînd am ajuns, uitasem al cui era fiecare pahar, așa că le-am spălat pe toate și le-am șters, apoi, cînd am început să pregătesc băutura, Spangler a intrat înăuntru și s-a oprit exact în spatele meu.
— Nu-ți fie teamă, am zis. În seara asta nu folosesc cianură.
— Nu încerca să faci pe șmecherul cu bătrînul, a zis el domol în ceafa mea. Are mai multă experiență decît crezi.
— Drăguț din partea ta.
— Ascultă, aș vrea să citesc ceva despre cazul Cassidy. Pare interesant. Probabil că s-a întîmplat de multă vreme.
— Cu mult timp în urmă. De fapt, nu s-a întîmplat niciodată. Glumeam și eu.
Am pus paharele pe tavă și le-am dus înapoi în camera de zi. Pe-al meu l-am dus la masa de șah.
— Altă șmecherie. Colaboratorul tău se furișează în bucătărie și mă sfătuiește pe ascuns cum ar trebui să mă port, avînd în vedere experiența ta, pe care, dealtfel, cred că nu o ai. I se potrivește de minune rolul. Prietenos; deschis și se-mbujorează ușor.
Spangler s-a așezat pe marginea scaunului și a roșit. Breeze l-a privit cu indiferență, fără nici-o intenție.
— Ce-ați aflat despre Phillips ? am întrebat.
— Da, Phillips, a zis Breeze. Păi, George Anson Phillips e un caz înduioșător. Se credea detectiv, dar se pare că nu găsea pe nimeni să fie de aceeași părere. Am stat de vorbă cu șeriful din Ventura. Zicea că George era un băiat simpatic, poate puțin prea simpatic ca să fie un polițist bun, chiar dacă avea ceva minte. George făcea ce i se spunea și o făcea destul de bine, cu condiția să i se spună cu ce picior să pornească, cîți pași să facă, pe ce

drum s-o apuce şi alte lucruri mărunte de felul acesta. Dar n-a progresat mult, dacă înţelegi ce vreau să spun. Era tipul de poliţist în stare să aresteze un găinar dacă îl vedea furînd o găină şi apoi fugind pînă cădea jos şi, lovindu-se cu capul de un stîlp ori de altceva, îşi pierdea cunoştinţa. Astfel, lucrurile se puteau complica şi George trebuia să se ducă la birou după instrucţiuni. Ei bine, asta l-a cam plictisit pe şerif după o vreme, aşa că l-a pus pe liber.

Breeze a mai băut din pahar şi şi-a scărpinat bărbia cu unghia degetului, mare cît o lopată.

— După asta a lucrat într-un magazin universal, la Simi, pentru un anume Sutcliff. Era un magazin care vindea pe credit şi pentru fiecare client exista un carnet de credit. George a avut necazuri cu carnetele de credit. Uita să noteze marfa vîndută, sau nota într-un alt carnet. Unii clienţi îl corectau, alţii îl lăsau să uite. Aşa că Sutcliff s-a gîndit că poate George s-ar descurca mai bine în altă parte, şi astfel el a venit în Los Angeles. A dat de ceva bani, nu mulţi, dar suficienţi să-şi scoată un brevet şi să depună o garanţie. Şi-a făcut rost de un birou. Am fost acolo. Era o cameră cu o masă de lucru, pe care o împărţea cu un ins ce pretindea că vinde felicitări de Crăciun. Îl cheamă Marsh. Cînd George avea un client, Marsh trebuia să plece la plimbare. Marsh zice că nu ştie unde locuia George şi că nu avea nici un client. Adică nu s-a făcut nici o afacere în birou despre care Marsh să ştie. Dar George a dat un anunţ la ziar şi probabil o fi avut apoi un client. Cred că a avut, deoarece cu vreo săptămînă în urmă, Marsh a găsit un bilet pe masa lui de lucru, prin care era informat că George pleca din oraş pe cîteva zile. De atunci nu mai ştie nimic despre el. Deci George s-a dus pe Count Street, a închiriat un apartament pe numele de Anson şi apoi a fost ucis. Asta-i tot ce ştim pînă acum despre el. Un caz înduioşător.

S-a uitat la mine cu o privire calmă, lipsită de curiozitate şi şi-a dus paharul la buze.

— Ce-i cu biletul acela ?

Breeze a pus paharul jos. A scos din portofel o bucată de hîrtie subţire şi a pus-o pe masa de cocteil. Am luat-o şi am citit-o. Scria :

„De ce să vă faceţi griji ? De ce să aveţi îndoieli şi temeri ? De ce să fiţi roşi de suspiciune ? Consultaţi un detectiv calm, atent, sigur şi discret. George Anson Phillips. Glenview 9521."

Am pus-o la loc pe cristalul mesei.

— Nu e mai rău decît multe alte anunţuri de afaceri, a zis Breeze. Se pare că nu urmărea afaceri în domeniul transporturilor.

— Fata de la birou i l-a scris, a zis Spangler. Zicea că de abia se stăpînise să nu rîdă, dar George credea că-i grozav. Biroul lui *Chronicle,* de pe bulevardul Hollywood.

— Aţi verificat repede.

— Nu ne este greu să obţinem informaţii. Poate doar cînd e vorba de tine.

— Ce ştiţi despre Hench ?

— Nimic. El şi cu tipa lui făceau un chef. Beau cîte ceva, cîntau şi făceau dragoste, apoi ascultau radioul şi uneori ieşeau în oraş să mănînce, cînd îşi aminteau de mîncare. Cred c-o ţineau aşa de multe zile. Noi i-am întrerupt. Fata e lovită la ambii ochi. În runda următoare s-ar putea ca Hench să-i frîngă gîtul. E plină lumea de haimanale ca Hench şi amica lui.

— Ce-i cu pistolul despre care Hench zicea că nu-i al lui ?

— E arma cu care s-a tras. Nu avem încă glontele, dar avem tubul. Era sub cadavrul lui George şi corespunde. Am mai tras cîteva focuri şi am făcut o serie de teste balistice.

— Credeţi că l-a pus careva sub perna lui Hench ?

— Sigur. De ce să-l împuşte Hench pe Phillips ? Nici măcar nu-l cunoştea.

— De unde ştiţi asta ?

— Ştiu eu, a zis Breeze, întinzîndu-şi mîinile. Ascultă-aici, există lucruri pe care le cunoşti pentru că le vezi negru pe alb. Şi sînt altele pe care le ştii pentru că sînt logice şi aşa trebuie să fie. Nu împuşti pe cineva şi apoi faci tărăboi ca să atragi atenţia asupra ta şi ţii pistolul tot timpul sub pernă. Fata a fost cu Hench toată ziua. Dacă Hench împuşca pe cineva, fata ştia ceva. Or, habar n-are. Ar ciripi dacă ar

avea. Ce contează Hench pentru ea ? Un ins cu care se distrează, nimic mai mult. Ascultă-aici, renunță la Hench. Tipul care a tras cu pistolul aude radioul tare și știe că o să-i acopere împușcătura. Dar cu toate astea îl lovește pe Phillips, îl tîrăște în baie și închide ușa înainte de a-l împușca. Nu e beat. Își vede de treabă, atent. Iese, închide ușa de la baie, radioul se oprește, Hench și fata pleacă să mănînce. Așa s-a întîmplat.

— De unde știi că radioul s-a oprit ?

— Mi s-a spus, a răspuns Breeze calm. Mai locuiesc și alți oameni în azilul acela de noapte. Să acceptăm că radioul s-a oprit și ei au plecat. Nu în liniște. Ucigașul iese din apartament și ușa lui Hench e deschisă. Așa trebuie să fi fost, căci altfel nu s-ar fi gîndit la ușa lui Hench.

— Oamenii nu-și lasă ușile deschise în casele de raport. Mai ales în cartiere ca acesta.

— Bețivii le lasă. Bețivii sînt neglijenți. Ei nu se pot concentra. Ei se gîndesc doar la un singur lucru o dată. Ușa era întredeschisă, poate doar puțin, dar întredeschisă. Ucigașul a intrat, a pus pistolul sub pernă și a găsit un altul acolo. L-a luat pe acela, doar ca să-l înfunde pe Hench și mai rău.

— Puteți verifica pistolul.

— Pistolul lui Hench ? O să-ncercăm, dar el zice că nu-i știe numărul. Dacă-l găsim, s-ar putea să facem ceva. Mă-ndoiesc. Va trebui să verificăm pistolul pe care-l avem, dar știți cum e cu treburile astea. Faci progrese și crezi că se limpezește totul, ca apoi orice urmă să dispară. Te trezești în impas. Mai vrei să afli cîte ceva din cîte știm noi, și ți-ar putea fi util în cazul tău ?

— Încep să obosesc. Nu-mi mai funcționează bine imaginația.

— Adineauri te descurcai de minune, a zis Breeze. În cazul Cassidy.

N-am zis nimic. Mi-am umplut din nou pipa, dar era prea încinsă ca s-o aprind. Am așezat-o pe marginea mesei, să se răcească.

— Pe legea mea, a rostit Breeze încet, nu știu ce să mă fac cu tine. Nu te văd tăinuind în mod deliberat o crimă și nici nu cred că știi despre ea doar atît cît pretinzi.

Am tăcut din nou.

Breeze s-a aplecat să sucească chiştocul havanei în scrumieră, ca să-l stingă. A terminat de băut, şi-a pus pălăria şi s-a ridicat.

— Cît timp mai ai de gînd să faci pe tontul ?

— Nu ştiu.

— Te-ajut eu. Îţi dau timp pînă mîine la amiază, mai bine de douăsprezece ore. Oricum, pînă atunci n-o să primesc raportul de la autopsie. Te las să discuţi cu clientul tău pînă atunci şi să te hotărăşti să spui adevărul.

— Şi după aceea ?

— După aceea o să-l văd pe detectivul-şef şi-o să-i spun că detectivul particular Philip Marlowe ascunde informaţii de care am nevoie în cercetarea unei crime, sau că sînt destul de sigur că le ascunde. Ce zici ? Îmi închipui c-o să te aresteze imediat.

— Nu zău. Aţi căutat în masa de lucru a lui Phillips ?

— Sigur. Un tînăr foarte ordonat. Nimic altceva, în afară de un fel de jurnal intim. Şi nici în ăsta nimic, doar cum a mers la plajă sau cum a dus o fată la cinema şi ea nu s-a prins prea tare. Sau cum şedea în birou şi nu venea nici un client. O dată s-a necăjit din cauza rufelor şi a scris o pagină întreagă. De cele mai multe ori nu scria decît trei sau patru rînduri. Doar despre un singur lucru. Totul cu litere de tipar.

— Cu litere de tipar ? am întrebat.

— Da, litere de tipar scrise cu cerneală. Nu cu majuscule de şablon, aşa cum se obişnuieşte cînd vrei să nu fii identificat. Litere frumoase, ferme, mici, de parcă tipul putea scrie în felul ăsta tot atît de repede şi uşor ca şi altfel.

— Pe cartea de vizită nu scrisese aşa, am zis.

Breeze s-a gîndit o clipă. Apoi a dat din cap.

— Adevărat. Poate că aşa a fost. Nu se găsea nici un nume în jurnal. Poate folosirea literelor de tipar era doar un joc cu care se amuza.

— Ca şi jurnalul stenografiat al lui Pepys ?

— Asta ce-a mai fost ?

— Un jurnal stenografiat zilnic de un bărbat, cu mult timp în urmă, după o metodă personală.

Breeze l-a privit pe Spangler, care se ridicase în faţa scaunului, bînd ultimii stropi din pahar.

— Mai bine am lua-o din loc, a zis Breeze. Individul ăsta începe să se aprindă pentru un alt caz Cassidy.

Spangler şi-a pus paharul jos şi amîndoi s-au îndreptat spre uşă. Breeze şi-a tîrşiit un picior şi m-a privit dintr-o parte, cu mîna pe clanţa uşii.

— Cunoşti vreo blondă înaltă ?

— Ar trebui să mă gîndesc. Sper că da. Cît de înaltă ?

— Înaltă doar. Nu ştiu cît de înaltă e asta. Ştiu doar că e înaltă pentru un tip care e şi el înalt. Un macaronar, pe nume Palermo, e proprietarul casei aceleia de pe Court Street. Am fost la sala mortuară să-l vedem. E şi proprietarul sălii. Zice că a văzut o blondă înaltă ieşind din bloc pe la ora trei şi jumătate. Administratorul Passmore nu-şi aminteşte să mai fi văzut o blondă atît de înaltă. Macaronarul zice că era frumoasă. Întrucîtva dau crezare spuselor lui, deoarece mi te-a descris bine şi pe tine. Pe blonda asta înaltă n-a văzut-o intrînd, ci doar ieşind. Purta pantaloni marinăreşti, o haină sport şi turban. Părul blond deschis, iar de sub turban se vedea părul bogat.

— N-am nici o idee, am zis. Dar tocmai mi-am amintit altceva. Am scris numărul maşinii lui Phillips. Pe dosul unui plic. Asta probabil o să vă ajute să-i găsiţi fosta adresă. Mă duc să-l aduc.

Au aşteptat la uşă pînă m-am dus în dormitor să-l iau din haină. I-am dat lui Breeze plicul. A citit ce era pe el, apoi l-a băgat în portofel.

— Tocmai ţi-ai amintit, da ?

— Chiar aşa.

— Bine, bine, a zis el. Bine, bine.

Amîndoi s-au îndepărtat pe coridor spre lift, clătinînd din cap.

Am închis uşa şi m-am întors la băutura pe care n-o prea gustasem. Se trezise. Am dus-o la bucătărie şi am mai turnat peste ea din sticlă. Am rămas acolo, cu paharul în mînă, privind pe fereastră la eucalipţii care-şi legănau vîrfurile mlădioase pe cerul albăstrui-întunecat. Vîntul părea să se fi stîrnit din nou.

Izbea în fereastră de la nord, iar pe zidul clădirii se auzea un zgomot ca şi cum un cablu se lovea de tencuială.

Am gustat din băutură și mi-a părut rău că irosisem whisky proaspăt. Am turnat-o în chiuvetă, mi-am luat un pahar curat și am băut apă rece de la gheață.

Douăsprezece ore ca să rezolv o situație pe care nici măcar nu începusem s-o înțeleg. Să fac asta, sau să divulg tainele clientei mele și să-i las pe polițiști să se ocupe de ea și de întreaga ei familie ? Angajați-l pe Marlowe și vă treziți cu legea în casă. De ce să vă faceți griji ? De ce să aveți îndoieli și temeri ? De ce să fiți roși de suspiciune ? Consultați un detectiv zbanghiu, flușturatic, cu picioarele strîmbe și distrat. Philip Marlowe. Glenview 7537. Vizitați-mă și veți cunoaște pe cei mai buni polițiști din oraș. De ce să vă pierdeți speranța ? De ce să fiți singuri ? Chemați-l pe Marlowe, și așteptați să vină duba poliției.

Nici asta nu m-a ajutat. M-am dus înapoi în camera de zi și mi-am aprins pipa care se răcise pe marginea mesei de șah. Am tras încet fumul în piept, dar mai avea încă miros de cauciuc încins. Am pus-o la loc și am rămas în mijlocul camerei, trăgîndu-mi buza de jos și lăsînd-o apoi să se izbească de dinți.

A sunat telefonul. L-am ridicat și am mormăit în el.

— Marlowe ?

Era o voce șoptită. O șoaptă pătrunzătoare și gravă, pe care o mai auzisem.

— Da, am zis. Oricine ai fi, vorbește tare și răspicat. Pe cine am mai supărat acum ?

— Probabil că ești un tip isteț, s-a auzit din nou șoapta. N-ai vrea să-ți faci un bine ?

— Cît de mare ?

— Să zicem de vreo cinci sute.

— Asta-i formidabil. Ce trebuie să fac ?

— Să nu te vîri unde nu-ți fierbe oala, a zis vocea. Vreau să vorbim despre asta.

— Unde, cînd și cu cine ?

— Clubul Idle Valley. Morny. Oricînd vii aici.

— Dumneata cine ești ?

Un chicot nedeslușit s-a auzit pe fir.

— Întreabă doar la poartă de Eddie Prue.

Telefonul s-a închis. Am pus receptorul în furcă. Era aproape ora unsprezece și jumătate cînd mi-am scos mașina din garaj și am pornit spre trecătoarea Cahuenga.

Capitolul şaptesprezece

Cam la vreo treizeci de kilometri la nord de trecătoare, începea o şosea largă care o lua spre coline. De o parte şi de alta se întindeau spaţii verzi. După numai cinci cvartale nu mai exista nici o clădire. Şoseaua continua cu un drum asfaltat, care şerpuia printre coline. Aceasta era Idle Valley.

Pe prima colină, se găsea o clădire albă, scundă, cu acoperiş de ţiglă. Avea o poartă acoperită şi o firmă luminată de reflectoare pe care scria : Idle Valley, post de control. Porţile erau deschise pînă în marginea drumului, iar în mijlocul lor se înălţa un indicator de culoare albă, pe care scria : S T O P, cu litere reflectorizante. Un alt reflector lumina drumul în faţa indicatorului.

M-am oprit. Un bărbat în uniformă, cu o stea şi cu pistol la cingătoare, într-un toc din piele împletită, s-a uitat la maşina mea, apoi la un avizier de pe un stîlp.

S-a apropiat de maşină.

— Bună seara. Maşina dumneavoastră nu figurează pe listă. Acesta e un drum particular. Sînteţi în vizită ?

— Merg la club.

— La care ?

— Clubul Idle Valley.

— Optzeci şi şapte, şaptezeci şi şapte. Noi aşa îl numim aici. Vă referiţi la localul domnului Morny ?

— Exact.

— Nu sînteţi membru, presupun ?

— Nu.

— Trebuie să iau informaţii de la cineva care este membru sau locuieşte în vale. Ştiţi, aici totul e proprietate particulară.

— Oaspeţi nepoftiţi n-aveţi pe-aici ?

A zîmbit.

— Nu se întîmplă aşa ceva.

— Mă numesc Philip Marlowe. Îl caut pe Eddie Prue.

— Prue ?

— E secretarul domnului Morny. Sau cam aşa ceva.

— O clipă, vă rog.

S-a dus la ușa clădirii și a vorbit cu cineva. Înăuntru, un bărbat în uniformă a sunat centrala interioară. O mașină a claxonat în spatele meu. Prin ușa deschisă a postului de control se auzea țăcănitul mașinii de scris. Bărbatul care vorbise cu mine s-a uitat la mașina care claxona și i-a făcut semn să treacă. S-a strecurat pe lîngă mine și a dispărut în întuneric. Era o limuzină decapotabilă, verde și lungă, deschisă, cu trei țipe grozave pe locurile din față, toate fumînd, cu sprîncene arcuite și date naibii. Mașina a luat o curbă în mare viteză și a dispărut.

Bărbatul în uniformă s-a întors și a pus o mînă pe portiera mașinii.

— E-n regulă, domnule Marlowe. Treceți pe la paznicul de la club, vă rog. Un kilometru și jumătate înainte, pe partea dreaptă. E o parcare luminată, cu numărul optzeci și șapte, șaptezeci și șapte pe zid. Treceți pe la paznicul de acolo, vă rog.

— De ce-aș face-o ?

Era foarte calm, foarte politicos și foarte ferm.

— Trebuie să știm exact unde mergeți. Sînt foarte multe de apărat în Idle Valley.

— Și dacă n-aș trece pe la el ?

— Vă arde de glumă ?

Vocea i-a devenit aspră.

— Nu. Voiam doar să știu.

— Cîteva patrule ar pleca imediat după dumneavoastră.

— Și cîți sînteți în patrulă ?

— Nu pot să vă spun... Deci, cam un kilometru și jumătate înainte, la dreapta, domnule Marlowe.

M-am uitat la pistolul legat la șold și la insigna specială prinsă pe cămașă.

— Și se zice că asta-i democrație, am spus.

A privit în spatele meu, a scuipat în pămînt și apoi a pus o mînă pe portiera mașinii.

— Poate mai sînt și alții din ăștia, a zis el. Am cunoscut un tip care era membru al clubului „John Reed" din Boyle Heights.

— Un tovarăș, am zis eu.

— Necazul e că revoluțiile nu ajung în mîinile cui ar trebui.

— Așa-i.

— Pe de altă parte, ar putea oare alții să fie mai răi decît șleahta asta de șarlatani care locuiesc aici ?

— Poate cîndva o să locuiești și dumneata aici, am zis.

A scuipat din nou.

— N-aș locui aici nici dacă mi-ar plăti cincizeci de mii pe an și m-ar lăsa să dorm în pijama de mătase, cu șirag de perle roz la gît.

— Nu ți-aș face o asemenea ofertă, am zis.

— Făceți-mi-o oricînd. Ziua sau noaptea. Făceți-mi oferta și-o să vedeți ce iese.

— Bine, acum plec și trec și pe la paznicul de la club.

— Spuneți-i să se ducă unde a dus mutul iapa. Spuneți-i c-am zis eu așa.

— O să-i spun.

O mașină s-a apropiat din spate și a claxonat. O limuzină neagră, mare cît jumătate de bloc, m-a suflat de pe șosea cu claxonul și a trecut pe lîngă mine, făcînd un zgomot asemănător frunzelor uscate care cad.

Vîntul se potolise și lumina lunii din vale era așa de clară, încît umbrele păreau decupate cu cuțitul.

După curbă, se întindea în fața mea întreaga vale. O mie de case albe, construite pe coline, zece mii de ferestre luminate, iar stelele atîrnau deasupra lor politicos, fără a se apropia prea mult, din cauza patrulei.

Zidul clădirii clubului care dădea spre drum era alb, fără nici o ușă de intrare și nici o fereastră la parter. Numărul era mic, dar luminos, în neon de culoare violetă. 8777. Nimic altceva. Pe o latură, sub șirul de lămpi cu lumina dirijată în jos, erau aliniate mașini parcate în spații delimitate cu alb pe asfaltul negru, neted. Personalul de serviciu în uniforme curate și bățoase se mișca printre lumini.

Drumul continua pînă la o terasă de beton de culoare închisă, cu acoperiș de sticlă și crom și lumini foarte palide. M-am dat jos, și am primit un fel de tichet cu numărul mașinii pe el. L-am dus la un mic birou unde ședea un bărbat în uniformă și l-am depus în fața lui.

— Philip Marlowe. Oaspete.

— Vă mulțumesc, domnule Marlowe.

A notat numele şi numărul, mi-a restituit tichetul şi a dat un telefon.

Un negru în uniformă de pază din pînză albă, la două rînduri, cu epoleţi aurii şi chipiu cu o bandă lată aurie, mi-a deschis uşa.

Holul arăta nemaipomenit. O bogăţie de lumini strălucitoare, decor, costume şi sunet de prima calitate. Actori de mîna întîi, intrigă cu totul originală. În lumina frumoasă, domoală, indirectă, peretele părea că urcă la nesfîrşit şi se pierde printre stelele gingaşe şi lascive care licăreau aievea. Covorul era atît de gros, că de abia puteai umbla pe el fără cizme de cauciuc. În spate o scară arcuită, cu trepte largi acoperite cu covor. La intrarea în sala de mese, chelnerul-şef, dolofan, cu un lampas de cinci centimeri la pantaloni, stătea relaxat, sub braţ cu un teanc de meniuri scrise cu litere aurite. Avea o fizionomie care putea trece de la zîmbetul afectat, politicos, la furie reţinută — fără să i se mişte nici măcar un singur muşchi al feţei.

Intrarea la bar se afla în stînga. Era întuneric şi linişte, iar un barman se mişca întocmai ca o molie în strălucirea slabă a paharelor şi sticlelor. O blondă tînără şi frumoasă, într-o rochie ce părea apă de mare presărată cu pulbere de aur, a ieşit de la toaletă, aranjîndu-şi buzele şi fredonînd. Zîmbea, clătinîndu-şi capul de aur în ritmul rumbei care răzbătea pînă aici. Un bărbat scund şi gras, cu faţa stacojie şi ochii strălucitori, o aştepta cu un şal alb pe braţ. Şi-a înfipt degetele butucănoase în braţul ei gol şi s-a uitat chiorîş la ea.

O fată de la garderobă, în pijama chinezească de culoarea florii de piersic, a venit să-mi ia pălăria şi şi-a manifestat dezaprobarea faţă de hainele mele. Avea ochii ca păcatele neştiute.

O fată care vindea ţigări cobora scara. Purta în păr o pană de egretă. Îmbrăcămintea era atît de sumară că s-ar fi putut ascunde în spatele unei scobitori. Unul din picioarele ei lungi şi frumoase era argintiu, celălalt auriu. Aveau expresia total dispreţuitoare a unei tipe care-şi fixează întîlnirile la telefonul interurban.

Am intrat în bar şi m-am lăsat pe un scaun de piele, capitonat cu puf. Clinchetul paharelor era cristalin, lumi-

nile luceau domol, voci tainice șopteau cuvinte de dragoste, discutau afaceri sau despre orice altceva ce se poate vorbi în șoaptă într-un asemenea local.

Un bărbat înalt și frumos, într-un costum gri, cu o linie superbă, s-a ridicat brusc de la o măsuță de lîngă perete. S-a dus la bar și a început să-l ocărască pe unul din barmani. L-a ocărît vreme îndelungată cu o voce puternică și limpede, spunîndu-i cuvinte grele pe care nu le rostesc de obicei bărbații înalți și frumoși în costume gri bine croite. Toată lumea tăcea și se uita la el. Vocea lui pătrundea prin melodia rumbei ca o lopată prin zăpadă.

Barmanul stătea neclintit, uitîndu-se la el. Avea păr cîrlionțat, o piele albă, caldă și ochi depărtați, atenți. Nu s-a mișcat și nici n-a spus nimic. Bărbatul înalt a ieșit din bar plin de aroganță. Toată lumea l-a urmărit, în afară de barman. Palid, barmanul a venit încet pe lîngă bar spre mine, privind undeva departe, fără nici o expresie. Apoi s-a întors către mine și a zis :

— Ce doriți, domnule ?

— Vreau să vorbesc cu un tip care se numește Eddie Prue.

— Chiar așa ?

— Lucrează aici.

— Cu ce se ocupă ?

Vocea îi era uniformă și dură.

— După cîte știu, e umbra patronului. Dacă pricepi ce vreau să spun.

— Oh, Eddie Prue.

Și-a mușcat buzele în timp ce lustruia cu o cîrpă tejgheaua, descriind cercuri mici, strînse.

— Cum vă numiți ?

— Marlowe.

— Marlowe. Beți ceva în timp ce așteptați ?

— Un martini sec ar merge.

— Un martini sec. Foarte, foarte sec.

— Perfect.

— Îl mănînci cu lingurița sau cu cuțitul și furculița ?

— Taie-l felii, am zis. O să-l ciugulesc.

— În drum spre școală. Să-ți pun și măslina într-o pungă ?

— Aruncă-mi-o în nas. Dacă în felul ăsta o să te simți ceva mai bine.

— Mulțumesc, domnule. Un martini sec.

S-a îndepărtat trei pași, apoi s-a întors și s-a aplecat peste bar.

— Am potrivit greșit o băutură. Asta îmi spunea domnul adineauri.

— L-am auzit.

— Îmi vorbea așa cum îți vorbesc domnii despre astfel de lucruri. Cum le place ștabilor să-ți atragă atenția asupra micilor erori pe care le faci. L-ai auzit și dumneata.

— Da, am zis, gîndindu-mă cît o s-o mai țină așa.

— S-a făcut auzit... Și atunci eu m-am luat de dumneata.

— Mi-am dat seama, am zis.

A ridicat un deget și l-a privit îngîndurat.

— Chiar așa, a zis. Deși îmi ești cu desăvîrșire necunoscut.

— Probabil din cauza ochilor mei mari și căprui. Și a privirii mele blînde.

— Mulțumesc, amice, a zis el și s-a îndepărtat încet.

L-am văzut vorbind la telefonul din capătul tejghelii, apoi agitînd un shaker. Cînd s-a întors cu băutura, se simțea din nou bine.

Capitolul optsprezece

Am dus băutura la o măsuță lîngă perete, m-am așezat jos și am aprins o țigară. Au trecut cinci minute. Fără să bag de seamă că ritmul muzicii care răzbătea prin vacarm se schimbase. Cînta o fată. Avea o voce de contralto profundă, pe care-ți făcea plăcere s-o asculți. Cînta „Ochi negri" și orchestra din spatele ei părea că doarme.

Cînd a terminat, s-a auzit un ropot puternic de aplauze și cîteva fluierături.

Un bărbat de la masa vecină i-a zis prietenei lui :

— Au adus-o din nou pe Linda Conquest să cînte cu orchestra. Am auzit că se măritase cu un individ bogat din Passadena, dar n-a mers.

— Drăguță voce, a zis fata. Asta, dacă-ți plac bocitoarele.

Am dat să mă ridic, dar o umbră s-a întins peste masa mea ; un bărbat stătea în picioare alături.

Un bărbat cît o prăjină, cu fața răvășită, care-și pierduse ochiul drept și avea privirea fixă a orbului. Era atît de înalt, că trebuia să se aplece ca să-și pună mîna pe spătarul scaunului. Stătea în fața mea și mă cîntărea din priviri, fără să scoată o vorbă. Eu îmi sorbeam băutura și ascultam vocea de contralto care cînta un alt cîntec. Probabil că, prea obosiți, tot încercînd să țină pasul cu vremea acolo unde lucrau, clienților le plăcea muzica asta siropoasă.

— Eu sînt Prue, a zis bărbatul cu șoapta lui pătrunzătoare.

— Așa bănuiesc și eu. Dumneata dorești să vorbești cu mine, eu vreau să vorbesc cu dumneata și vreau să vorbesc și cu fata care a cîntat adineaori.

— Hai să mergem.

În capătul din fund al barului era o ușă încuiată. Prue a descuiat-o și a ținut-o ca să trec, apoi am urcat în stînga niște scări acoperite cu un covor. Am dat într-un coridor lung și drept cu mai multe uși închise. La capătul lui se vedea o stea strălucitoare, printr-o plasă de sîrmă prinsă într-un cadru. Prue a bătut la o ușă alăturată, a deschis-o și s-a dat la o parte ca să trec.

Era un birou confortabil, nu prea mare. Lîngă glasvand se găsea un colțar tapisat, zidit în perete. Un bărbat în smoching alb stătea în picioare cu spatele spre cameră și privea afară. Avea părul cărunt. În cameră se vedea un seif mare, în crom, cîteva clasoare, un glob mare pe un suport, un mic bar zidit în perete și obișnuita masă de lucru a directorului, lată și masivă, cît și obișnuitul scaun capitonat cu piele, cu spătarul înalt.

M-am uitat la ornamentele de pe masa de lucru. Toate standard și toate de aramă. O lampă de aramă, suporturi pentru tocuri și creioane, o scrumieră de sticlă și aramă cu un elefant de aramă pe margine, un cuțit de deschis scri-

sori de aramă, un termos de aramă pe o tavă de aramă, un suport de sugativă din aramă. Într-o vază de aramă se găsea o ramură de sîngele voinicului de culoarea aramei.

Peste tot numai aramă.

Bărbatul de la fereastră s-a întors. Părea de vreo cincizeci de ani. Avea păr bogat, moale şi cărunt ca cenuşa. Faţa îi era mare şi frumoasă, cu nimic neobişnuit, în afară de o mică cicatrice zbîrcită pe obrazul stîng, care dădea oarecum impresia unei gropiţe adînci. Mi-am amintit gropiţa. Uitasem de om. Mi-am adus aminte că-l văzusem în filme cu ani în urmă, cel puţin zece ani. Nu mi-am amintit filmele sau despre ce era vorba sau ce rol avusese, dar mi-am amintit faţa oacheşă, mare şi frumoasă, precum şi cicatricea zbîrcită. Pe atunci avea părul negru.

S-a apropiat de masa de lucru, s-a aşezat jos şi a luat cuţitul de scrisori cu vîrful căruia a început să-şi înţepe vîrful degetului mare. M-a privit impasibil şi a zis :

— Dumneata eşti Marlowe ?

Am dat din cap afirmativ.

— Ia loc.

M-am aşezat. Eddie Prue şedea pe un scaun rezemat de perete, cu picioarele din faţă ale scaunului ridicate de pe podea.

— Nu-mi plac curioşii, a zis Morny.

Am ridicat din umeri.

— Nu-mi plac pentru foarte multe motive. Nu-mi plac nicicînd şi nici într-un fel. Nu-mi plac cînd îmi supără prietenii. Nu-mi plac cînd dau buzna peste soţia mea.

N-am zis nimic.

— Nu-mi plac cînd îmi iau şoferul la întrebări şi devin grosolani cu oaspeţii mei.

N-am scos o vorbă.

— Pe scurt, a zis el, pur şi simplu nu-mi plac.

— Încep să pricep ce vrei să spui.

S-a înroşit, iar ochii i-au scăpărat.

— Pe de altă parte, s-ar putea să-mi fii util chiar acum. Ai avea de cîştigat dacă lucrezi pentru mine. N-ar fi rea ideea. Ai avea de cîştigat dacă nu ţi-ai băga nasul unde nu-ţi fierbe oala.

— Ce-aş avea de cîştigat ?

— O viață lungă și multă sănătate.

— Parcă am mai auzit placa asta pe undeva. Nu-mi amintesc a cui era.

A pus cuțitul pe masă și a scos din sertar o sticlă. A turnat într-un pahar, a băut, a astupat sticla și a pus-o la loc.

— În meseria mea, a zis el, tipii duri se vînd cam cu zece cenți duzina. Iar așa-zisii tipi duri vin cam douăsprezece duzini la cinci cenți. Vezi-ți de treaba dumitale, eu o să-mi văd de a mea, și n-o să avem nici un necaz.

Și-a aprins țigara. Îi tremura puțin mîna.

M-am uitat la bărbatul înalt care stătea rezemat de perete, ca un pierde-vară într-o prăvălie de la țară. Ședea nemișcat, cu brațele lungi atîrnînd, cu fața cenușie și ridată, fără nici o expresie.

— Cineva a pomenit de niște bani. Pentru ce ? Rostul amenințării îl cunosc. Încerci să te convingi că mă poți speria.

— Vorbește cu mine așa, și-o să te trezești cu niște nasturi de plumb pe vestă.

— Chiar așa ! Sărmanul Marlowe cu nasturi de plumb pe vestă.

Eddie Prue a scos un sunet sec din gît, care semăna cu un chicot.

— Iar cît privește sfatul de a-mi vedea de treburile mele și nu de ale dumitale, am zis, s-ar putea ca treburile mele și ale dumitale să se cam întîlnească. Și nu din vina mea.

— Cum adică ? Asta n-ar fi bine.

Și-a ridicat repede privirea și imediat și-a coborît-o din nou.

— Păi, de pildă, durul dumitale de aici mi-a telefonat, încercînd să mă bage în sperieți. Mi-a telefonat apoi seara mai tîrziu și mi-a vorbit de cinci sutare. Zicea că nu mi-ar strica dacă aș veni aici să vorbesc cu dumneata. Și, de pildă, același dur, sau cineva care seamănă leit cu el — ceea ce e puțin probabil — a urmărit un coleg de breaslă care, întîmplător, a fost împușcat azi după-amiază pe Court Street, în Bunker Hill.

Morny și-a îndepărtat țigara și i-a privit capătul printre gene. Fiecare mișcare, fiecare gest, exact cum scrie la carte.

— Cine a fost împușcat ?

— Un bărbat pe nume Phillips, un tinerel blond. Nu l-ai simpatiza. Era curios.

I l-am descris pe Phillips.

— N-am auzit niciodată de el.

— Și încă ceva. De pildă, o blondă înaltă care nu locuiește acolo a fost văzută ieșind din clădire exact după ce a fost omorît.

— Ce blondă înaltă ?

Vocea i se schimbase puțin. Trăda neliniște.

— Nu știu. A fost văzută, iar bărbatul care a văzut-o ar putea-o identifica, dacă ar revedea-o. Desigur, nu e neapărată nevoie să aibă vreo legătură cu Phillips.

— Bărbatul ăsta Phillips era detectiv ?

Am dat din cap afirmativ.

— Ți-am spus-o de două ori.

— De ce a fost omorît și cum ?

— A fost lovit în cap și apoi împușcat, în apartamentul lui. Noi nu știm pentru ce a fost omorît. Dacă am ști, am ști probabil și cine l-a omorît. Cam asta pare a fi situația.

— Cine e „noi" ?

— Poliția și cu mine. Eu l-am găsit mort. Așa că a trebuit să rămîn pe-aproape.

Prue a lăsat picioarele din față ale scaunului jos pe covor, foarte încet, și m-a privit. Ochiul sănătos avea o expresie indolentă care îmi displăcea.

— Ce le-ai spus polițiștilor ? a întrebat Morny.

— Foarte puțin. Deduc din aluziile dumitale că știi că o caut pe Linda Conquest. Doamna Leslie Murdock. Am găsit-o. Cîntă aici. Nu știu de ce ar fi trebuit să fie un secret. Mi se pare că soția dumitale sau domnul Vanier mi-ar fi putut-o spune. Dar nu mi-au spus.

— Soția mea n-ar spune unuia ca dumneata nici cît negru sub unghie.

— Are desigur motivele ei. Oricum, asta n-are mare importanță acum. În realitate, nici faptul de a o vedea pe

domnişoara Conquest nu mai este foarte important. Totuşi, aş vrea să vorbesc puţin cu ea. Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Să presupunem că am.

— Cred că totuşi aş vrea să vorbesc cu ea.

Am scos o ţigară din buzunar şi am sucit-o între degete. Am admirat sprîncenele stufoase şi încă negre ale lui Morny. Aveau o linie frumoasă şi o arcuire elegantă.

Prue a chicotit. Morny s-a întors spre mine, păstrîndu-şi aceeaşi fizionomie.

— Te-am întrebat ce le-ai spus poliţiştilor.

— Le-am spus cît am putut mai puţin. Tipul ăsta Phillips m-a rugat să mă duc să-l văd. Dădea de înţeles că avea un caz care nu-i plăcea şi că avea nevoie de ajutor. Cînd am ajuns acolo, era mort. Atît am spus poliţiei. N-au crezut că le-am spus toată povestea. Probabil nici nu e toată. Trebuie să o întregesc pînă mîine la prînz. Şi asta şi încerc.

— Ţi-ai pierdut vremea venind aici.

— Aveam impresia că am fost invitat să vin.

— N-ai decît să te duci la dracu cînd vrei. Sau poţi să-mi faci un mic serviciu... pentru cinci sute de dolari. Oricum ar fi, nu ne băga pe Eddie şi pe mine în eventualele dumitale discuţii cu poliţia.

— Care-i natura serviciului ?

— Azi dimineaţă ai fost la mine acasă. Ar fi trebuit să-ţi faci o idee.

— Nu mă ocup cu probleme de divorţ.

S-a făcut alb la faţă.

— Îmi iubesc soţia. Sîntem căsătoriţi doar de opt luni. Nu vreau nici un divorţ. E o fată minunată şi descurcăreaţă, în general. Dar cred că acum mizează pe un număr greşit.

— În ce sens greşit ?

— Nu ştiu. Asta vreau să aflu.

— Să mă lămuresc. Vrei să mă angajezi la o treabă, sau vrei să renunţ la o treabă de care mă ocup deja ?

Prue a chicotit din nou dinspre perete.

Morny şi-a mai turnat puţin coniac şi l-a dat repede pe gît. Culoarea feţei i-a revenit. Nu mi-a răspuns.

— Şi să mai clarific un lucru. Nu-ţi pasă cum se distrează nevasta dumitale, dar nu vrei să se distreze cu unul care se numeşte Vannier. Aşa-i ?

— Am încredere în inima ei, a zis fără grabă. Dar n-am încredere în judecata ei. Ia-o așa.

— Și vrei ca eu să găsesc ceva care să i se pună în spinare acestui Vannier ?

— Vreau să aflu ce pune la cale.

— Oh. Pune ceva la cale ?

— Cred că da. Habar n-am ce.

— Crezi... sau vrei să crezi ?

M-a fixat o clipă cu sînge rece. A tras sertarul din mijloc al mesei de lucru, a băgat mîna înăuntru și mi-a aruncat o hîrtie împăturită. Am luat-o și am despăturit-o. Era o copie în indigo a unei facturi. *Cal-Western, Societate furnizoare de materiale dentare,* și o adresă. Nota de plată era pentru 30 de livre de cristobolit Kerr, 15,75 dolari, și 25 de livre de albaston White, 7,75 dolari, plus impozitul. Fusese emisă pe numele H. R. Teager, Will Call, și ștampilată „Achitat" cu o ștampilă de cauciuc. În colț purta semnătura : L. G. Vannier.

Am pus-o pe masa de lucru.

— I-a căzut din buzunar într-o seară cînd a fost aici. Acum vreo zece zile. Eddie și-a pus piciorul pe ea. Vannier n-a observat că-i căzuse.

M-am uitat la Prue, apoi la Morny, apoi la degetul meu mare.

— Ar trebui să aibă vreo importanță pentru mine ?

— Te credeam un detectiv deștept. Mi-am închipuit că-ți poți da seama.

Am privit din nou hîrtia, am împăturit-o și am vîrît-o în buzunar.

— Presupun că nu mi-ai da-o dacă n-ar avea importanță.

Morny s-a dus la seiful în crom de lîngă perete și l-a deschis. S-a reîntors cu cinci bancnote noi, ținîndu-le în evantai între degete, ca la pocher. Le-a aranjat margine lîngă margine și le-a aruncat pe masă în fața mea.

— Iată-ți cele cinci sutare. Fă-l pe Vannier să dispară din viața soției mele, și mai primești aceeași sumă. Nu-mi pasă cum procedezi și nici nu vreau să știu. Fă-o doar.

Am atins bancnotele noi şi proaspete cu un deget lacom. Le-am împins apoi la o parte.

— Mă poţi plăti cînd... şi dacă... îmi îndeplinesc obligaţiile. Deocamdată, mă mulţumesc cu o întrevedere cu domnişoara Conquest.

Morny n-a atins banii. A ridicat sticla pătrată şi a mai turnat. De data asta mi-a turnat şi mie şi mi-a împins paharul pe masă.

— Iar în ce priveşte asasinarea lui Phillips, am zis eu, Eddie îl cam urmărea pe Phillips. Vrei să-mi spus de ce ?

— Nu.

— Necazul într-o asemenea situaţie e că informaţiile ar putea veni de la altcineva. Cînd o crimă ajunge în ziare, nu ştii la ce te poţi aştepta. Şi dacă o să se întîmple aşa, o să mă învinuieşti pe mine.

M-a privit atent.

— Nu cred. Cînd ai intrat am fost puţin dur, dar te descurci destul de bine. O să risc.

— Mulţumesc. Vrei să-mi spui de ce l-ai pus pe Eddie să-mi telefoneze şi să mă sperie ?

A privit în jos şi a bătut uşor cu degetele în masă.

— Linda e o veche prietenă de-a mea. Tînărul Murdock a fost s-o vadă azi după-masă. I-a spus că lucrezi pentru bătrîna doamnă Murdock, iar Linda mi-a spus mie. Nu ştiam despre ce problemă e vorba. Spui că nu te ocupi cu chestiuni de divorţ, aşa că bătrîna doamnă s-ar putea să nu te fi angajat ca să rezolvi o asemenea treabă.

La ultimele cuvinte şi-a ridicat ochii şi m-a privit fix. L-am privit şi eu la fel şi-am aşteptat.

— Cred că sînt un om care ţine la prieteni. Şi nu vreau ca ei să fie necăjiţi de detectivi.

— Murdock îţi datorează nişte bani, nu-i aşa ?

Şi-a încruntat sprîncenele.

— Nu discut asemenea lucruri.

Şi-a terminat băutura, a înclinat uşor capul şi s-a ridicat.

— Am s-o trimit pe Linda sus să stea de vorbă cu dumneata. Ia-ţi banii.

S-a dus la uşă şi a ieşit. Eddie Prue şi-a descolăcit lungu-i trup, s-a ridicat şi mi-a zîmbit vag, fără nici o semnificaţie, apoi a plecat după Morny.

Am aprins o altă ţigară şi m-am uitat din nou la nota de plată a societăţii furnizoare de materiale dentare. Mi-a trecut ceva confuz prin minte. M-am dus la fereastră şi am privit valea. O maşină urca şerpuind pe colină, spre o casă mare cu un turn pe jumătate din pereţi de sticlă, luminat pe dinăuntru. Farurile maşinii au trecut pe deasupra turnului şi s-au îndreptat spre un garaj. Luminile s-au stins. Valea părea şi mai întunecoasă.

Era linişte şi destul de răcoare. Orchestra parcă se afla undeva sub picioarele mele. Se auzea ca prin vată. Nu puteam distinge melodia.

Linda Conquest a intrat pe uşa deschisă din spatele meu, a închis-o şi s-a oprit, privindu-mă cu o lumină rece în ochi.

Capitolul nouăsprezece

Semăna şi nu prea cu fotografia. Avea o gură mare şi nepăsătoare, nas mic, ochi mari, nepăsători, părul negru, despărţit la mijloc de o cărare albă. Purta peste rochie un pardesiu alb, cu gulerul răsfrînt. Îşi ţinea mîinile în buzunarele pardesiului, iar în gură avea o ţigară.

Părea mai în vîrstă, ochii îi erau mai aspri, iar buzele parcă uitaseră să mai zîmbească. Cînd cînta zîmbea, zîmbetul acela artificial, de scenă. Dar cînd nu zîmbea, buzele erau subţiri, strînse şi triste.

S-a apropiat de masă şi a privit în jos ; parcă număra ornamentele de aramă. A văzut sticla pătrată. I-a scos dopul, şi-a turnat băutură şi a dat-o pe gît cu o uşoară smucitură a mîinii.

— Dumneata eşti bărbatul care se numeşte Marlowe ? a întrebat uitîndu-se la mine.

S-a rezemat cu şoldurile de masă, încrucişîndu-şi picioarele.

I-am răspuns că eu sînt bărbatul care se numeşte Marlowe.

— În general, a zis ea, sînt foarte sigură că n-o să-mi placi nici cît negru sub unghie. Aşa că spune ce vrei şi şterge-o.

— Ceea ce-mi place în acest local e că totul decurge după tipic, am zis. Paznicul de la poartă, fastul de la intrare, fetele de la garderobă, evreul gras, onctuos şi libidinos, cu balerina înaltă ce-şi poartă plictiseala cu demnitate. Directorul bine îmbrăcat, beat şi înfiorător de prost crescut, care îl înjură pe barman. Tipul tăcut cu pistolul. Proprietarul barului de noapte, cu părul moale, cărunt şi maniere scoase parcă din filmele englezeşti ; şi acum dumneata — cîntăreaţa înaltă, brunetă, cu surîs neglijent, voce răguşită şi limbaj dur.

— Chiar aşa ? a zis ea, apoi şi-a aranjat ţigara între buze şi a tras încet din ea. Şi ce să mai zicem de şmecherul care face glume răsuflate şi-l are pe vino-ncoace cînd zîmbeşte ?

— Şi-n definitiv, ce-mi dă dreptul să-ţi vorbesc ? am spus.

— Că bine zici. Ce-ţi dă dreptul ?

— Îl vrea înapoi. Repede. Altfel o să dai de dracu.

— Credeam... a început ea să zică, dar s-a oprit nepăsătoare.

Am urmărit cum şi-a suprimat brusc o urmă de interes de pe faţă, prefăcîndu-se că e ocupată cu ţigara.

— Ce vrea înapoi, domnule Marlowe ?

— Dublonul Brasher.

S-a uitat la mine şi a dat din cap, amintindu-şi — lăsîndu-mă să văd că-şi aminteşte.

— Oh, dublonul Brasher.

— Pariez c-ai uitat cu totul de el, am zis.

— Ba nu. L-am văzut de cîteva ori. Ai zis că-l vrea înapoi. Adică îşi închipuie că l-am luat eu ?

— Da. Chiar aşa.

— E o bătrînă mincinoasă şi ticăloasă.

— Cînd cineva crede ceva, nu înseamnă neapărat că minte. Dar uneori se poate înşela. N-are dreptate ?

— De ce i-aş fi luat moneda aia veche şi stupidă ?

— Păi, valorează o grămadă de bani. Ea crede că s-ar putea să ai nevoie de bani. Înţeleg că nu era prea generoasă.

A rîs, un rîs cochet, batjocoritor.

— Nu. Doamna Elizabeth Bright Murdock nu poate fi socotită foarte generoasă.

— Ai luat-o poate doar de ciudă, am zis, plin de speranță.

— Poate că ar trebui să te plesnesc peste mutră.

Și-a stins țigara în vaza de aramă a lui Morny, a fărîmat absentă chiștocul strivit, cu vîrful cuțitului de scrisori, și l-a aruncat în coșul de hîrtii.

— Trecînd de la asta la chestiuni probabil mai importante, am zis, vrei să divorțezi de el ?

— Pentru douăzeci și cinci de mii de dolari, da, a răspuns, fără să mă privească. Aș fi bucuroasă să divorțez.

— Nu-l iubești pe individ, nu-i așa ?

— Îmi sfîșii inima, Marlowe.

— El te iubește. În definitiv, te-ai măritat cu el.

M-a privit calm.

— Să nu crezi, domnule, că n-am plătit pentru greșeala asta.

Și-a mai aprins o țigară.

— O fată trebuie să trăiască și ea. Și nu e totdeauna așa de ușor cum pare. Poate să greșească, poate să se mărite cu un om nepotrivit, să intre într-o familie nepotrivită, umblînd după ceva ce nu există. Siguranță sau mai știu eu ce.

— Și fără pic de dragoste, am zis eu.

— Nu vreau să fiu prea cinică, Marlowe. Ai fi însă surprins dacă ai afla cîte fete se mărită doar pentru a-și găsi un cămin.

— Dumneata ai avut un cămin și ai renunțat la el.

— S-a dovedit a fi prea scump. Escroaca aia bătrînă și îndobitocită de vin a făcut tîrgul greu de suportat. Cum ți se pare ca clientă ?

— Am avut altele și mai rele.

Și-a luat un fir de tutun de pe buze.

— Ai observat ce-i face fetei ăleia ?

— Merle ? Am observat că o terorizează.

— Asta nu-i tot. O pune să croiască păpuşi. Fata a suferit un şoc, şi bruta asta bătrînă profită de urmările şocului, ca s-o domine. De faţă cu lumea urlă la ea, dar între patru ochi e în stare să-i mîngîie părul şi să-i şuşotească la ureche. Iar fata tremură ori se înfioară.

— N-am sesizat toate astea.

— Fata e amorezată de Leslie, dar el nu ştie. Din punct de vedere afectiv, nu are mai mult de zece ani. O să se întîmple ceva ciudat în familia asta, într-una din zilele astea. Mă bucur că n-o să fiu acolo.

— Eşti o fată isteaţă, Linda. Dură şi înţeleaptă. Cred că atunci cînd te-ai măritat cu el, îţi închipuiai că o să pui mîna pe avere.

Şi-a strîmbat gura.

— Am crezut că va merge cel puţin o vacanţă. N-a fost nici măcar atît. E o femeie vicleană şi fără milă, Marlowe. Niciodată nu ştii ce vrea Una zice şi alta face. Pune la cale ceva. Ai grijă.

— Ar omori doi oameni ?

A rîs.

— Nu glumesc. Au fost omorîţi doi oameni, şi cel puţin unul dintre ei nu e străin de monedele rare.

— Nu-nţeleg, a zis cu o privire goală. Ucişi, vrei să zici ?

Am dat afirmativ din cap.

— I-ai spus toate astea lui Morny ?

— Despre unul dintre ei.

— Poliţiştilor le-ai spus ?

— Tot despre unul dintre ei.

Şi-a plimbat privirea pe faţa mea. Ne-am uitat fix unul la celălalt. Părea cam palidă, sau numai obosită. Am avut impresia că se făcuse mai palidă decît înainte.

— Născociri de-ale dumitale, a zis printre dinţi.

Am zîmbit şi am dat din cap. Păru să se relaxeze.

— Cum rămîne cu dublonul Brasher ? Nu l-ai luat dumneata. Foarte bine. Dar cu divorţul cum stăm ?

— Asta nu te priveşte pe dumneata.

— De acord. Ei, bine, mulţumiri pentru că ai stat de vorbă cu mine. Cunoşti un individ pe nume Vannier ?

— Da, şi trăsăturile i-au încremenit. Nu prea bine. E un prieten de-al lui Lois.

— Un foarte bun prieten.

— Într-una din zilele astea i s-ar putea face o înmormîntare modestă şi liniştită.

— Au şi fost făcute aluzii în acest sens, am zis, în legătură cu tipul. E ceva cu tipul ăsta. De fiecare dată cînd i se pomeneşte numele, oamenii înţepenesc.

S-a uitat la mine fără să scoată o vorbă. Aveam impresia că-i umblă prin cap o idee pe care, chiar dacă era aşa, şi-a păstrat-o pentru sine. A zis domol :

— Fără doar şi poate, Morny o să-l omoare, dacă n-o lasă în pace pe Lois.

— Nu mai spune. Lois pică foarte uşor — oricine îşi poate da seama.

— Alex probabil că e singurul care nu-şi dă seama.

— Vannier n-are nimic de-a face cu cazul meu, în orice caz. Şi n-are nici o legătură cu familia Murdock.

Un colţ al buzei i s-a ridicat şi a zis :

— Nu ? Să-ţi spun ceva. Şi nu prea văd de ce o fac. Sînt doar un copil grozav cu suflet mare. Vannier o cunoaşte pe Elizabeth Bright Murdock, şi încă bine. N-a venit în casă decît o singură dată cît am fost eu acolo, dar a telefonat de nenumărate ori. Am prins şi eu cîteva telefoane. Totdeauna o cerea pe Merle.

— Ei, asta-i ciudat. Pe Merle, zici ?

S-a aplecat să strivească ţigara şi din nou a fărîmat chiştocul şi l-a aruncat în coşul de hîrtii.

— Sînt foarte obosită, a zis deodată. Te rog, lasă-mă.

Am rămas o clipă uitîndu-mă la ea şi mirîndu-mă. Apoi am zis :

— Noapte bună şi mulţumesc. Noroc.

Am ieşit lăsînd-o acolo cu mîinile în buzunarele pardesiului alb, cu capul aplecat şi cu ochii privind la duşumea.

Era ora două cînd am ajuns la Hollywood. Am băgat maşina în garaj şi am urcat în apartamentul meu. Vîntul

se domolise complet, dar aerul mai era încă uscat şi rarefiat ca în deşert. În apartament aerul era închis, iar trabucul lui Breeze îl viciase şi mai mult. Am deschis ferestrele şi-am aerisit camera în timp ce mă dezbrăcam şi-mi goleam buzunarele costumului.

Printre alte lucruri, a apărut şi nota de plată de la societatea furnizoare de materiale dentare. Era nota adresată lui H.R. Teager, pentru treizeci de livre de christobolit şi douăzeci şi cinci de livre de albaston.

Am tras cartea de telefon pe biroul din camera de zi şi l-am căutat pe Teager. Apoi, în haosul din memorie, s-a făcut lumină.

Adresa lui era 422 West Ninth Street. Adresa de la Belfont Building era 422 West Ninth Street.

Numele H.R. Teager îl văzusem pe o uşă de la etajul şase în Belfont Building, cînd mă furişam pe scările din dos din biroul lui Elisha Morningstar.

Dar chiar şi detectivii trebuie să doarmă, iar Marlowe avea nevoie de mult mai mult somn decît toţi detectivii din lume. M-am culcat.

Capitolul douăzeci

În Passadena era tot atît de cald ca şi cu o zi în urmă. Trainica şi masiva casă de cărămidă roşie de pe Dresden Avenue părea la fel de plăcută, iar micul negru pictat, care aştepta pe postamentul de beton, părea la fel de trist. Acelaşi fluture aterizase pe aceeaşi tufă de hortensia — sau semăna cu el — aceeaşi mireasmă apăsătoare de vară domina dimineaţa, şi aceeaşi mutră acră între două vîrste, cu voce aspră, a deschis cînd am sunat.

M-a condus pe aceleaşi coridoare spre aceeaşi cameră neluminată de soare. Doamna Elizabeth Bright Murdock şedea pe acelaşi şezlong de trestie. Cînd am intrat în cameră, îşi turna o băutură dintr-o sticlă de Porto asemănătoare cu cea de data trecută, dar probabil că era strănepoata aceleia.

Servitoarea a închis uşa, eu m-am aşezat jos şi mi-am pus pălăria pe duşumea, întocmai ca data trecută. Doamna Murdock s-a uitat la mine cu aceeaşi privire aspră şi calmă şi a zis :

— Cum e ?

— Lucrurile merg prost. Poliţiştii sînt pe urmele mele.

A părut la fel de tulburată ca spinarea nemişcată a unei bovine.

— Te credeam mai competent.

N-am luat-o în seamă.

— Cînd am plecat de-aici ieri dimineaţă, m-a urmărit un bărbat într-o limuzină. Nu ştiu ce făcea aici sau cum a ajuns aici. Bănuiesc că m-a urmărit pînă aici, deşi mă cam îndoiesc. Am scăpat de el, dar a apărut din nou în holul din faţa biroului meu. M-a urmărit iarăşi, aşa că l-am somat să-mi explice de ce. Mi-a spus că ştie cine sînt şi că are nevoie de ajutor. M-a invitat să merg în apartamentul lui de pe Bunker Hill şi să stau de vorbă cu el. M-am dus, după ce-l văzusem pe domnul Morningstar, şi l-am găsit mort, împuşcat, zăcînd pe duşumeaua băii.

Doamna Murdock a sorbit puţin din vin. Probabil că i-a tremurat puţin mîna, dar lumina din cameră era prea slabă ca să fiu sigur. Şi-a dres glasul :

— Zi-i înainte.

— Se numeşte George Anson Phillips. Un băiat înalt, blond, cam prostuţ. Pretindea că e detectiv particular.

— N-am auzit de el, a zis doamna Murdock cu voce glacială. După cîte ştiu, nu l-am văzut niciodată şi nici nu ştiu nimic despre el. Ţi-ai închipuit că l-am angajat ca să te urmărească ?

— Nu ştiam ce să cred. Mi-a propus să colaborăm şi mi-a lăsat impresia că lucra pentru un membru al familiei dumneavoastră. N-a apucat să spună prea multe.

— Nu. Poţi fi foarte sigur de asta.

Vocea de bariton era dură ca o stîncă.

— Bănuiesc că nu ştiţi despre familia dumneavoastră atît de multe lucruri cît credeţi, doamnă Murdock.

— Ştiu că l-ai interogat pe fiul meu — contrar ordinelor mele, a zis ea cu răceală.

— Nu l-am interogat eu. El m-a interogat pe mine. Sau a încercat.

— O să vorbim despre asta mai tîrziu, a replicat ea cu asprime. Ce-i cu bărbatul ăsta pe care l-ai găsit împuşcat? Ai necazuri cu poliţia din cauza lui ?

— Fireşte. Vor să afle de ce m-a urmărit, în ce problemă lucram, de ce a stat de vorbă cu mine, de ce m-a invitat în apartamentul lui şi de ce m-am dus. Dar asta nu-i decît jumătate din poveste.

Şi-a terminat vinul şi şi-a mai turnat un pahar.

— Cum staţi cu astmul ?

— Rău. Continuă-ţi povestea.

— L-am văzut pe Morningstar. De fapt, v-am şi spus la telefon. Pretindea că nu are dublonul Brasher, dar a recunoscut că îi fusese oferit şi zicea că poate face rost de el, aşa cum v-am spus. Apoi mi-aţi spus că v-a fost restituit. Cam asta e tot.

Am aşteptat, crezînd că o să-mi spună vreo poveste despre cum îi fusese restituită moneda, dar pur şi simplu m-a privit posomorîtă peste paharul de vin.

— Aşa că, întrucît am făcut un fel de aranjament cu domnul Morningstar să-i plătesc o mie de dolari pentru monedă...

— N-aveai nici un drept să-l faci, a zbierat ea.

Am înclinat din cap în semn că eram de acord cu ea.

— Poate încercam să-l păcălesc. Şi ştiu că mă păcăleam şi pe mine însumi. Oricum, după cele ce mi-aţi spus la telefon, am încercat să iau legătura cu el şi să-i spun că înţelegerea nu mai era valabilă. Dar nu figurează în cartea de telefon decît la birou, aşa că m-am dus acolo. Era foarte tîrziu. Omul de la lift zicea că este încă sus. L-am găsit mort, zăcînd cu faţa în sus pe duşumea. Mort dintr-o lovitură dată în cap şi, după cîte s-ar părea, din cauza şocului provocat. Bătrînii mor uşor. S-ar putea ca lovitura să nu fi fost dată cu intenţia de a-l omorî. Am telefonat la spitalul de urgenţă, dar nu mi-am dat numele.

— A fost deştept din partea dumitale.

— Zău ? A fost delicat din partea mea, dar nu cred că deştept. Doamnă Murdock, eu vreau să fiu amabil. Sper

că mă înțelegeți. Dar s-au întîmplat două crime în cîteva ore și ambele cadavre au fost găsite de mine. Și ambele victime sînt legate — într-un fel — de dublonul Brasher.

— Nu înțeleg. Și ăstalalt, mai tînăr ?

— Da. Nu v-am spus la telefon ? Credeam că v-am spus.

Mi-am încruntat sprîncenele, încercînd să-mi amintesc. Știam că-i spusesem.

— E posibil, a zis, calm. Nu eram foarte atentă la ce-mi spuneai. Înțelegi, dublonul fusese restituit. Și păreai cam beat.

— Nu eram beat. Oi fi fost puțin tulburat, dar nicidecum beat. Priviți toate astea cu mult calm.

— Ce-ai vrea să fac ?

Am respirat adînc.

— Sînt amestecat într-un fel în afacerea cu prima crimă, deoarece am găsit cadavrul și am anunțat poliția. Curînd s-ar putea să fiu amestecat și în cealaltă, deoarece și de data asta am găsit cadavrul dar n-am anunțat. Ceea ce e mult mai grav pentru mine. Asta fiind situația, trebuie să dezvălui numele clientului meu pînă astăzi la amiază.

— Sînt sigură că n-o să faci așa ceva. Ar fi abuz de încredere, a zis ea, mult prea calm pentru gustul meu.

— Lăsați naibii vinul ăla în pace și faceți un efort să-nțelegeți situația, m-am răstit la ea.

A părut vag surprinsă și și-a împins paharul la o parte — cam vreo zece centimetri.

— Băiatul ăsta, Phillips, avea brevet de detectiv particular. Cum s-a întîmplat de l-am găsit mort ? Pentru că m-a urmărit, am stat cu el de vorbă și m-a invitat să merg cu el în apartament. Cînd am ajuns acolo, era mort. Poliția știe toate astea. S-ar putea chiar să le creadă. Dar nu crede că legătura dintre Phillips și mine este absolut o coincidență. Crede că există o legătură mai adîncă între Phillips și mine și vrea neapărat să știe ce fac, pentru cine lucrez. E clar?

— O să găsești dumneata o soluție. Mă aștept ca asta să mă coste niște bani în plus, firește.

Am avut impresia că mă strînge cineva de nas. Mi-am simțit gura uscată. Simțeam nevoia de aer. Am respirat

adînc încă o dată şi am plonjat din nou în mormanul de osînză de pe şezlongul de trestie din faţa mea, ce părea la fel de impasibil ca preşedintele unei bănci cînd refuză un împrumut.

— Eu lucrez pentru dumneavoastră, acum, săptămîna asta, astăzi. Săptămîna viitoare voi lucra pentru altcineva — sper. Şi săptămîna cealaltă iarăşi pentru altcineva. Ca să fac asta, trebuie să fiu în relaţii destul de bune cu poliţia. Nu e nevoie ca cei de la poliţie să mă iubească, dar trebuie să fie destul de siguri că nu-i trag pe sfoară. Să presupunem că Phillips nu ştia nimic despre dublonul Brasher. Să presupunem chiar că ştia despre el, dar că moartea lui n-are nimic de-a face cu asta. Eu trebuie să le spun totuşi ce ştiu despre Phillips, iar ei trebuie să interogheze pe toţi cei de care au nevoie. Puteţi să înţelegeţi asta ?

— Legea nu-ţi dă dreptul să protejezi un client ? s-a răstit ea. Dacă nu-ţi dă acest drept, la ce bun să angajezi un detectiv ?

M-am ridicat, am dat un ocol scaunului şi m-am aşezat din nou. M-am aplecat în faţă, mi-am apucat genunchii şi i-am strîns pînă mi s-au albit încheieturile degetelor.

— Legea, oricare ar fi ea, nu stă în picioare decît printr-o înţelegere, doamnă Murdock. Ca multe alte lucruri. Chiar dacă aş avea dreptul legal să tac — să refuz să vorbesc — şi aş ieşi basma curată, o dată, asta ar însemna sfîrşitul carierei mele. Mi-aş lega o tinichea de coadă. Iar ei, într-un fel sau altul, mi-ar plăti-o. Eu privesc cu seriozitate cazul dumneavoastră, doamnă Murdock, dar nu într-atît încît să-mi pun singur gîtul pe tăietor şi apoi să sîngerez în poala dumneavoastră.

S-a întins după pahar şi l-a golit.

— Se pare că ai făcut o treabă grozavă. N-ai găsit-o nici pe noră-mea, nici dublonul Brasher. În schimb ai găsit doi inşi morţi, cu care n-am nici în clin nici în mînecă, şi ai aranjat lucrurile aşa de frumos, că trebuie să povestesc poliţiei toate afacerile mele particulare şi confidenţiale, ca să te protejez pe dumneata de propria-ţi incompetenţă. Asta-i ceea ce-nţeleg. Dacă greşesc, te rog corectează-mă.

Şi-a mai turnat vin şi l-a dat pe gît atît de repede, c-a apucat-o un acces de tuse. Cu mîna tremurîndă a pus paharul înapoi pe masă, vărsînd vinul. S-a zbătut în scaun, cu faţa congestionată.

Am sărit în picioare, m-am apropiat de ea şi i-am dat în spate o lovitură care ar fi zguduit şi primăria oraşului.

A scos un geamăt lung, înăbuşit, a inspirat chinuită şi a încetat să mai tuşească. Am apăsat pe o clapă a dictafonului şi, cînd cineva a răspuns tare şi metalic prin discul de metal, am zis :

— Aduceţi doamnei Murdock un pahar cu apă, repede.

Apoi am dat drumul la clapă.

M-am aşezat din nou jos şi am urmărit-o cum îşi revine. Cînd respiraţia i-a devenit normală, am zis :

— Nu sînteţi tare. Credeţi doar că sînteţi. Aţi trăit prea mult cu oameni care se tem de dumneavoastră. O să vedeţi cum o să fie cînd o să-ntîlniţi oamenii legii. Sînt profesionişti. Dumneavoastră nu sînteţi decît o amatoare răsfăţată.

S-a deschis uşa şi a intrat servitoarea cu o cană cu apă de la gheaţă şi un pahar. Le-a pus pe masă şi a ieşit. I-am turnat doamnei Murdock un pahar cu apă şi i l-am pus în mînă.

— Trebuie sorbită, nu băută. N-o să vă placă gustul apei, dar n-o să vă facă rău.

A sorbit, apoi a băut jumătate din pahar. A pus paharul jos şi şi-a şters buzele.

— Cînd te gîndeşti, a zis ea iritată, că dintre atîţia detectivi pe care i-aş fi putut folosi, a trebuit să nimeresc unul care mă terorizează în propria mea casă.

— Nici asta nu rezolvă nimic. Nu dispunem de prea mult timp. Care va fi varianta noastră pentru poliţie?

— Pentru mine poliţia nu înseamnă nimic. Absolut nimic. Şi dacă o să le divulgi numele meu, o să consider asta drept un abuz de încredere absolut dezgustător.

Ajunsesem iar de unde pornisem.

— Crima schimbă totul, doamnă Murdock. Nu puteţi tăcea cînd e vorba de crimă. Va trebui să spunem poliţiei

pentru ce m-aţi angajat. N-or să publice în ziar, ştiţi doar. Asta, fireşte, dacă or să ne creadă. În mod sigur n-or să creadă că m-aţi angajat să fac cercetări referitoare la Elisha Morningstar, doar pentru c-a telefonat şi a vrut să cumpere dublonul. E posibil să nu afle că n-aţi fi putut vinde moneda chiar dacă aţi fi vrut, pentru că s-ar putea să nu le treacă aşa ceva prin cap. Dar n-or să creadă c-aţi angajat un detectiv particular doar ca să facă cercetări în legătură cu un eventual cumpărător. De ce-aţi fi făcut-o ?

— Asta mă priveşte pe mine, nu ?

— Nu. Nu puteţi să-i înşelaţi pe poliţişti în felul acesta. Trebuie să-i convingeţi că spuneţi adevărul şi că n-aveţi nimic de ascuns. Atîta timp cît or să creadă că ascundeţi ceva, n-or să se potolească. Oferiţi-le o explicaţie rezonabilă şi plauzibilă, şi-or să vă lase-n pace bucuroşi. Iar cea mai rezonabilă şi mai plauzibilă explicaţie e totdeauna adevărul. Aveţi vreun motiv să nu-l spuneţi ?

— Toate motivele. Dar se pare că n-are nici o importanţă. Trebuie oare să le spui că o bănuiam pe noră-mea c-ar fi furat moneda şi că n-am avut dreptate ?

— Ar fi mai bine.

— Şi că moneda mi-a fost restituită şi în ce fel ?

— Ar fi mai bine.

— Asta m-ar umili enorm.

Am ridicat din umeri.

— Eşti o brută lipsită de inimă. Eşti o reptilă cu sînge rece. Îmi displaci. Regret profund că te-am cunoscut.

— Reciproc.

A întins un deget gros spre o clapă şi a urlat în dictafon:

— Merle, roagă-l pe fiul meu să vină imediat aici şi cred că poţi veni şi tu cu el.

A dat drumul la clapă, şi-a strîns degetele late laolaltă şi şi-a lăsat mîinile să cadă greoi în poală. Ochii posomorîţi i s-au ridicat în tavan. Vocea îi era liniştită şi tristă cînd a zis :

— Fiul meu a luat moneda, domnule Marlowe. Fiul meu. Propriul meu fiu.

N-am zis nimic. Ne uitam fix unul la celălalt. Peste cîteva minute au intrat cei doi. Cu o voce răstită le-a spus să ia loc.

Capitolul douăzeci şi unu

Leslie Murdock purta un costum verzui. Părul părea umed, de parcă tocmai atunci făcuse un duş. Şedea adus de spate şi privea la pantofii din piele de căprioară din picioare, învîrtindu-şi un inel pe deget. Nu mai avea ţigaretul lung şi negru, şi fără el părea oarecum stingher. Chiar şi mustaţa părea puţin mai pleoştită decît atunci cînd fusese în biroul meu.

Merle Davis arăta la fel ca în ziua de dinainte — probabil arăta totdeauna aşa. Părul blond arămiu era la fel de bine întins, ochelarii cu ramă de sidef păreau la fel de mari şi de goi, ochii din spatele lor la fel de inexpresivi. Purta chiar aceeaşi rochie de in cu mîneci scurte. Nici o podoabă, nici măcar cercei.

Încercam sentimentul ciudat de a retrăi ceva ce se mai petrecuse.

Doamna Murdock a sorbit din vin şi a zis încet :

— Şi-acum, fiule, povesteşte-i domnului Marlowe despre dublon. Cred că e necesar.

Murdock m-a privit calm, apoi şi-a lăsat iar ochii în jos. Gura i s-a strîmbat. Cînd a vorbit, vocea îi era voalată, monotonă şi obosită, ca a unuia care mărturiseşte după o epuizantă luptă de conştiinţă.

— După cum ţi-am spus şi ieri în biroul dumitale, îi datorez lui Morny mulţi bani. Douăsprezece mii de dolari. Deşi ulterior am negat, e adevărat. Da, îi datorez. Nu voiam ca mama să ştie. El mă presa destul de serios să-i plătesc. Oarecum, îmi dădeam seama că va trebui să-i spun mamei, în cele din urmă, dar amînam mereu. Eu am luat dublonul, şterpelindu-i cheile într-o după-amiază cînd dormea, iar Merle era plecată. L-am dat lui Morny, şi el a fost de acord să-l păstreze ca gaj, deoarece i-am explicat că n-ar putea obţine douăsprezece mii de dolari pentru el dacă nu-i poate

prezenta istoricul şi nu poate dovedi că îl posedă în mod legal.

A tăcut şi m-a privit să vadă cum reacţionez. Doamna Murdock mă fixa cu insistenţă. Tînăra îl privea pe Murdock cu buzele întredeschise şi cu o expresie de suferinţă pe faţă.

Murdock a continuat :

— Morny mi-a dat o chitanţă, cum că era de acord să păstreze moneda drept garanţie şi să n-o preschimbe fără o notificare. Cam aşa ceva. Nu pretind că ştiu cît de legal era. Cînd omul acela, Morningstar, a telefonat şi a întrebat de monedă, am bănuit imediat că Morny încerca să o vîndă, sau cel puţin se gîndea să o vîndă şi voia să-i fie evaluată de un specialist. Am fost tare speriat.

S-a uitat la mine cu o privire ca atunci cînd eşti tare speriat. După aceea şi-a scos batista şi şi-a şters fruntea. A rămas cu batista în mînă.

— Cînd Merle mi-a spus că mama a angajat un detectiv... Merle n-ar fi trebuit să-mi spună, dar mama a promis că n-o va certa pentru asta.

Am privit-o pe maică-sa. Neînduplecata veterană şi-a încleştat fălcile, furioasă. Tînăra îl fixa încă şi nu părea foarte îngrijorată la gîndul că va fi mustrată. El a continuat:

— Atunci am fost sigur că mama a observat lipsa dublonului şi te-a angajat pentru asta. Nu credeam cu adevărat că te-a angajat să o găseşti pe Linda. Ştiam tot timpul unde e Linda. Am venit la biroul dumitale să văd ce pot afla. N-am aflat foarte multe. Ieri după-amiază m-am dus să-l văd pe Morny şi cînd i-am spus că nici măcar mama nu poate vinde moneda, fără a viola prevederile testamentului lui Jasper Murdock, şi că în mod sigur ea va pune poliţia pe urmele lui după ce îi voi spune unde e moneda, a lăsat-o mai moale. S-a ridicat şi s-a dus la seif, de unde a scos moneda şi mi-a dat-o fără o vorbă. I-am restituit chitanţa, pe care a rupt-o. Am adus moneda acasă şi i-am povestit mamei totul.

S-a oprit şi şi-a şters din nou faţa. În liniştea care a urmat, l-am întrebat :

— Morny te-a ameninţat ?

A clătinat din cap.

— A zis că vrea banii, că are nevoie şi m-a sfătuit să fac rost de ei. Dar nu m-a ameninţat. S-a purtat civilizat.

— Unde s-a întîmplat asta ?

— La clubul Idle Valley, în biroul lui particular.

— Eddie Prue era acolo ?

Tînăra şi-a dezlipit ochii de pe faţa lui şi s-a uitat la mine. Doamna Murdock a întrebat cu o voce groasă :

— Cine e Eddie Prue ?

— Garda personală a lui Morny, am răspuns. Nu mi-am irosit ieri chiar tot timpul, doamnă Murdock.

I-am privit fiul, aşteptînd.

— Nu, nu l-am văzut, a zis. Bineînţeles, îl ştiu din vedere. E de ajuns să-l vezi o dată şi nu-l mai uiţi. Dar nu era acolo.

— Asta-i tot ? am întrebat.

A privit-o pe maică-sa.

— Nu-i de ajuns ? a întrebat ea, cu asprime.

— Poate. Unde e moneda acum ?

— Unde vrei să fie ? s-a răstit ea.

Era cît pe aci să-i spun, ca s-o văd cum reacţionează. Am reuşit însă să mă stăpînesc.

— Cu asta, se pare că s-a terminat, am zis eu.

Doamna Murdock a rostit, abătută :

— Sărută-ţi mama, fiule, şi şterge-o.

S-a ridicat supus, s-a apropiat de ea şi a sărutat-o pe frunte. Ea l-a bătut uşor pe mînă, iar el a ieşit din cameră cu capul plecat şi a închis uşa încet.

I-am zis lui Merle :

— Cred că ar fi bine să-l pui să-ţi dicteze tot ce-a spus aici şi apoi să semneze.

Merle a tresărit. Bătrîna a mîrîit :

— Bineînţeles că n-o să facă aşa ceva. Întoarce-te la treaba ta, Merle. Am vrut să auzi asta. Dar dacă vreodată te mai prind abuzînd de încrederea mea, ştii ce ţi se întîmplă.

Tînăra s-a ridicat şi a zîmbit cu ochi strălucitori.

— Oh, da, doamnă Murdock, n-o să se mai întîmple niciodată. Puteţi avea încredere în mine.

— Sper, a bombănit bătrîna zmeoaică. Ieşi.

Merle a ieşit uşor.

Două lacrimi mari s-au adunat în ochii doamnei Murdock şi, încet, şi-au făcut drum în jos pe pielea de elefant a obrajilor. După ce au ajuns la colţurile nasului cărnos, i s-au prelins pe buze. Şi-a luat în grabă batista, le-a şters, iar apoi şi-a şters ochii. A pus batista la o parte, s-a întins după vin şi-a zis calmă :

— Ţin foarte mult la fiul meu, domnule Marlowe. Foarte mult. Toate astea mă mîhnesc profund. Crezi că va trebui să spună poliţiei toată istoria ?

— Sper că nu. O să-i vină foarte greu să-i facă s-o creadă.

A deschis gura. Dinţii au sclipit în lumina slabă. Şi-a închis buzele şi le-a strîns tare, privindu-mă ameninţător, cu capul plecat.

— Ce vrei să spui cu asta ? s-a răstit ea.

— Exact ceea ce am spus. Povestea nu pare adevărată. Pare prea simplă, sună fals. A inventat-o singur, ori aţi gîndit-o dumneavoastră şi apoi l-aţi pus s-o înveţe pe dinafară ?

— Domnule Marlowe, a zis ea cu o voce necruţătoare, te joci cu focul.

Am dat din mînă.

— N-o facem cu toţii ? Foarte bine, să presupunem că-i adevărat. Morny însă o să nege şi o să ne trezim de unde am pornit. Morny va trebui să nege, pentru că altfel o să fie implicat în două crime.

— Ce este atît de greu de crezut în povestea asta, ca să nu fie adevărat ? a urlat ea.

— Ce sens ar avea ca Morny, un om cu relaţii, protecţie şi oarecare influenţă, să se implice în două crime mărunte, ca să evite implicarea în ceva cu totul neînsemnat, cum ar fi de pildă vînzarea unui gaj ? După mine n-ar avea nici un sens.

A privit fix, fără să scoată o vorbă. I-am zîmbit, deoarece era prima oară cînd avea să-i placă ceva spus de mine.

— V-am găsit nora, doamnă Marlowe. E oarecum ciudat că fiul dumneavoastră, pe care se pare că-l ţineţi complet sub autoritatea dumneavoastră, nu v-a spus unde e.

— Nu l-am întrebat, a răspuns, cu o voce neobişnuit de liniştită pentru ea.

— S-a reîntors de unde a pornit. Cîntă cu orchestra de la clubul Idle Valley. Am stat cu ea de vorbă. Într-un fel, e o fată destul de dîrză. Nu vă are prea mult la inimă. Nu mi se pare imposibil ca ea să fi luat moneda, oarecum din răutate. Şi nu mi se pare imposibil ca Leslie să ştie sau să fi aflat, şi că a născocit basmul ca s-o apere pe ea. El zice c-o iubeşte foarte mult.

A zîmbit. Nu era un zîmbet frumos. Nu i se potrivea cîtuşi de puţin. Dar era un zîmbet.

— Da, a zis ea blînd. Da, bietul Leslie. Ar face-o. Şi în acest caz — s-a oprit şi zîmbetul i-a devenit aproape încîntător — în acest caz, scumpa mea noră poate fi implicată în crimă.

Am urmărit-o cam un sfert de minut cum savura ideea.

— Dumneavoastră aţi fi încîntată.

A dat din cap, zîmbind încă, prinzînd ideea care-i plăcea, înainte de a sesiza duritatea vocii mele. Apoi faţa i s-a înăsprit şi buzele i s-au contractat. A zis printre dinţi :

— Nu-mi place tonul dumitale. Nu-mi place deloc.

— Nu vă învinovăţesc. Nici mie nu-mi place. Nu-mi place nimic. Nu-mi place casa asta, nici dumneavoastră, nici aerul apăsător din casa asta. Nici faţa goală de orice expresie a tinerei, nici tîmpitul de fiu pe care-l aveţi. Nici acest caz, nici adevărul care nu mi-e spus, nici minciunile care mi se-ndrugă despre el şi...

Atunci a început să urle. Urlete cumplite, faţă urîtă şi furioasă. Ochi care se mişcau furioşi şi plini de ură.

— Ieşi afară ! Ieşi imediat din casa asta !. Să nu mai rămîi o clipă ! Afară !

M-am ridicat, mi-am luat pălăria de pe duşumea şi am zis :

— Plec bucuros.

Am privit-o chioriş, m-am îndreptat spre uşă, am deschis-o şi am ieşit. Am închis-o încet, ţinînd clanţa cu o mînă ţeapănă, şi lăsînd-o la loc uşor. Nici eu nu ştiam de ce.

Capitolul douăzeci şi doi

Am auzit paşi grăbiţi în urma mea şi pe cineva strigîndu-mi numele, dar mi-am continuat drumul pînă în mijlocul camerei de zi, unde m-am oprit şi m-am întors. Am lăsat-o să mă ajungă din urmă, gîfîind, cu ochii gata-gata să-i sară din cap. Părul lucitor, blond-arămiu, strălucea ciudat în lumina ce intra prin ferestrele înalte.

— Domnule Marlowe ! Vă rog ! Vă rog nu plecaţi. Are nevoie de dumneavoastră. Cu adevărat.

— Al naibii să fiu. Ţi-ai pus ruj pe buze în dimineaţa asta. Arăţi grozav.

M-a apucat de mînecă.

— Vă rog !

— S-o ia naiba, am zis. Spune-i să se arunce-n lac. Şi lui Marlowe poate să-i sară muştarul. Spune-i să se-arunce în două lacuri, dacă unul nu-i ajunge. Nu-i o soluţie prea inteligentă, dar rezolvă repede.

Am privit la mîna de pe mîneca mea şi-am mîngîiat-o. Şi-a tras-o cu repeziciune, iar ochii îi păreau speriaţi.

— Vă rog, domnule Marlowe. Are necazuri. Are nevoie de dumneavoastră.

— Şi eu am necazuri, am bombănit. Curg belelele în urma mea. De ce plîngi ?

— Oh, eu ţin la ea cu-adevărat. Ştiu că e aspră şi violentă, dar are o inimă de aur.

— Ducă-se dracului cu inimă cu tot. Nu cred să ajung în relaţii atît de intime cu ea, încît asta să aibă vreo importanţă. E o mincinoasă bătrînă cu faţa buhăită. M-am săturat de ea. Cred c-a intrat serios în bucluc, dar eu nu dezgrop morţii. Lucrurile trebuie să-mi fie spuse.

— Oh, sînt sigură că dacă aţi avea răbdare...

Mi-am pus braţul pe după umerii ei, fără să-mi dau seama. A sărit cam la un metru de mine, iar ochii îi trădau panica. Ne-am privit unul pe celălalt. Ni se auzea doar respiraţia. Eu cu gura întredeschisă, aşa cum o ţin în mod obişnuit, ea cu buzele strînse şi cu nările mici şi palide tremurînd. Sub fardul pus cu stîngăcie, i se vedea paloarea feţei.

— Ascultă, am zis eu încet, ţi s-a întîmplat ceva cînd erai mică ?

A dat din cap foarte repede.

— Te-a speriat vreun bărbat sau ţi s-a întîmplat ceva asemănător ?

A dat iarăşi din cap. Şi-a apucat buza de jos între dinţişorii albi.

— De-atunci eşti aşa ?

Era albă la faţă.

— Ascultă, n-o să-ţi fac nimic care să te sperie. Niciodată.

Ochii i s-au înecat în lacrimi.

— Dacă te-am atins, a fost ca şi cum aş atinge un scaun ori o uşă. A fost fără nici o intenţie. Ai înţeles ?

— Da.

În cele din urmă scosese un cuvînt. Panica mai stăruia încă în adîncul ochilor ei, în spatele lacrimilor.

— Acum m-am liniştit, am zis. Sînt cu inima împăcată. Nu ai de ce să-ţi faci griji în ce mă priveşte. Cît despre Leslie, ştii că el are alte gînduri. Şi nici pentru el nu trebuie să-ţi faci griji. Aşa-i ?

— Oh, da. Da, într-adevăr.

Leslie era extraordinar. Pentru ea. Pentru mine nu însemna nimic.

— Şi acum, bătrîna asta care duhneşte a butoi. E aspră şi dură. Cred că poate mînca ziduri şi scuipa cărămizi. Zbiară la dumneata, dar în esenţă se poartă frumos, aşa-i?

— Da, aşa e, domnule Marlowe. Tocmai încercam să vă spun.

— Desigur. De ce nu încerci să uiţi ? El mai e pe-aici ? Cel care te-a supărat ?

Şi-a dus mîna la gură şi a început să-şi roadă degetul mare, privindu-mă pe deasupra lui de parcă s-ar fi uitat de pe un balcon.

— E mort. A căzut de la o... fereastră.

Am oprit-o cu mîna dreaptă.

— Oh, tipul acela. Am auzit de el. Nu te mai gîndi la asta. Ori nu poţi ?

— Nu, a zis ea clătinînd din cap, dincolo de mînă. Nu pot. Se pare că nu pot uita deloc. Doamna Murdock mereu îmi spune să uit. Ea discută cu mine, de cele mai multe ori făcîndu-mă să uit. Dar pur şi simplu nu pot.

— Ar fi mult mai bine, am mîrîit eu, dacă şi-ar ţine gura aia mare. Ea nu te lasă să uiţi.

Păru surprinsă şi oarecum jignită din cauza asta.

— Oh, dar asta nu-i tot. Eu eram secretara lui. Ea era soţia lui. El a fost primul ei soţ. Fireşte, nici ea nu uită. Cum ar putea să uite ?

Mi-am scărpinat urechea. Era un fel de a mă eschiva. De pe faţa ei lipsită de orice expresie nu puteam înţelege dacă îşi dădea seama cu adevărat de prezenţa mea. Eram o voce care venea de undeva, dar oarecum impersonală. Ca o voce ce venea din propria ei fiinţă.

Atunci am avut una din acele presimţiri ciudate, pe care cel mai adesea nu te poţi bizui.

— Ascultă, există vreo persoană cunoscută care produce asupra dumitale un asemenea efect ? Cineva anume?

S-a uitat peste tot în cameră. M-am uitat şi eu cu ea. Nu era nimeni sub vreun scaun sau de după vreo uşă sau fereastră care să ne spioneze.

— De ce trebuie să vă spun ? a şoptit ea.

— Nu trebuie. Faci cum crezi.

— Îmi promiteţi că n-o să spuneţi nimănui... nimănui din întreaga lume, nici măcar doamnei Murdock ?

— Ea ar fi ultima. Promit.

Şi-a deschis gura şi a zîmbit cu încredere, apoi brusc s-a schimbat. Vocea i-a amuţit. A scos un fel de orăcăit. Dinţii îi clănţăneau.

Am vrut s-o strîng cu putere, dar m-am temut s-o ating. Stăteam amîndoi în picioare. Nu se petrecea nimic. Stăteam. Eram neputincios şi inutil.

Atunci s-a răsucit în loc şi a fugit. I-am auzit paşii în hol. Am auzit o uşă închizîndu-se.

Am urmat-o în hol şi-am ajuns la uşă. Suspina în spatele uşii. M-am oprit şi i-am ascultat suspinele. Nu puteam face nimic. Mă întrebam dacă cineva ar fi putut face ceva. M-am reîntors la veranda închisă cu geam, am bătut la uşă, am deschis-o şi mi-am vîrît capul înăuntru. Doamna Murdock şedea aşa cum o lăsasem. Nu părea să se fi mişcat cîtuşi de puţin.

— Cine o sperie într-un asemenea hal pe fata asta ? am întrebat-o.

— Ieşi afară din casa mea, a zis ea printre buzele groase.

Nu m-am mişcat. Atunci a rîs de mine cu o voce răguşită.

— Te crezi un bărbat deştept, domnule Marlowe ?

— N-aş putea spune că fac un asemenea păcat.

— Să presupunem că ai încerca să descoperi singur.

— Pe cheltuiala dumneavoastră ?

A dat din umerii masivi.

— Posibil. Depinde. Cine ştie ?

— N-aţi cumpărat nimic, am zis eu. Va trebui totuşi să stau de vorbă cu cei de la poliţie.

— N-am cumpărat nimic şi nici n-am plătit pentru nimic. Decît pentru restituirea monezii. Mă mulţumesc cu asta pentru banii pe care ţi i-am dat. Acum pleacă. Mă plictiseşti. Îngrozitor.

Am închis uşa şi m-am întors înapoi. După uşă nici un suspin. Linişte deplină. Mi-am continuat drumul.

Am ieşit din casă. M-am oprit şi-am urmărit cum soarele pîrjolea iarba. Undeva, în spate, s-a auzit o maşină pornind şi o Mercury gri a apărut pe drumul de acces de lîngă casă. O conducea domnul Leslie Murdock. Cînd m-a văzut, a oprit.

S-a dat jos din maşină şi a venit repede spre mine. Era îmbrăcat frumos : gabardină crem, haine noi, pantaloni de sport, pantofi negru cu alb, cu vîrfurile negre, cămaşă crem, fără cravată. Pe nas avea ochelari verzi de soare.

S-a oprit aproape de mine şi cu o voce joasă şi timidă a zis :

— Am impresia că mă crezi un mare ticălos.

— Din cauza poveştii pe care mi-ai spus-o despre dublon ?

— Da.

— Asta n-a afectat cîtuşi de puţin felul meu de a gîndi despre dumneata.

— Atunci...

— De fapt, ce vrei de la mine ?

A dat din umerii rotunjiţi, într-un gest dezaprobator. Mustăcioara şaten-roşcată, caraghioasă, a strălucit în soare.

— Cred că-mi place să fiu simpatizat, a zis el.

— Scuză-mă, domnule Murdock. Îmi place că-i eşti devotat soţiei dumitale. Dacă despre asta este vorba.

— Oh ! Ai crezut că nu spun adevărul ? Adică, ai crezut că spuneam toate astea doar ca s-o apăr pe ea ?

— Posibil.

— Înţeleg.

Şi-a vîrît o ţigară în ţigaretul lung şi negru, pe care şi l-a scos din spatele batistei de la piept.

— Păi, aş putea crede că nu mă simpatizezi.

În dosul lentilelor verzi, i se vedeau ochii mişcîndu-i-se ca doi peşti într-un bazin adînc.

— E un subiect stupid, am zis. Şi fără importanţă. Pentru amîndoi.

A aprins ţigara şi a tras în piept fumul.

— Înţeleg, a zis. Scuză-mă că am fost destul de nepriceput ca să-l aduc în discuţie.

S-a răsucit pe călcîie, s-a întors la maşină şi s-a urcat în ea. M-am uitat după el pînă s-a îndepărtat şi de-abia atunci m-am urnit din loc. M-am dus la micul negru pictat şi, înainte de a pleca, l-am mîngîiat pe cap de cîteva ori, zicîndu-i : „Fiule, numai tu nu eşti trăsnit în casa asta".

Capitolul douăzeci şi trei

Difuzorul de perete de la poliţie a mormăit şi o voce a zis : „1, 2, 3, 4. Probă de microfon". Un ţăcănit, şi s-a oprit.

Detectivul-locotenent Jesse Breeze şi-a întins braţele în sus, a căscat şi a zis :

— Ai întîrziat cîteva ore, nu-i aşa ?

— Da, am răspuns eu. Dar ţi-am lăsat un mesaj că o să întîrzii. A trebuit să merg la dentist.

— Ia loc.

Într-un colţ al camerei se afla o măsuţă de lucru pe care domnea dezordinea. Breeze şedea în spatele ei. În stînga lui se găsea o fereastră înaltă, fără perdele, iar pe perete, în dreapta, cam la înălţimea ochilor, un calendar mare. Fiecare zi trecută era însemnată cu grijă, printr-o cruce făcută cu creionul negru, moale, aşa că Breeze ştia totdeauna exact ce zi este, doar aruncînd o privire la calendar.

Spangler şedea într-o parte, la o măsuţă de lucru mult mai îngrijită, pe care se găsea o sugativă verde, un set de tocuri din onix, un mic calendar de alamă şi o cochilie de melc marin, plină de cenuşă, chibrituri şi chiştoace de ţigări.

Spangler arunca tocuri de scris într-o pernă de catifea, rezemată de perete, ca un mexican aruncător de cuţite la ţintă. Nu reuşea. Tocurile refuzau să se înfigă. Camera avea mirosul acela specific, pătrunzător, străin fiinţelor omeneşti, despre care nu poţi spune că e urît, dar nici plăcut, şi pe care îl au totdeauna asemenea camere. Daţi unei secţii de poliţie o clădire nou-nouţă, şi în trei luni toate încăperile or să miroasă aşa. Probabil e ceva simbolic în acest miros.

Un reporter criminalist din New York scria cîndva că, atunci cînd păşeşti pragul poliţiei, intri într-o lume aflată dincolo de lege.

M-am aşezat jos. Breeze a scos din buzunar o havană învelită în celofan şi ritualul a început. I-am urmărit fiecare mişcare. Totul se repeta cu exactitate. A tras fumul în piept, a stins chibritul, scuturîndu-l, l-a pus uşurel în scrumiera de sticlă neagră şi a zis :

— Hei, Spangler.

Spangler şi-a întors capul. Breeze şi-a întors capul. Şi-au zîmbit. Breeze a arătat cu ţigara spre mine.

— Uită-te la el cum transpiră.

Spangler a trebuit să-şi mişte picioarele pentru a se întoarce destul de bine, ca să mă vadă cum transpir. Nu ştiam dacă transpir.

— Sînteţi deştepţi nevoie mare, am zis. Cum naiba reuşiţi ?

— Lasă glumele, a zis Breeze. Ai avut o dimineaţă încărcată ?

— Aşa şi-aşa.

Zîmbea încă. Şi Spangler zîmbea. Lui Breeze nu-i plăcea să înghită orice. În cele din urmă şi-a dres glasul. Faţa lui mare şi pistruiată a devenit gravă. Şi-a întors capul, aşa încît să mă poată vedea fără să se uite la mine. Şi, cu o voce vagă şi goală, a zis :

— Hench a mărturisit.

Spangler s-a întors ca să mă privească. S-a aplecat înainte pe marginea scaunului şi buzele i s-au întredeschis într-un zîmbet extatic, aproape indecent.

— Cu ce l-aţi convins — cu un tîrnăcop ?

— Nu.

Tăceau amîndoi şi mă priveau fix.

— Cu un macaronar, a zis Breeze.

— Un ce ?

— Te bucuri ?

— Îmi spui, sau ai de gînd să stai acolo, mulţumit şi înfumurat, privindu-mă cît sînt de bucuros ?

— Nouă ne place să privim un om fericit. Nu prea avem ocazia.

Mi-am pus o ţigară în gură şi am mişcat-o în sus şi în jos.

— Am folosit un macaronar împotriva lui. Un macaronar pe nume Palermo.

— Oh !... Ştiţi ceva ?

— Ce ? a întrebat Breeze.

— Tocmai mă gîndeam cum sună o conversație cu niște polițiști.

— Ce ?

— Ei cred că fiecare vorbă este o poantă.

— Și orice arestare o arestare justificată, continuă Breeze, calm. Ascultă, vrei într-adevăr să afli, sau te ții de glume ?

— Vreau să aflu.

— Iată cum a fost. Hench era beat. Beat turtă, nu glumă. Așa o ținea de cîteva săptămîni. Fără mîncare și fără somn. Doar băutură. Ajunsese la stadiul în care alcoolul nu te mai îmbată, te ține treaz. Era ultima lui legătură cu lumea reală. Cînd un ins ajunge în halul ăsta și-l privezi de băutură, fără să-i dai în schimb nimic care să-l potolească, e un om pierdut.

N-am zis nimic. Spangler mai avea încă aceeași privire răutăcioasă. Breeze și-a lovit ușor trabucul cu mîna, dar n-a căzut scrum, apoi l-a pus în gură și a continuat :

— E un psihopat, dar noi n-avem nevoie de așa ceva în povestea asta. Să fie limpede. Avem nevoie de un ins fără fișă medicală la psihiatrie.

— Credeam că sînteți siguri că Hench e nevinovat.

Breeze a dat din cap nehotărît.

— Asta a fost noaptea trecută. Sau poate glumeam. Oricum, în timpul nopții, hodoronc-tronc, Hench o ia razna. L-au dus la infirmeria închisorii și l-au îndopat cu narcotice. Doctorul închisorii. Asta rămîne între noi. Nici un narcotic pe fișă. Pricepi ?

— Mult prea limpede, am răspuns eu.

— Da.

Observația mea i-a trezit o ușoară suspiciune, dar era prea prins de expunerea lui, ca să-i acorde vreo atenție.

— În dimineața asta se simte bine. Drogul acționează încă, insul e palid, dar liniștit. Am fost să-l vedem. „Cum te simți, băiețaș ? Ai nevoie de ceva? Chiar nimic? Te-ajutăm cu plăcere. Ești tratat bine ?“ Știi, Marlowe, cum merg lucrurile.

— Știu cum merg lucrurile.

Spangler şi-a lins buzele într-un mod dezgustător.

— Aşa că, după o vreme, îşi deschide pliscul suficient ca să zică : „Palermo". Palermo e numele macaronarului de vizavi, proprietarul serviciului de pompe funebre şi al blocului cu apartamente de închiriat. Îţi aminteşti de el ? Sigur că îţi aminteşti. El e acela care a pomenit de o blondă înaltă. Fleacuri. Macaronarii ăştia n-au decît blonde în cap. În serii de cîte douăsprezece. Dar Palermo ăsta e un tip important. Ne-am interesat în cartier. Taie şi spînzură. Un tip de care nu te poţi lega. Şi nici n-am de gînd să mă leg de el. Îi zic lui Hench : „Vrei să spui că Palermo ţi-e prieten ?" El zice : „Aduceţi-l pe Palermo". Aşa că ne întoarcem şi-i telefonăm lui Palermo, care zice că vine imediat. Perfect. Vine foarte curînd. Îi zicem cam aşa : „Hench vrea să vă vadă, domnule Palermo. Nu ştiu de ce. „E un băiat necăjit", zice Palermo. „Un băiat simpatic. Presupun că e bine. Vrea să mă vadă. Perfect. O să-l văd. O să-l văd însă singur. Fără vreun poliţist". Eu zic : „Foarte bine, domnule Palermo", şi ne ducem la infirmeria închisorii, unde Palermo stă de vorbă cu Hench, fără să-i asculte cineva. După un timp Palermo iese şi zice : „E-n regulă, şefule. Va mărturisi. Poate voi plăti un avocat. Mi-e simpatic bietul băiat". Cam aşa s-au petrecut lucrurile. Şi a plecat.

N-am zis nimic. S-a făcut o pauză. Difuzorul de pe perete a anunţat un buletin. Breeze şi-a ridicat capul, a ascultat cam zece. douăsprezece cuvinte şi apoi nu l-a mai luat în seamă.

— Aşadar, ne ducem la Hench cu o stenografă şi omul vorbeşte. Phillips s-a dat la drăguţa lui Hench. Asta s-a petrecut alaltăieri, în hol. Hench l-a văzut din cameră, însă înainte de a putea ieşi în hol, Phillips intrase în apartamentul lui. Hench s-a înfuriat şi a lovit-o pe fată peste ochi. Dar nu s-a mulţumit cu atît. A început să clocească ceva în mintea lui, aşa cum fac beţivii. Ce-şi zice el : „Tipul ăla nu trebuie să se dea la iubita mea. O să-l fac să nu mă uite cîte zile o avea". Aşa că nu-l scapă din ochi pe Phillips. Ieri după-amiază îl vede cînd intră în apartament. Îi spune fetei să meargă la plimbare, ea nu vrea, iar el o loveşte peste celălalt ochi. Fata pleacă la plimbare. Hench ciocăneşte la uşa lui Phillips. Phillips îi deschide,

şi Hench e puţin surprins că i-a deschis. Eu i-am spus lui Hench că Phillips te aştepta pe dumneata. În orice caz, uşa se deschide, Hench intră şi-i spune lui Phillips ce simte şi ce are de gînd să facă. Phillips se sperie şi scoate un pistol. Hench îl loveşte cu toată puterea. Phillips se prăbuşeşte, dar Hench nu se mulţumeşte numai cu atît. Loveşti un ins cu toată puterea şi el cade. Şi cu ce te-ai ales ? N-ai nici o satisfacţie, nu te-ai răzbunat. Hench ridică pistolul de pe podea. E beat turtă şi nemulţumit. Phillips îl apucă de gleznă. Hench nu-şi dă seama de ce a făcut tot ce a urmat. Totu-i confuz în mintea lui. Îl tîrăşte pe Phillips în baie şi-i face de petrecanie cu propria-i armă. Ce zici ? Îţi place figura ?

— Grozav, am zis. Şi ce-a realizat cu asta ?

— Păi, ştii cum sînt beţivii. Oricum, îi face de petrecanie. Cu pistolul lui Phillips, înţelegi. Dar nu poate aranja o sinucidere. Nu-i oferă nici o satisfacţie. Aşa că ia pistolul lui Phillips şi şi-l pune sub pernă, iar de-al lui se descotoroseşte. Nu vrea să spună cum. Probabil l-a pasat unui tip dat dracului din cartier. După asta, găseşte fata şi mănîncă împreună.

— Grozavă idee, am zis, să pună pistolul sub pernă. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva.

Breeze s-a lăsat pe spate în scaun şi priveşte în tavan. Spangler, personaj de bază în această comedie, s-a răsucit pe scaun, a luat cîteva tocuri şi a aruncat unul în pernă.

— Şi-acum, să judecăm lucrurile, a zis Breeze. La ce a dus această ispravă ? Iată cum a procedat. Deşi beat, a fost isteţ. Găseşte pistolul şi-l arată înainte ca Phillips să fi fost găsit mort. Aşa că, mai întîi ni se serveşte ideea că sub perna lui Hench se găseşte pistolul cu care a fost ucis un om — în orice caz se trăsese cu el — iar abia după aia găsim cadavrul. Am crezut cele spuse de Hench. Păreau logice, dar cum să crezi că ar exista un om atît de naiv încît să facă ce a făcut Hench ? N-ar avea nici un sens. Şi-aşa am ajuns să credem că altcineva a pus pistolul sub perna lui Hench, iar de-al lui Hench s-a descotorosit. Şi dacă presupunem că Hench s-a descotorosit de arma crimei şi nu de a lui, ar fi avut mai multe şanse să iasă basma curată. Aşa stînd lucrurile, am fost îndreptăţiţi să-l

suspectăm. Dar nu în mod deosebit. Felul în care a aranjat lucrurile ne-a făcut să credem că e un bețiv inofensiv, care a ieșit, a lăsat ușa deschisă și cineva i-a pus un pistol sub pernă.

Aștepta, cu gura întredeschisă. Mîna puternică și pistruiată ținea trabucul ridicat în dreptul gurii, iar în ochii albaștri, spălăciți, i se citea o mulțumire tainică.

— Păi, am zis eu, dacă oricum are de gînd să mărturisească, toate astea nu prezintă nici o importanță. Își va recunoaște vina ?

— Desigur. Așa cred. Presupun că Palermo l-ar putea scăpa cu o acuzație de crimă fără premeditare, însă nu sînt sigur, firește.

— De ce l-ar scăpa Palermo ?

— Pentru că-l simpatizează. Și Palermo e un tip de care nu ne putem lega.

— Înțeleg.

M-am ridicat. Spangler m-a privit pieziș, cu ochi strălucitori.

— Cu fata cum rămîne ? am întrebat.

— Nu vrea să scoată o vorbă. E șireată. Nu-i putem face nimic. Totul a fost bine lucrat. Nu te poți plînge, nu ? Îți place, nu-ți place, asta-i treaba. Ce zici ?

— Fata e o blondă înaltă, am zis. Nu chiar o prospătură, dar oricum o blondă înaltă. E drept că-i numai una. Dar poate că Palermo se mulțumește și cu atît.

— Fir-ar să fie, la asta nu m-am gîndit, a zis Breeze.

De fapt se gîndise, dar renunțase la idee.

— Nu prezintă interes, Marlowe. N-are clasă.

— Cînd e dichisită și trează, nu știi niciodată ce poate ieși din ea. Clasa se dizolvă repede în alcool ! Mai vrei ceva de la mine ?

— Cred că nu.

Și-a îndreptat trabucul spre ochiul meu.

— Nu că n-aș vrea să-ți cunosc versiunea, dar cred că, așa cum stau lucrurile, n-am dreptul să insist.

— Frumos din partea dumitale, Breeze. Și dintr-a dumitale, Spangler. Vă doresc numai bine în viață.

M-au urmărit amîndoi cu gurile uşor căscate, pînă am ieşit. Am coborît pînă în holul mare de marmură, apoi m-am dus să-mi iau maşina de la parcare.

Capitolul douăzeci şi patru

Domnul Pietro Palermo şedea într-o cameră care, cu excepţia unei mese de scris cu capac-rulou de mahon, a unui triptic sacru cu marginile aurite şi a unui crucifix mare de abanos şi fildeş, arăta exact ca un salon victorian. O sofa în formă de potcoavă şi scaune de mahon sculptat, protejate cu şerveţele de dantelă. Pe căminul de marmură gri-verde, un ceas de bronz aurit. În colţ, o pendulă mare ticăia leneş. Pe o masă ovală cu tăblia de marmură şi picioare curbate, elegante, sub o cupolă de sticlă, se găseau cîteva flori de ceară. Covorul era gros şi plin de flori graţioase. Se mai găsea un scrin plin de mărunţişuri : ceşcuţe de porţelan fin, figurine de cristal şi porţelan, fleacuri de fildeş şi lemn de trandafir negru, farfurioare pictate, un set american de solniţe vechi în formă de lebede şi alte lucruri asemănătoare.

La ferestre atîrnau perdele lungi de dantelă, dar cum camera dădea spre miazăzi, era plină de lumină. Vizavi se vedeau ferestrele apartamentului în care fusese ucis George Anson Phillips. Strada era însorită şi liniştită.

Italianul, înalt, cu pielea smeadă, cu cap frumos şi păr cărunt, a citit cartea mea de vizită şi a zis :

— Peste douăsprezece minute am treabă. Ce doriţi, domnule Marlowe ?

— Eu sînt persoana care a găsit ieri cadavrul de vizavi. Era un prieten de-al meu.

Ochii negri şi reci m-au examinat calmi.

— Lui Luke nu i-aţi spus asta.

— Luke ?

— E administratorul imobilului.

— Nu vorbesc prea multe cu oameni necunoscuţi, domnule Palermo.

— Asta-i bine. Cu mine vorbiţi, hm ?

— Dumneavoastră sînteţi un om de vază, un om important. Cu dumneavoastră pot vorbi. M-aţi văzut ieri. M-aţi descris poliţiei foarte precis ; aşa mi-au spus.

— Da. Eu văd multe, a zis fără emoţie.

— Ieri aţi văzut o femeie înaltă şi blondă ieşind de-acolo.

M-a studiat.

— Nu ieri. Asta a fost acum două-trei zile. Poliţiştilor le-am spus că ieri.

Şi-a pocnit degetele lungi şi negricioase.

— Curcanii, ptiu !

— Aţi văzut ieri vreun străin pe aici, domnule Palermo ?

— Există o intrare în spate. Mai e o scară la etajul al doilea, a spus el şi şi-a privit ceasul de la mînă.

— Deci nimic, am zis. Azi dimineaţă l-aţi văzut pe Hench.

Şi-a ridicat ochii şi i-a plimbat alene peste faţa mea.

— Curcanii v-au spus; hm ?

— Mi-au spus că l-aţi convins pe Hench să mărturisească. Ziceau că e prietenul dumneavoastră. Bineînţeles, nu ştiau cît de bun prieten.

— A mărturisit Hench, zici ?

A zîmbit, un zîmbet neaşteptat, admirabil.

— Dar nu Hench a comis crima, am zis eu.

— Nu ?

— Nu.

— Asta-i foarte interesant. Continuaţi, domnule Marlowe.

— Mărturisirea e o aiureală. L-aţi convins s-o facă din anumite motive.

— S-a ridicat în picioare, s-a dus la uşă şi a strigat :

— Tony !

S-a aşezat din nou. Un macaronar scund, cu chipul dur, a intrat în cameră. S-a uitat la mine şi s-a aşezat lîngă perete, pe un scaun cu spătarul drept.

— Tony, omul ăsta este domnul Marlowe. Ia-i cartea de vizită.

Tony a venit s-o ia și s-a așezat jos, cu ea în mînă.

— Uită-te foarte bine la omul ăsta, Tony. O să-l ții minte, hm ?

Tony a zis :

— Lăsați pe mine, domnule Palermo.

— V-a fost prieten, hm ? Prieten bun, hm ? a întrebat Palermo.

— Da.

— Asta-i rău. Asta-i rău. O să vă spun ceva. Prietenul e prieten. V-o spun eu. Dar să nu suflați o vorbă nimănui. Nici măcar vreunui curcan afurisit ?

— Nu.

— Asta-i o promisiune, domnule Marlowe. Nu trebuie s-o uitați. N-o să uitați ?

— N-o să uit.

— Tony n-o să vă uite. Pricepeți ?

— V-am dat cuvîntul meu. Ceea ce-mi spuneți rămîne între noi.

— Foarte bine. Perfect. Eu mă trag dintr-o familie numeroasă. Multe surori și mulți frați. Un frate rău. La fel de rău ca Tony.

Tony a zîmbit.

— Perfect, fratele ăsta trăiește foarte liniștit. Peste drum. O să trebuiască să se mute. Mișună curcanii pe-aici. Pun prea multe întrebări. Asta nu-i bine. Nu-i bine nici pentru afaceri, nici pentru fratele ăsta rău. Pricepeți ?

— Da, am zis. Pricep.

— Perfect. Hench ăsta nu-i un om bun, dar e sărman, bețiv și n-are nici o slujbă. Nu plătește chirie, dar eu cîștig o groază de bani. Așa că eu zic : „Ascultă, Hench, mărturisește. Ești un om bolnav. Ești bolnav de vreo două-trei săptămîni. Mergi la tribunal. Am eu avocat pentru tine. Dai dracului declarația. Zici c-ai fost beat. Afurisiții de curcani nu știu ce să facă. Judecătorul îți dă drumul. Vii la mine și eu îți port de grijă. De acord ?“ Așa că Hench a fost de acord și mărturisește. Asta-i tot.

Eu am zis :

— Şi după două sau trei săptămîni fratele cel rău e departe de-aici, i s-a pierdut urma, iar curcanii or să claseze probabil cazul Phillips ca nerezolvat. Aşa e ?

— Da.

A zîmbit din nou. Un zîmbet splendid, cald, ca sărutul morţii.

— Asta rezolvă problema lui Hench, domnule Palermo. Dar nu mă ajută în legătură cu prietenul meu.

A clătinat din cap şi s-a uitat din nou la ceas. M-am ridicat. S-a ridicat şi Tony. N-avea de gînd să facă nimic, dar e mai bine să fii în picioare. Te mişti mai repede.

— Necazul, am zis eu, e că voi, ăştia, faceţi mister din nimica toată. Nu puteţi face un pas fără parolă. Dacă m-aş duce la sediul poliţiei şi le-aş spune băieţilor ce mi-aţi povestit, mi-ar rîde în faţă. Aş rîde şi eu cu ei.

— Tony nu prea rîde, a zis Palermo.

— Lumea-i plină de oameni care nu rîd, domnule Palermo. Ar trebui să ştiţi. Pe mulţi i-aţi aranjat.

— Asta-i treaba mea, a zis el, dînd din umeri furios.

— O să-mi ţin promisiunea, am zis. Dar dacă aveţi cumva îndoieli, nu încercaţi să vă jucaţi cu mine. În cartierul meu sînt un om destul de apreciat şi, dacă joaca s-ar termina prost pentru Tony, cheltuielile de înmormîntare ar fi suportate de firma dumneavoastră. Şi n-aţi cîştiga nimic.

Palermo a rîs.

— Asta-i bună, a zis el. Tony, o înmormîntare suportată de firmă. În regulă.

S-a ridicat şi mi-a întins mîna, o mînă frumoasă, puternică şi caldă.

Capitolul douăzeci şi cinci

În holul lui Belfont Building, în singurul lift luminat, pe bucata de pînză de sac împăturită, şedea nemişcată aceeaşi relicvă cu ochi apoşi, şomînd. Am intrat în lift şi am zis : „Şase".

Liftul a început să urce clătinîndu-se şi bălăbănindu-se. S-a oprit la şase şi am ieşit. Bătrînul s-a aplecat în afară ca să scuipe şi a zis încet :

— Ce se pune la cale ?

M-am întors dintr-o dată, ca un manechin pe un podium rotativ. L-am privit fix.

— Astăzi aveţi costum gri, a zis el.

— Da, aşa e. Am.

— E frumos. Îmi place şi cel albastru pe care-l purtaţi ieri.

— Continuă. Spune tot.

— Aţi urcat la opt. De două ori. A doua oară era tîrziu. V-aţi întors la şase. Nu peste mult timp au dat buzna băieţii în albastru.

— Mai e vreunul sus acum ?

A clătinat din cap. Faţa-i era lipsită de orice expresie.

— Nu le-am spus nimic. Acum e prea tîrziu să mai pomenesc ceva. M-ar mînca de viu.

— De ce ?

— De ce nu le-am spus ? Ducă-se naibii. Aţi vorbit cu mine civilizat. Ai naibii de puţini oameni vorbesc aşa. Fir-ar să fie, ştiu că n-aveţi nici un amestec în crima aceea.

— N-am fost corect cu dumneata. Deloc.

Am scos o carte de vizită şi i-am dat-o. El a luat din buzunar nişte ochelari cu ramă de metal, i-a agăţat pe nas şi a ţinut cartea de vizită cam la vreo treizeci de centimetri distanţă de ei. A citit-o încet, mişcîndu-şi buzele, apoi m-a privit pe deasupra ochelarilor şi mi-a întins-o înapoi.

— Mai bine păstraţi-o dumneavoastră. S-ar putea s-o pierd din neatenţie. Cred că duceţi o viaţă foarte interesantă.

— Da şi nu. Cum te cheamă ?

— Grandy. Ziceţi-mi doar „Bunicule". Cine l-a omorît ?

— Nu ştiu. N-ai observat pe nimeni urcînd acolo sau coborînd... cineva care nu locuieşte în clădire sau care să ţi se pară necunoscut ?

— Nu prea sînt atent. Pe dumneavoastră v-am remarcat întîmplător.

— O blondă înaltă, de pildă, ori un bărbat înalt și subțirel, cu perciuni, cam de vreo treizeci și cinci de ani ?

— Nu.

— Toți oamenii coboară sau urcă cu liftul dumitale ?

A dat din cap.

— Doar dacă nu folosesc scările de incendiu. Ies pe coridor prin ușa cu zăvor. Ar trebui să intre pe-aici, dar sînt scări în spatele liftului, pînă la etajul doi. De acolo pot ajunge la scările de incendiu. Nimic mai ușor.

Am dat din cap.

— Domnule Grandy, ți-ar fi de folos o bancnotă de cinci dolari... nu ca mită, ci în semn de stimă de la un prieten sincer ?

— Mi-ar fi, fiule, și încă cum. Aș avea atîtea de făcut cu ea, că perciunii lui Abraham Lincoln s-ar umezi.

I-am dat una. M-am uitat la ea înainte să i-o întind. Într-adevăr, îl avea pe Lincoln pe ea.

A împăturit-o și și-a vîrît-o adînc în buzunar.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră, a zis. Sper să nu credeți c-am urmărit așa ceva.

Am clătinat din cap și am pornit pe coridor, citind din nou diferitele nume. Dr. E. J. Blaskowitz, Medic chiropractician. Dalton și Rees, Birou de copiat acte. L. Pridview, Expert contabil. Patru uși fără nume. Societatea Mailing Moss. Încă două uși fără nume. H. R. Teager, Laboratoare dentare. Cam în aceeași poziție cu biroul lui Morningstar, două etaje mai sus, dar camerele erau dispuse diferit. Teager avea doar o ușă, iar între ea și ușa vecină peretele era mai lat.

Clanța nu s-a răsucit. Am ciocănit. Nici un răspuns. Am bătut mai tare. Același rezultat. M-am întors la lift. Mai era încă la etajul șase. „Bunicul" Grandy mă privea venind, de parcă nu mă mai văzuse niciodată.

— Știți ceva despre H. R. Teager ? l-am întrebat.

S-a gîndit.

— Voinic, destul de bătrîn, haine neîngrijite, unghii murdare ca ale mele. Dacă stau să mă gîndesc, nu l-am văzut astăzi.

— Crezi că administratorul mi-ar da voie să intru în biroul lui și să mă uit ?

— Administratorul e un om sucit. Nu v-aș sfătui s-o faceți.

Și-a întors capul foarte încet și a privit în sus. Deasupra capului atîrna o cheie, pe o verigă mare de metal. Un șperaclu. Grandy și-a lăsat capul în jos, s-a ridicat de pe taburet și a zis :

— Trebuie să merg la closet chiar acum.

A plecat. După ce ușa s-a închis în urma lui, am luat cheia și m-am întors la biroul lui H. R. Teager. L-am descuiat și am intrat.

Un antreu fără ferestre, mobilat cu economie. Două scaune, lampadar dintr-un demisol al vreunui magazin de borax, o masă de lemn vopsită, cu cîteva reviste cu poze pe ea. Ușa s-a închis în urma mea și s-a făcut întuneric. Prin geamul de sticlă zgrunțuroasă venea doar puțină lumină. Am aprins lampa și m-am apropiat de ușa pe care scria : H. R. Teager — Privat. Nu era încuiată.

Biroul era pătrat, cu două ferestre orientate spre răsărit, fără perdele și cu pervazurile pline de praf. Un scaun turnant și două scaune cu spătar drepte, amîndouă de lemn grosolan, vopsit, fără ornamente. Mai era și o masă de lucru aproape pătrată. Pe ea nu se găsea decît o sugativă veche, un set ieftin de tocuri și o scrumieră de sticlă, rotundă, cu scrum de trabuc în ea. Sertarele mesei de lucru conțineau cîteva hîrtii prăfuite, clame, elastice, creioane uzate, tocuri, penițe ruginite, sugative folosite, patru timbre a doi cenți, neanulate, cîteva scrisori cu antet tipărit, plicuri și cîteva imprimate de bonuri.

Coșul de hîrtii din sîrmă era plin. Am pierdut aproape zece minute ca să mă uit destul de atent prin el. Cînd am terminat, știam ceva de care eram deja aproape sigur : că H. R. Teager conducea o mică afacere de tehnician dentar, făcînd muncă de laborator pentru un număr de den-

tiști din cartierele neprospere ale orașului — tipul de dentiști cu cabinete mizere la etajul întîi deasupra unor magazine fără lift ; dentiști lipsiți atît de pricepere, cît și de aparatură necesară pentru a face singuri munca de laborator, oameni care preferă să apeleze la alții ca și ei, decît la laboratoarele mari, competente și cu experiență, dar care nu le-ar acorda nici un credit.

Am găsit totuși ceva. Adresa de acasă a lui Teager, pe o notă de plată a gazelor. Locuia pe strada Toberman, la numărul 1 354 B.

Mi-am îndreptat spatele, am pus la loc tot ce era în coș și m-am dus la ușa de lemn pe care scria „Laborator". Avea încuietoare Yale și șperaclul nu se potrivea. Asta era tot. Am stins lumina și am plecat.

Liftul era din nou la parter. Am sunat după el. Cînd a ajuns sus, m-am fofilat pe după „Bunicul" Grandy, ca să agăț cheia deasupra capului său. Veriga a zăngănit cînd s-a lovit de lift. Bătrînul a zîmbit.

— S-a dus, am zis eu. Cred c-a plecat aseară și a luat cu el o groază de lucruri. Nu mai e nimic pe masa de lucru.

„Bunicul" Grandy a dat din cap.

— A cărat două valize. Oricum, nu l-am băgat în seamă. Cei mai mulți cară cîte o valiză. Mi-am închipuit că-și predă lucrările.

— Ce lucrări ? am întrebat, în timp ce liftul huruia — doar ca să zic ceva.

— Dinți care nu se potrivesc. Pentru nenorociți ca mine.

— Nu prea bagi lumea în seamă, am zis, în timp ce ușile se deschideau în hol. Nu remarci culoarea ochilor unuia la douăzeci de pași. Nu observi prea multe.

A zîmbit.

— Ce-a făcut ?

— Mă duc la el acasă, ca să aflu. Cred că și-a luat tălpășița.

— Aș vrea să fiu în locul lui, a zis „Bunicul" Grandy. Chiar dacă a ajuns numai pînă la San Francisco, și acolo l-au arestat, tot aș vrea să fiu în locul lui.

Capitolul douăzeci și șase

Strada Tomerman. O stradă largă, plină de praf, la intersecția cu Pico. Numărul 1354 B era un apartament la etaj, spre sud, într-o clădire vopsită în galben cu alb. Intrarea era pe verandă, lîngă o alta cu numărul 1352 B. Intrările la apartamentele de la parter erau în colțuri, una în fața celeilalte. Am sunat mult, chiar și după ce m-am convins că n-o să-mi răspundă nimeni. Într-un asemenea cartier există totdeauna cîte cineva care te iscodește prin geam. Bineînțeles, ușa de la 1354 A s-a deschis. O femeie măruntică și cu ochii negri s-a uitat la mine. Părul negru, spălat și ondulat, era un morman încîlcit de ace de păr.

— O căutați pe doamna Teager ? m-a întrebat cu voce stridentă.

— Pe domnul sau pe doamna.

— Au plecat aseară în concediu. Au încărcat bagajele și au plecat tîrziu. M-au rugat pe mine să aranjez cu lăptarul și vînzătorul de ziare, să le întrerupă abonamentul. N-au prea avut timp. Totul a fost pe neașteptate.

— Mulțumesc. Ce fel de mașină au ?

În camera din spatele femeii, un dialog care-ți sfîșia inima, dintr-un serial de dragoste, m-a izbit în față, aidoma unui prosop de bucătărie ud. Femeia cu ochii ageri a zis :

— Sînteți un prieten de-al familiei ?

Vocea-i trăda o suspiciune egală cu cabotinismul din glasul interpreților de la radio.

— N-are importanță, am zis cu o voce aspră. Tot ce vreau sînt banii noștri. Există multe căi de-a afla ce mașină au.

Femeia și-a ridicat capul, ascultînd.

— Asta-i Beula May, mi-a zis cea cu un zîmbet trist. Nu vrea să meargă la dans cu doctorul Myers. Mă temeam eu c-așa o să fie.

— Ducă-se naibii, am zis și m-am întors la mașină, și am plecat acasă, la Hollywood.

Biroul era gol. Am descuiat cealaltă cameră, am deschis ferestrele și m-am așezat.

O altă zi se apropia de sfîrşit. Aerul era îmbîcsit şi apăsător. Pe bulevard se auzea uruitul năucitor al circulaţiei. Şi Marlowe, în birou, sortează corespondenţa zilei sorbind dintr-o băutură. Patru avize ; două note de plată ; o vedere frumos colorată de la un hotel din Santa Rosa, unde stătusem patru zile anul trecut, pe cînd lucram la un caz ; o scrisoare lungă, bătută prost la maşină, de la un bărbat pe nume Peabody, din Sausalito, care încerca într-un mod vag şi puţin confuz să mă convingă că scrisul de mînă al unei persoane suspectate, dacă ar fi supus unei examinări sistem Peabody, ar dezvălui, folosind clasificarea lui Freud şi Jung, trăsăturile afective ale individului.

Înăuntru se găsea un plic timbrat, cu adresă. După ce l-am deschis şi am aruncat scrisoarea şi plicul, mi-a venit în minte imaginea unui bătrîn patetic, cu păr lung, pălărie neagră de fetru şi papion negru, legănîndu-se într-un balansoar, pe o verandă şubredă, în faţa unei ferestre cu litere gravate pe ea şi cu miros de ciolan pe varză strecurîndu-se printr-o uşă alăturată.

Am oftat, am luat plicul din coşul de gunoi, am scris numele şi adresa pe unul nou, am împăturit o bancnotă de un dolar într-o coală de hîrtie şi am scris pe ea : „Aceasta este categoric ultima contribuţie". Am semnat, am lipit plicul, am pus un timbru pe el şi mi-am mai turnat un pahar de băutură.

Mi-am umplut pipa, am aprins-o şi am început să fumez. N-a venit nimeni, n-a telefonat nimeni, nu s-a întîmplat nimic. Nimănui nu-i păsa dacă am murit sau am plecat la El Paso.

Treptat, uruitul circulaţiei s-a potolit. Cerul şi-a pierdut strălucirea. Departe, spre apus, era roşu. Peste acoperişuri, la un bloc vecin, se vedea arzînd o lampă de neon. Ventilatorul din magazinul de cafea se învîrtea monoton. Un camion încărcat a dat înapoi şi s-a înscris în circulaţie, uruind.

În cele din urmă a sunat telefonul. Am răspuns.

— Domnul Marlowe ? a întrebat vocea. Domnul Shaw la telefon. De la blocul Bristol.

— Da, domnule Shaw. Ce mai faceţi ?

— Foarte bine, mulţumesc, domnule Marlowe. Sper că şi dumneavoastră sînteţi bine. E aici o tînără care vrea să fie lăsată să intre în apartamentul dumneavoastră. Nu ştiu de ce.

— Nici eu, domnule Shaw. N-am comandat aşa ceva. V-a spus cum o cheamă ?

— Oh, da. Desigur. O cheamă Davis. Domnişoara Merle Davis. Este... cum să zic ?... în pragul isteriei.

— Lăsaţi-o să intre, am zis eu repede. În zece minute sînt acolo. E secretara unui client. E o chestiune de afaceri serioasă.

— Întocmai. Oh, da. Să... ăă... rămîn cu ea ?

— Cum credeţi, am zis şi am închis.

Trecînd pe lîngă uşa deschisă a băii, am văzut în oglindă o faţă foarte agitată.

Capitolul douăzeci şi şapte

După ce-am răsucit cheia în uşă şi-am deschis-o, l-am văzut pe Shaw ridicîndu-se de pe canapea. Era un bărbat înalt, cu ochelari. Avea capul chel şi ţuguiat, cu urechile pleoştite. Pe faţă i se întipărise un zîmbet amabil de idioţenie politicoasă.

Fata şedea în fotoliul meu de la masa de şah. Nu făcea nimic, şedea pur şi simplu.

— Ah, iată-vă, domnule Marlowe, a ciript Shaw. Da. Întocmai. Domnişoara Davis şi cu mine am avut o conversaţie foarte interesantă. Îi spuneam că, la origine, eu sînt din Anglia. Dînsa nu mi-a spus de unde este.

Zicînd acestea, s-a apropiat de uşă.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Shaw, am zis.

— Cu plăcere, a ciripit. Cu plăcere. Acum plec. Cina mea poate...

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră. Apreciez gestul.

A dat din cap şi a plecat.

Strălucirea nefirească a zîmbetului părea să zăbovească în aer şi după ce uşa s-a închis, ca zîmbetul pisicii din Cheshire.

— Hello, am zis.

— Hello, a răspuns ea.

Vocea îi era foarte calmă şi foarte serioasă. Purta un taior maro de in. Pe cap avea o pălărie de pai cu borurile largi şi calota joasă, cu panglică de catifea maro, asortată cu culoarea pantofilor şi cu garnitura de piele a poşetei de pînză. Pălăria era aşezată cu destulă îndrăzneală, pentru ea. Ochelarii îi lipseau.

În afară de faţă, arăta foarte bine. În primul rînd ochii îi erau de-a dreptul anormali. Albi în jurul irisului, cu privirea oarecum fixă. Cînd i se mişcau ochii, auzeai parcă ceva scîrţîind. Gura era strînsă la colţuri. Partea de mijloc a buzei superioare se ridica mereu de pe dinţi în sus, de parcă era trasă cu aţă. Se ridica nefiresc de mult. Partea inferioară a feţei se contracta într-un spasm, după care gura se închidea strîns. Apoi totul se repeta. Avea ceva şi la gît. Capul se lăsa încet spre stînga, cam vreo patruzeci şi cinci de grade, apoi se oprea. Gîtul i se contracta şi capul îi aluneca pe spate.

Aceste două mişcări, împreună cu imobilitatea trupului, cu mîinile încleştate în poală şi cu privirea fixă erau de ajuns ca să îţi dea de gîndit.

Între masa de lucru, pe care se găsea o cutie de tutun şi scaunul ei, era masa de şah, împreună cu cutia pentru piese. Mi-am scos pipa din buzunar şi m-am dus s-o umplu din cutia de tutun. În felul acesta am ajuns în faţa ei, la masa de şah. Poşeta era pe marginea mesei, în faţa ei, într-o parte. Cînd m-am apropiat, a tresărit puţin, dar după aceea s-a liniştit. A încercat chiar să zîmbească.

Am umplut pipa şi-am aprins-o cu un chibrit. După ce l-am stins, l-am mai ţinut în mînă.

— Nu porţi ochelari, am zis.

A început să vorbească. Vocea-i era liniştită, reţinută.

— Oh, îi port doar prin casă şi cînd citesc. Sînt în poşetă.

— Acum eşti în casă. Ar trebui să-i porţi.

Am întins mîna întîmplător după poşetă. Nu s-a clintit. Nu mi-a urmărit mîinile. Ochii-i erau pe faţa mea. M-am întors puţin într-o parte cînd am deschis poşeta. Am scos tocul ochelarilor şi l-am pus pe masă.

— Pune-i.

— Oh, da, o să-i pun. Dar cred că va trebui să-mi scot pălăria.

— Da, scoate-o !

Şi-a scos pălăria şi a pus-o pe genunchi.

Apoi şi-a amintit de ochelari, dar a uitat de pălărie. În timp ce s-a întins după ochelari, pălăria a căzut pe duşumea. Şi-a pus ochelarii. Asta a înfrumuseţat-o, sau cel puţin aşa mi s-a părut. În timpul acesta i-am scos pistolul din poşetă şi l-am strecurat în buzunarul meu de la şold. Nu cred că a observat. Era la fel cu Coltul automat 25, cu mînerul din lemn de nuc, pe care-l văzusem în sertarul din dreapta de sus al biroului ei, cu o zi înainte. M-am apropiat de canapea şi m-am aşezat.

— Ei, şi-acum ce facem ? Ţi-e foame ?

— Am fost acasă la domnul Vannier, a zis ea.

— Da ?

— Locuieşte în Sherman Oaks. La capătul lui Escamillo Drive. Chiar la capăt.

— Probabil că da, am zis la-ntîmplare şi-am încercat să fac un rotocol de fum, dar n-am reuşit. Un nerv mi se zbătea-n obraz şi asta nu-mi plăcea.

— Da, a urmat ea, cu vocea reţinută, cu buza superioară mişcîndu-i-se în sus şi-n jos, şi clătinîndu-şi întruna bărbia. E multă linişte acolo. Domnul Vannier stă acolo de trei ani. Înainte a stat pe colinele Hollywood-ului, pe strada Diamond. Stătea acolo cu un alt bărbat, zicea domnul Vannier, dar nu s-au înţeles prea bine.

— Am impresia c-aş putea-o înţelege şi pe asta, am zis. De cît timp îl cunoşti pe domnul Vannier ?

— De opt ani. Nu-l cunosc foarte bine. Trebuia să-i duc din cînd în cînd... un colet. Ţinea să i-l duc personal.

Am mai încercat să fac un rotocol de fum. Zadarnic.

— Bineînţeles, nu mi-a plăcut prea mult niciodată. Îmi era teamă că va... îi era teamă că...

— Dar n-a încercat.

Pentru prima dată, faţa ei a căpătat o expresie umană, naturală, de surpriză.

— Nu. N-a încercat. Adică n-a încercat cu-adevărat. Dar avea pijamaua pe el.

Se relaxa omul, am zis eu. Stătea toată după-amiaza în pijama. Ce să-i faci, unii sînt plini de noroc, nu-i aşa ?

— Cred că ştia ceva, a zis ea cu seriozitate în glas. Ceva care-i face pe oameni să-i plătească bani. Cu mine doamna Murdock a fost extraordinar de bună, nu-i aşa ?

— Desigur. Astăzi cît îi duceai lui Vannier ?

— Doar cinci sute de dolari. Doamna Murdock zicea că atîta-i tot ce poate pune la o parte, şi într-adevăr nu poate mai mult. Zicea că trebuie să se termine odată, că nu se mai poate aşa. Domnul Vannier promitea mereu c-o să se termine, dar erau numai vorbe.

— Aşa procedează ei.

— Nu mai era decît un lucru de făcut. Ştiu asta de ani de zile. Vina a fost toată a mea şi doamna Murdock a fost foarte bună cu mine. Altceva mai rău nu mi se mai putea întîmpla. Nu-i aşa ?

Mi-am ridicat mîna şi mi-am frecat tare obrazul, ca să-mi liniştesc nervul ce-mi zvîcnea. A uitat că nu-i răspunsesem şi a continuat :

— Aşa c-am făcut-o. Stătea acolo în pijama, cu un pahar lîngă el. Rînjea la mine. Nici măcar nu s-a ridicat ca să-mi dea drumul înăuntru. Dar era o cheie în uşa din faţă. O lăsase cineva acolo. Era... era... şi vocea i s-a oprit în gît.

— Era o cheie în uşa din faţă, am zis. Aşa c-ai reuşit să intri.

— Da.

A dat din cap, cît pe ce să zîmbească din nou.

— Şi restul n-a fost mare lucru. Nici măcar nu-mi amintesc să fi auzit bubuitura. Dar cred că s-a auzit, şi încă tare.

— Așa cred și eu, am zis.

— M-am apropiat de el, ca să nu dau greș.

— Și domnul Vannier ce-a făcut ?

— N-a făcut absolut nimic. Doar rînjea la mine. Atîta tot. N-am vrut să mă întorc la doamna Murdock și să-i mai fac necazuri. Nici lui Leslie.

Cînd a pronunțat numele lui Leslie, glasul i-a scăzut și un ușor fior i-a străbătut trupul.

— Așa c-am venit aici. Pentru că n-ai răspuns la sonerie, l-am căutat pe administrator și l-am rugat să mă lase înăuntru ca să te aștept. Eram sigură că vei ști ce trebuie făcut.

— Pe ce obiecte din casă ai pus mîna cînd ai fost acolo ? Îți amintești cumva ? Vreau să spun, în afară de ușa de la intrare. Ai intrat și-ai ieșit din casă, fără să atingi vreun obiect ?

A început să se gîndească și fața i s-a liniștit.

— Oh. Îmi amintesc un lucru. Am stins lumina. Înainte de a pleca. Era o lampă. Una din lămpile acelea care luminează în sus, cu becuri mari. Pe aceea am stins-o.

Am dat din cap și i-am zîmbit. Marlowe, un zîmbet, optimist.

— La ce oră s-a întîmplat... cam de cît timp ?

— Oh, chiar înainte de-a veni aici. Am venit cu mașina. Am luat mașina doamnei Murdock. Aceea despre care-ai întrebat ieri. Am uitat să-ți spun că nu și-a luat-o cînd a plecat. Sau ți-am spus ? Da, îmi amintesc acum că ți-am spus.

— Ia să vedem. O jumătate de oră ca s-ajungi pînă aici. Aici ești de aproape o oră. Asta ar însemna c-ai plecat de la Vannier cam pe la cinci și jumătate. Și-ai stins lumina.

— Exact !

A dat iarăși din cap, de-a dreptul încîntată. Încîntată că și-a amintit.

— Am stins lumina.

— Vrei să bei ceva ?

— Oh, nu.

A scuturat din cap cu multă hotărîre.

— Nu beau nimic.

— Te-ar deranja dacă eu aş bea ?

— Bineînţeles că nu. De ce m-ar deranja ?

M-am ridicat şi-am studiat-o din priviri. Buza i se ridica încă şi capul i se mai rotea, dar nu prea mult. Parcă se conducea după un ritm care scădea treptat.

Nu ştiam cît de departe să împing lucrurile. Era posibil să se simtă cu atît mai bine cu cît vorbea mai mult. Nimeni nu ştie prea bine cît durează efectele unui şoc.

— De unde eşti ?

— Păi... stau la doamna Murdock, în Pasadena.

— Vreau să zic, casa părintească. Unde-ţi sînt părinţii.

— Părinţii mei locuiesc în Wichita. Dar nu merg acolo niciodată. Le scriu uneori, dar nu i-am văzut de ani de zile.

— Cu ce se ocupă tata ?

— Are o clinică pentru cîini şi pisici. E medic veterinar. Sper ca ei să nu afle. N-au aflat nici data trecută. Doamna Murdock n-a spus nimănui.

— S-ar putea să nu afle. Mă duc să-mi aduc băutura.

Am ieşit din cameră prin spatele scaunului ei şi m-am dus la bucătărie. Mi-am pregătit o băutură tare şi-am dat-o pe gît dintr-o înghiţitură. Am scos pistolaşul de la şold şi-am văzut că siguranţa era pusă. Am mirosit ţeava şi am tras afară magazia. Un cartuş se găsea pe ţeavă. Era un tip de pistol care nu se descarcă atunci cînd magazia este scoasă. L-am ţinut în aşa fel încît să mă pot uita în obturator. Cartuşul era de alt calibru şi stătea strîmb. Parcă era calibru 32. Cartuşele din magazie erau bune, calibru 25. Am pus totul la loc şi m-am reîntors în camera de zi.

N-auzisem nici un zgomot. Alunecase, probabil, în faţa scaunului peste frumoasa ei pălărie. Era rece ca gheaţa.

Am întins-o, i-am scos ochelarii şi m-am uitat să văd dacă nu-şi înghiţise limba. I-am vîrît batista mea împăturită în colţul gurii, ca să nu-şi muşte limba cînd o să-şi revină. M-am dus la telefon şi l-am sunat pe Carl Moss.

— Philip Marlowe, doctore. Mai ai pacienţi, sau ai terminat ?

— Nu mai am. Plec acum. Ai vreun necaz ?

— Sînt acasă, am răspuns. În blocul Bristol, apartamentul 408, dacă nu mai ţii minte. Am o fată aici care a leşinat. Nu mi-e teamă de leşin, mi-e teamă să n-o ia razna cînd îşi revine.

— Nu-i da nici o băutură. Pornesc chiar acum spre dumneata.

Am închis telefonul şi am îngenuncheat lîngă ea. Am început să-i fricţionez tîmplele. Şi-a deschis ochii. Buzele au început să i se ridice. I-am tras batista din gură. Şi-a ridicat ochii spre mine şi a zis :

— Am fost la domnul Vannier acasă. Locuieşte în Sherman Oaks. Eu...

— Vrei să te ridici şi să te aşezi pe canapea ? Mă cunoşti... Marlowe, marele netot care pune întrebări anapoda.

— Hello, a zis.

Am ridicat-o. S-a lăsat peste mine ţeapănă, dar n-a scos o vorbă. Am întins-o pe canapea, i-am tras fusta peste picioare, i-am pus o pernă sub cap şi i-am ridicat pălăria de pe podea. Era ca o plătică. M-am străduit s-o îndrept, apoi am pus-o pe masa de lucru. În timpul acesta mă urmărea din ochi.

— Ai chemat poliţia ? a întrebat domol.

— Nu încă. Am fost prea ocupat.

Părea surprinsă. Nu eram sigur, dar probabil se şi lovise.

Am deschis poşeta şi m-am întors cu spatele spre ea, ca să strecor pistolul înăuntru. M-am uitat să văd ce mai avea în ea. Tot soiul de fleacuri : două batiste, un ruj, o pudrieră de argint şi email roşu, două pacheţele de tifon, un portmoneu cu mărunţiş şi cîţiva dolari în bancnote. Nici o ţigară, nici un chibrit, nici un bilet de teatru.

Am deschis fermoarul buzunarului. Acolo-şi ţinea permisul de conducere şi un pachet de bancnote, zece de cîte cincizeci. Le-am frunzărit. Nici una nu era nouă. În elasticul cu care erau legate, era vîrîtă o hîrtie împăturită. Am scos-o, am desfăcut-o şi am citit-o. Era dactilografiată cu grijă şi datată azi. Era o chitanţă obişnuită, prin care, dacă ar fi fost semnată, se recunoştea primirea a cinci sute de dolari. „Plată în cont".

Probabil că nu va mai fi niciodată semnată. Am strecurat banii şi chitanţa în buzunarul meu. Am închis poşeta şi m-am uitat spre canapea. Fata privea în tavan ; trăsăturile îi tresăreau din nou. ca mai înainte. M-am dus în dormitor şi am luat o pătură, ca s-o învelesc. După asta am intrat în bucătărie să mai beau ceva.

Capitolul douăzeci şi opt

Doctorul Carl Moss era un evreu mătăhălos cu mustaţă à la Hitler, ochi bulbucaţi şi calmi ca o mare liniştită. Şi-a pus pălăria şi servieta pe un scaun şi s-a apropiat de fata de pe canapea. A privit-o enigmatic.

— Sînt doctorul Moss. Cum te simţi ?

— Nu sînteţi de la poliţie ?

S-a aplecat spre ea şi i-a luat pulsul, urmărindu-i respiraţia.

— Unde te doare, domnişoară...

— Davis, am zis eu. Domnişoara Merle Davis.

— Domnişoară Davis.

— Nu mă doare nimic, a răspuns ea cu ochii aţintiţi asupra mea. Nici... măcar nu ştiu de ce stau întinsă aici. Credeam că sînteţi de la poliţie. Ştiţi, am omorît un om.

— Ei. ăsta-i un impuls omenesc normal. Eu am omorît cu zecile, a zis doctorul fără să zîmbească.

Ea şi-a ridicat buza şi a-ntors capul după el.

— Să ştii că nu trebuie să faci asta, a zis el cu blîndeţe. Simţi ici şi colo un spasm al nervilor şi, în loc să-l neglijezi, îl bagi în seamă, făcînd din asta o dramă. Ai putea să-l stăpîneşti dacă ai vrea.

— Aş putea ? a şoptit ea.

— Dacă vrei. Nu e necesar. Mie mi-e indiferent. Nu te doare nimic, zici ?

— Nu, şi a clătinat din cap.

Doctorul a bătut-o uşor pe umăr şi s-a dus la bucătărie. M-am dus după el. S-a rezemat de chiuvetă şi m-a fixat cu răceală.

— Care-i povestea ?

— E secretara unei cliente. O doamnă Murdock din Pasadena. Clienta e oarecum o bestie. Acum vreo opt ani, un bărbat i-a făcut curte lui Merle. Nu ştiu cît de insistent. Apoi... nu cred că imediat... dar cam în perioada aceea omul a căzut pe fereastră, sau a sărit. De atunci ea nu suportă să fie atinsă de nici un bărbat... nici măcar întîmplător.

— Aha !

Ochii bulbucaţi ai doctorului continuau să mă fixeze.

— Crede că el a sărit pe fereastră din cauza ei ?

— Nu ştiu. Doamna Murdock este văduva bărbatului. S-a recăsătorit, iar cel de-al doilea soţ a murit şi el. Merle stă la ea. Bătrîna o tratează aşa cum îşi tratează un părinte aspru copilul neascultător.

— Înţeleg. Complex regresiv.

— Asta ce mai e ?

— Şoc emoţional şi încercarea subconştientului de a se refugia în copilărie. Dacă doamna Murdock o ceartă mult, dar nu prea mult, tendinţa se accentuează. Are loc un proces specific copilăriei, de identificare a sentimentului de subordonare cu nevoia de ocrotire.

— E nevoie să intrăm în toate amănuntele astea ? am mîrîit eu.

Mi-a zîmbit calm.

— Ascultă, amice. Fata e în mod evident nevrotică. Starea asta e parţial provocată, parţial deliberată. Vreau să spun că, în realitate, se complace în această situaţie. Oricum, nu ăsta e lucrul cel mai important acum. Zicea c-a omorît un om ?

— Un bărbat pe nume Vannier, care locuieşte în Sherman Oaks. Se pare că e vorba de-un şantaj. Merle trebuia să-i ducă banii din cînd în cînd. Se temea de el. L-am văzut şi eu. Un tip nesuferit. S-a dus la el azi după-amiază şi zice că l-a împuşcat.

— De ce ?

— Zice că nu i-a plăcut cum se uita la ea.

— Cu ce l-a împuşcat ?

— Are un pistol în poşetă. Nu mă întreba de ce. Nu ştiu. Dar dacă l-a împuşcat ea, n-a făcut-o cu pistolul ăsta. Pistolul are pe ţeavă un cartuş de alt calibru, blocat acolo, care n-are cum lua foc. De fapt, nici nu s-a tras cu pistolul ăsta.

— Prea complicat pentru mine. Sînt doar doctor. Ce vrei să fac cu ea ?

— Mai zicea, am urmat eu ignorînd întrebarea lui, că lampa era aprinsă, deşi era cam ora cinci şi jumătate şi o după-amiază de vară frumoasă. Tipul era în pijama. În broasca uşii de la intrare se găsea o cheie. El nu s-a ridicat să-i dea drumul înăuntru. Stătea jos şi rînjea la ea.

— Oh, a zis doctorul, clătinînd din cap.

Şi-a împins o ţigară între buzele groase şi a aprins-o.

— Dacă te-aştepţi să-ţi spun că ea doar îşi închipuie că l-a împuşcat, n-aş putea s-o fac. Din descrierea dumitale, deduc că omul fusese împuşcat. Aşa-i ?

— Frate dragă, n-am fost acolo. Dar în privinţa asta, cel puţin totul pare destul de limpede.

— Dacă ea crede că l-a-mpuşcat şi nu joacă teatru — şi, Doamne, ce teatru joacă indivizii ăştia ! — e un indiciu că ideea exista de mult în mintea ei. Zici că avea pistol. Deci ideea exista în mintea ei. Are probabil un complex de culpabilitate. Vrea să fie pedepsită, ca să ispăşească vreo crimă reală ori imaginară. Te mai întreb încă o dată, ce vrei să fac cu ea ? Nu e bolnavă, nu e smintită.

— N-o să se mai întoarcă la Pasadena.

— Oh.

M-a privit curios.

— Are familie ?

— În Wichita. Taică-său e medic veterinar. O să-i telefonez, dar ea trebuie să rămînă aici peste noapte.

— Nu ştiu ce să zic. Are destulă încredere în dumneata ca să petreacă noaptea în apartamentul dumitale ?

— A venit aici de bună voie, şi nu într-o vizită. Cred că are încredere în mine.

A ridicat din umeri, trecîndu-şi degetele prin firele aspre ale mustăţii negre.

— Păi, o să-i dau nişte nembutal şi o culcăm. Iar dumneata te poţi plimba prin casă, luptîndu-te cu conştiinţa.

— Eu o să plec. Mă duc acolo să văd ce s-a întîmplat. Şi ea nu poate să rămînă singură aici. Şi nici un bărbat, fie el chiar doctor, n-o s-o bage în pat. Cheamă o infirmieră. Eu o să dorm în altă parte.

— Philip Marlowe, eşti un gentleman demodat. Perfect. Voi rămîne aici pînă vine infirmiera.

S-a întors în camera de zi şi a telefonat la oficiul de plasare a infirmierelor. După aceea a telefonat soţiei lui. În timp ce telefona, Merle s-a ridicat în capul oaselor pe canapea şi şi-a împreunat mîinile în poală, afectată.

— Nu-nţeleg de ce era lampa aprinsă, a zis deodată. Nu era deloc întuneric în casă.

— Care-i prenumele tatălui tău ? am întrebat-o.

— Doctor Wilbur Davis. De ce ?

— N-ai vrea ceva de mîncare ?

Carl Moss mi-a zis de lîngă telefon :

— Mîine o să-i prindă bine. Dar acum s-ar putea să se repete criza.

A terminat convorbirea, a închis telefonul şi s-a dus să-şi ia servieta. S-a reîntors cu două capsule galbene în mînă pe nişte vată. A adus un pahar de apă, i-a întins capsulele şi i-a zis :

— Înghite-le.

— Nu sînt bolnavă, nu-i aşa ? a întrebat ea, uitîndu-se la doctor.

— Înghite-le, fetiţo. Înghite-le.

Le-a luat şi le-a băgat în gură, apoi a apucat paharul cu apă şi a băut.

Eu mi-am pus pălăria şi am plecat. Coborînd cu liftul, mi-am amintit că nu văzusem cheile de la maşină în poşeta ei, aşa că am coborît în hol şi am ieşit în bulevardul Bristol. Nu mi-a fost greu să găsesc maşina. Era parcată strîmb, la vreo şaizeci de centimetri de bordură. Era o Mercury gri decapotabilă, cu numărul 2XIII. Mi-am amintit că era numărul maşinii Lindei Murdock.

Un port-chei de piele atîrna în contact. Am intrat în mașină și am pornit motorul. Rezervorul de benzină era aproape plin. Am luat-o din loc. Era o mașinuță drăguță și nerăbdătoare. Prin Cahuenga Pass parcă zbura.

Capitolul douăzeci și nouă

Escamillo Drive urca și cobora de-a lungul a patru cvartale. Era o șosea foarte îngustă, cam cinci case la fiecare cvartal, și urca printr-un loc sălbatic, pe o colină cafenie pe care în acest anotimp nu creștea nimic altceva decît salvie și manzanita. La ultimul și cel de-al cincilea cvartal, Escamillo Drive făcea o curbă la stînga, ajungea pînă la poalele colinei și aici dispărea. În acest ultim cvartal se găseau trei case, două la colțuri și una în fundătură. Aceasta era a lui Vannier. La lumina farului se vedea cheia în ușă.

Era un bungalov de tip englezesc, cu acoperiș înalt, cu ferestrele de la fațadă cu grilaj, un garaj într-o parte și o rulotă parcată lîngă garaj. Lumina lunii se așternea domol peste gazon. Un stejar uriaș acoperea veranda din față. În casă nu se vedea nici o lumină, cel puțin de la intrare.

Dată fiind poziția casei, o lumină în camera de zi în timpul zilei nu părea cu totul nefirească. Era o casă întunecoasă. cu excepția dimineții. Pentru un cuib de îndrăgostiți era ideală, ca reședință a unui șantajist nu mi se părea potrivită. Moartea neașteptată te poate ajunge oriunde. dar Vannier îi crease condiții favorabile.

Am intrat pe drumul de acces, am mers cu spatele ca să ies din fundătură și apoi am luat-o spre colț, unde am parcat mașina. M-am întors pe jos, pe șosea, pentru că nu exista trotuar. Ușa din față era făcută din scînduri de stejar, tăiate oblic acolo unde se îmbinau, și prinse în fier. În loc de mîner rotund, era o clanță obișnuită. Cheia apartamentului se vedea în broască. Am sunat. S-a auzit sunetul îndepărtat al unui clopoțel răsunînd noaptea într-o casă goală. Am ocolit stejarul și-am îndreptat lanterna aprinsă între canaturile ușii de la garaj. Mașina era acolo. Am ocolit casa. O curticică fără flori, împrejmuită cu un zid jos de

piatră. Încă trei stejari, o masă şi două scaune de metal sub unul din stejari. În spate, un crematoriu pentru gunoi. Am luminat în rulotă înainte de-a mă întoarce la intrare. Nu părea să fie cineva înăuntru. Uşa era încuiată.

Am descuiat uşa de la intrare, lăsînd cheia în broască. Aici n-aveam de gînd să fac o treabă de găgăuţă. Orice-ar fi fost. Voiam să fiu sigur. Am pipăit cu mîna pe peretele de lîngă uşă după întrerupător. Am găsit unul şi l-am răsucit. De jur împrejurul camerei s-au aprins perechi-perechi de aplice, cu lumină slabă, pe suporturi încastrate în perete, dezvăluind lampa cea mare de care-mi vorbise Merle, precum şi alte lucruri. Am aprins lampa şi am stins aplicele de pe pereţi. Lampa avea un bec mare, răsturnat într-un vas de sticlă gingaşă. Se puteau obţine trei intensităţi de lumină. Am învîrtit întrerupătorul pînă le-am avut pe toate.

Era o cameră mare, cu o uşă în fund. În faţă, în dreapta, se găsea o arcadă, şi dincolo de ea o mică sufragerie. Draperiile de la arcadă erau pe jumătate trase, draperii grele de brocart verde-deschis, destul de uzate. Şemineul era la mijloc, pe peretele din stînga. De o parte şi de alta, cît şi pe peretele din faţa lui, se găseau rafturi cu cărţi : două canapele în colţuri, un scaun maro, unul roz, unul maro şi auriu cu ţesătură jacquard şi un scăunel pentru picioare.

De sub pantalonul de la pijamaua galbenă apăreau gleznele dezgolite şi picioarele în papuci de marochin verde-închis, sprijinite pe scăunel. Încet, cu atenţie, mi-am ridicat ochii de la picioare în sus. Un halat de mătase imprimată, verde-închis, legat cu un cordon cu ciucuri. Prin halatul deschis la piept se vedea o monogramă pe buzunarul pijamalei. În buzunar, o batistă albă. Gîtul era galben, faţa întoarsă într-o parte, îndreptată spre oglinda de pe perete. M-am apropiat şi am privit în oglindă. Într-adevăr părea să rînjească.

Mîna stîngă zăcea între genunchi şi marginea scaunului, dreapta-i atîrna peste scaun. Vîrfurile degetelor îi atingeau covorul şi mînerul unui revolver cam de calibru 32, un pistol cu butoi, aproape fără ţeavă. Partea dreaptă a feţei se rezema de spătarul scaunului. Umărul drept era

maro-închis din cauza sîngelui. Se mai vedea sînge şi pe mînecă. Şi pe scaun. Pe scaun era chiar foarte mult.

Capul, mă gîndeam, nu-şi putuse lua poziţia aceea de la sine. Vreunui suflet sensibil nu-i plăcuse probabil partea dreaptă a capului.

Mi-am ridicat piciorul şi am împins uşor scăunelul cîţiva centimetri într-o parte. Tocurile papucilor s-au mişcat în silă peste suprafaţa de jacquard. Omul era ţeapăn ca lemnul. M-am aplecat şi i-am atins glezna. Mai rece ca gheaţa.

Pe o masă, lîngă cotul drept, un pahar umplut pe jumătate cu băutură trezită, o scrumieră plină de chiştoace şi scrum. Trei chiştoace aveau ruj de buze pe ele. Ruj roşu deschis, folosit de obicei de blonde.

Lîngă un alt scaun mai era o scrumieră, în care se găseau chibrituri, foarte mult scrum, dar nici un chiştoc.

În aerul din cameră, un parfum destul de puternic se luptase cu mirosul morţii şi fusese învins. Deşi înfrînt, persista încă.

Am început să umblu prin restul casei, aprinzînd şi stingînd lumini. Două dormitoare, unul cu mobilă din lemn de pin, celălalt din lemn de arţar roşu. Cel mobilat cu lemn de pin părea să fie pentru oaspeţi. O baie drăguţă, pardosită cu plăci de ceramică de culoare cafenie şi purpurie, cu un spaţiu pentru duş şi uşă de sticlă. Bucătăria era mică. În chiuvetă se găseau multe sticle. O groază de sticle, de pahare şi de urme de degete ; o groază de dovezi. Sau poate că nu, după cum va arăta cazul.

M-am întors în camera de zi şi m-am oprit în mijlocul ei. Am respirat profund, întrebîndu-mă la cît îmi va fi evaluată pielea cînd voi anunţa şi acest caz. Să anunţ acest caz şi să raportez că tot eu sînt tipul care l-a găsit pe Morningstar şi a dat bir cu fugiţii. Preţul va fi mic, foarte mic. Marlowe, trei crime. Împotmolit în morţi pînă în gît. Şi absolut nimic rezonabil, logic, favorabil mie. Dar nu ăsta era lucrul cel mai rău. În clipa în care voi da totul în vileag, voi înceta să mai fiu un detectiv liber. Nu o să mai fac ceea ce fac şi nu o să mai descopăr ceea ce descopăr.

Carl Moss ar putea fi dispus să o protejeze pe Merle cu mantia lui Esculap, pînă la un punct. Sau ar putea crede că

cel mai mare bine pe care i l-ar putea face ar fi să-i scoată din cap ceea ce o chinuie.

M-am reîntors la scaunul cu țesătură jacquard, am strîns din dinți și am apucat capul lui Vannier de păr, ca să-l trag de pe spătarul scaunului. Cartușul intrase pe la tîmplă. Poziția putea sugera sinucidere. Dar oameni ca Louis Vannier nu se sinucid. Un șantajist, chiar unul speriat, are un sentiment al puterii la care ține.

Am lăsat capul să cadă unde voia și m-am aplecat ca să-mi șterg mîna pe covor. Cînd m-am aplecat, am văzut colțul unei rame de tablou sub raftul de jos al mesei, lîngă cotul lui Vannier. M-am apropiat și m-am întins după el cu o batistă.

Sticla era crăpată de-a curmezișul. Căzuse de pe perete. Am văzut cuiul. Îmi puteam imagina cum se-ntîmplase. Cineva stătea în picioare în dreapta lui Vannier, aplecat chiar peste el, o persoană pe care o cunoștea și de care nu se temea, și pe neașteptate scosese pistolul și-l împușcase în tîmpla dreaptă. Și atunci, speriat de sînge sau de reculul împușcăturii, ucigașul sărise înapoi spre perete și doborîse tabloul. Tabloul căzuse pe un colț și sărise sub masă. Ucigașul fusese fie prea prevăzător ca să-l atingă, fie prea speriat.

M-am uitat la el. Era un tablou mic, deloc interesant. Un individ într-o jachetă strînsă pe corp, cu dantelă la mîneci, pantaloni strîmți și o pălărie de catifea, rotundă umflată, cu pană, aplecîndu-se mult în afara unei ferestre, se pare strigînd pe cineva de la parter. Parterul nu se vedea în tablou. Era o reproducere în culori lipsită de valoare.

M-am uitat prin casă. Mai erau și alte tablouri. Cîteva acuarele destul de drăguțe și cîteva gravuri foarte demodate. Vreo șase în total. Probabil tipului îi plăcea pictura. Ei și ? Un bărbat aplecîndu-se în afară la o fereastră de sus. Cu mult timp în urmă.

L-am privit pe Vannier. Nu-mi era de nici un folos. Un bărbat aplecîndu-se în afară la o fereastră de sus, cu mult timp în urmă.

Mi-a trecut prin cap o idee. La început atît de vagă, încît era să-mi scape. M-a atins ca un fulg. Ca mîngîierile

unui fulg de zăpadă. O fereastră de sus, un om aplecîndu-se în afară... cu mult timp în urmă.

Ideea a izbit în plin. Era aşa de fierbinte încît sfîrîia. Aplecîndu-se în afară, la o fereastră de sus, cu mult timp în urmă, acum opt ani... un bărbat aplecîndu-se prea mult... un bărbat căzînd... murind. Un bărbat care se numea Horace Bright.

— Domnule Vannier, am zis eu cu o uşoară admiraţie, ţi-ai jucat bine rolul.

Am întors tabloul. Pe spate erau notate date şi sume de bani. Date de mai bine de opt ani, sume în cea mai mare parte de cinci sute de dolari, cîteva de şapte sute cincizeci de dolari, două de o mie. Suma totală în cifre era de unsprezece mii de dolari. Ultima sumă n-o primise. Era mort cînd i se adusese. Pentru opt ani, nu erau grozav de mulţi bani. Clientul domnului Vannier se tocmise serios.

Cartonul din spatele tabloului era fixat în ramă cu ace de oţel pentru patefon. Două căzuseră. Am desfăcut cartonul şi, fără să vreau, l-am rupt puţin. Între el şi tablou se găsea un plic alb. Sigilat, nescris. L-am deschis. Conţinea două fotografii pătrate şi un negativ. Fotografiile erau identice. Arătau un bărbat aplecîndu-se mult în afara unei ferestre, cu mîinile sprijinindu-se pe marginea ferestrei, cu gura deschisă, ţipînd. În spatele lui se vedea faţa unei femei.

Era un bărbat subţirel, cu părul negru. Faţa lui, ca şi a femeii din spate, nu era prea clară. El se apleca în afara ferestrei şi ţipa sau striga.

Ţineam fotografia în mînă şi mă uitam la ea. Părea să nu aibă nici o semnificaţie. Şi totuşi, trebuia să aibă. N-aş fi putut spune de ce. Mă uitam întruna la ea. Şi imediat mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Un lucru foarte mic, dar vital. Poziţia mîinilor pe colţul zidului, tăiat ca să se facă loc pervazului. Mîinile nu se ţineau de nimic, nu atingeau nimic. Ceea ce se vedea pe muchia cărămizilor era doar faţa interioară a încheieturilor mîinilor. Mîinile erau în aer.

Bărbatul nu se apleca. Nu. Cădea.

Le-am pus pe toate înapoi în plic, am împăturit cartonul şi le-am băgat pe toate în buzunar. Am ascuns rama. sticla şi tabloul în dulapul pentru rufe, sub un prosop.

Totul durase cam mult. O maşină s-a oprit în faţa casei. Cineva venea pe alee.

M-am ascuns în spatele draperiilor de la arcadă.

Capitolul treizeci

Uşa de la intrare s-a deschis şi apoi s-a închis încet.

Linişte. O linişte care plutea în aer, ca respiraţia unui om pe vreme geroasă, apoi un urlet profund, transformat într-un vaiet de disperare.

Apoi vocea severă şi furioasă a unui bărbat zicînd :

— Nici prea rău, nici prea bine. Mai încearcă.

Vocea femeii a zis :

— Dumnezeule, e Louis ! E mort !

Vocea bărbatului a continuat :

— Poate n-am dreptate, dar eu cred totuşi că treaba nu e curată.

— Dumnezeule ! E mort, Alex. Fă ceva... pentru numele lui Dumnezeu... te rog, fă ceva.

— Dă, a răspuns vocea dură a lui Alex Morny. Ar trebui. Ar trebui să te aduc în aceeaşi situaţie. Cum e el plin de sînge. Să te omor şi pe tine, să fii rece ca el. Eşti şi aşa putredă. Sîntem căsătoriţi numai de opt luni, şi mă înşeli cu o marfă ieftină ca asta. Dumnezeule, Doamne ! Cum de mi-a trecut prin minte să-mi leg viaţa de o stricată ca tine ?

Ultimele cuvinte aproape că le-a urlat.

Femeia a mai scos un vaiet.

— Termină cu scîncetele, a zis Morny cu asprime. Pentru ce crezi că te-am adus aici ? Nu păcăleşti pe nimeni. Eşti supravegheată de săptămîni de zile. Noaptea trecută ai fost aici. Eu am fost astăzi aici. Am văzut tot ce era de văzut. Rujul tău pe ţigări, paharul din care ai băut. Mi te închipui şezînd pe braţul scaunului său, mîngîindu-i

părul unsuros, apoi vîrînd în el un glonte pe cînd mai torcea ca un pisoi. De ce ?

— Oh, Alex... scumpule... nu spune asemenea lucruri îngrozitoare.

— Ca într-o melodramă, a zis Morny. Exact ca la cinema. Treci peste partea asta cu suferința, iubito. Trebuie să știu cum să aranjez afacerea. De ce naiba crezi că sînt aici ? Nu-mi mai pasă de tine. Nu, iubito, nu, îngerul meu blond și scump și criminal. Îmi pasă de mine, de suferința mea și de afacerile mele. De pildă, ai șters pistolul ?

Tăcere. Apoi s-a auzit o palmă. Femeia a scos un urlet. Fusese lovită. Lovită îngrozitor. Era rănită pînă în adîncul sufletului. Juca destul de bine.

— Ascultă, îngerașule, a mîrîit Morny. Nu vinde castraveți la grădinar. Am jucat în filme și mă pricep la cabotini. Las-o baltă. O să-mi spui cum s-a întîmplat, chiar dac-o să fie nevoie să te tîrăsc prin cameră, trăgîndu-te de păr. Ei, ia spune... ai șters pistolul ?

Ea a rîs pe neașteptate. Un rîs nefiresc, dar limpede, ca un clinchet de clopoțel. Apoi s-a oprit din rîs tot atît de neașteptat.

— Da, a zis vocea ei.

— Și paharul pe care-l foloseai ?

— Da.

Foarte liniștită, foarte calmă.

— Și ai pus amprentele lui pe pistol ?

— Da.

El a stat să chibzuiască în liniște.

— Probabil că n-o să-i păcălești, a zis. E aproape imposibil să pui în mod convingător amprentele unui mort pe pistol. Oricum, ce-ai mai șters ?

— N... nimic. Oh, Alex. Te rog, nu fi atît de brutal.

— *Încetează !* Încetează ! Arată-mi cum ai procedat, unde stăteai, cum ai ținut pistolul.

Ea nu se clintea din loc.

— Nu te gîndi la amprente, a zis Morny. O să pun eu altele mai bune. Unele mult mai bune.

Femeia s-a mişcat încet prin faţa draperiilor şi am putut-o vedea. Purta pantaloni de gabardină verde-deschis, o jachetă cafenie cu broderie şi un turban stacojiu, prins cu o agrafă de aur în formă de şarpe. Faţa îi era mînjită de lacrimi.

— Ridică-l, a urlat Morny la ea. Arată-mi cum ai făcut !

Femeia s-a aplecat lîngă scaun şi s-a ridicat cu pistolul în mînă. L-a îndreptat spre uşă.

Morny nu s-a mişcat, n-a scos o vorbă.

Mîna blondei a început să tremure, iar pistolul îi juca straniu în mînă. Îi tremura şi gura. Braţul i-a căzut în jos.

— N-o pot face, a zis ea în şoaptă. Ar trebui să te împuşc, dar nu pot.

Şi-a desfăcut mîna şi pistolul a căzut pe duşumea. Morny a trecut repede prin faţa draperiilor, a îmbrîncit-o într-o parte, iar cu piciorul a împins pistolul înapoi, aproximativ unde fusese.

— Nu puteai s-o faci, a zis el cu voce răguşită. Nu puteai s-o faci. Şi acum, fii atentă.

A scos repede o batistă şi s-a aplecat să ridice iarăşi pistolul. Şi-a băgat mîna dreaptă în buzunar şi a scos un cartuş, învîrtindu-l între degete. A făcut asta de patru ori. A vîrît cartuşul în butoi şi apoi a învîrtit puţin butoiul, cît trebuia. S-a aplecat, a pus pistolul jos pe duşumea, şi-a luat batista şi s-a ridicat.

— Nu mă puteai împuşca, a zis el batjocoritor, pentru că în pistol nu era decît un tub fără glonte. Acum e din nou încărcat. Cartuşele sînt puse cum trebuie. S-a tras un singur foc. Şi pe pistol sînt amprentele tale.

Blonda era foarte liniştită, uitîndu-se la el cu ochii rătăciţi.

— Am uitat să-ţi spun, a zis el domol. Am şters celelalte amprente de pe pistol. Vreau să fiu sigur că sînt amprentele tale pe el. Şi pînă acum eram destul de sigur, dar m-am gîndit c-ar fi mai bine să fiu *absolut* sigur. Pricepi ?

— Ai de gînd să mă denunţi ? a zis femeia, liniştită.

El stătea cu spatele spre mine. Purta haine negre. Pălărie de fetru trasă pe ochi. Nu-i puteam vedea faţa. Dar i-am văzut rînjetul cînd a zis :

— Da, îngeraşule, am de gînd să te denunţ.

— Înţeleg, a zis ea şi l-a privit cu ochii goi.

Pe neaşteptate i-a apărut pe faţă o demnitate gravă.

— O să te denunţ, îngeraşule, a zis el încet, vorbind rar, de parcă i-ar fi făcut plăcere să spună fiecare cuvînt. Unii oameni or să mă compătimească, alţii or să rîdă de mine. Dar asta n-o să-mi afecteze cu nimic afacerile. Cîtuşi de puţin. Pentru afaceri ca ale mele, o treabă ca asta e bună. Puţină publicitate n-o să-mi strice deloc.

— Va să zică, nu mai sînt pentru tine decît un mijloc de reclamă. Lăsînd, desigur, la o parte pericolul că s-ar putea să fii tu însuşi suspectat.

— Chiar aşa. Întocmai.

— Şi ce motiv aş fi avut, a întrebat ea cu sînge rece şi cu un dispreţ atît de profund, încît el nici măcar nu i-a sesizat intenţia.

— Nu ştiu. Nu-mi pasă. Puneai cu el ceva la cale. Eddie te-a urmărit pe o stradă de pe Bunker Hill, unde te-ai întîlnit cu un individ blond în costum maro. I-ai dat ceva. Atunci Eddie s-a luat după individ şi l-a urmărit pînă la un bloc, nu departe de acolo. A încercat să-l urmărească mai departe, dar a avut impresia că individul l-a dibuit, aşa c-a trebuit să renunţe. Habar n-am ce-a fost. Ştiu un lucru, totuşi. În casa aceea a fost împuşcat ieri un tînăr pe nume Phillips. Ştii ceva despre asta, scumpeteo ?

— Nu ştiu nimic, a zis blonda. Nu cunosc pe nimeni cu numele de Phillips şi, oricît ţi s-ar părea de ciudat, n-am împuşcat pe nimeni ca să mă distrez.

— Dar l-ai împuşcat pe Vannier, drăguţo, a zis Morny aproape blînd.

— Oh, da, a rostit ea tărăgănat. Fireşte. Adineauri ne întrebam ce motiv aş fi avut s-o fac. L-ai găsit ?

— Aranjează asta cu codoşii, a răspuns el batjocoritor. Zi-i scandal între amorezi. Zi-i cum îţi place.

— Probabil că atunci cînd era beat, arăta cam ca tine. Ar putea fi ăsta motivul.

— Ah, a zis el înghiţind în sec.

— Mai chipeş. Mai tînăr şi fără burtă. Dar cu acelaşi afurisit de surîs încrezut şi mulţumit de sine.

— Ah, a zis Morny, şi se vedea că suferă.

— Ar merge ? a întrebat ea liniştită.

S-a apropiat de ea şi i-a tras un pumn în faţă de s-a prăbuşit pe duşumea. A rămas jos, cu un picior întins drept înainte şi cu o mînă la falcă. Ochii, foarte albaştri, erau ridicaţi spre el.

— Poate că n-ar fi trebuit să procedezi aşa. Acum s-ar putea să nu mai fiu de acord.

— Ba o să fii. N-ai încotro. O să scapi destul de uşor. Christoase, ştiu asta. Datorită înfăţişării tale. Dar o să fii de acord, îngeraşule. Pe pistol sînt amprentele tale.

Ea s-a ridicat încet în picioare, cu mîna încă la falcă. Apoi a zîmbit.

— Ştiam că e mort. Cheia din uşă e a mea. Sînt gata să merg în oraş şi să spun că eu l-am împuşcat. Dar să nu mai pui laba asta moale şi albă pe mine... dacă ţii la varianta mea. Da. Sînt dispusă să merg la poliţie. O să mă simt mult mai în siguranţă acolo decît lîngă tine.

Morny s-a întors. I-am văzut expresia răutăcioasă şi dură pe faţa palidă. Cicatricea de pe obraz i se contracta. A trecut pe lîngă draperii. Uşa de la intrare s-a deschis din nou. Blonda a rămas nemişcată o clipă, s-a uitat peste umăr la cadavru, s-a cutremurat uşor şi a ieşit din cîmpul meu vizual.

Uşa s-a închis. S-au auzit paşi pe alee. Portierele maşinii s-au deschis şi s-au închis. Motorul a pornit şi maşina s-a îndepărtat.

Capitolul treizeci şi unu

După multă vreme am ieşit din ascunzătoare şi am revenit în camera de zi. Am ridicat pistolul şi l-am şters cu grijă, apoi l-am pus jos. Din scrumiera de pe masă am cules cele trei chiştoace pătate de ruj şi le-am dus în baie, unde le-am dat drumul în closet şi am tras apa. După asta am

căutat al doilea pahar, pe care trebuia să fie amprentele ei. Al doilea pahar nu exista. Cel care era pe jumătate plin cu băutură trezită l-am dus la bucătărie, l-am spălat și l-am șters cu un șervet.

A urmat apoi partea neplăcută. Am îngenuncheat pe covor lîngă scaun, am ridicat pistolul și m-am întins după mîna țeapănă care atîrna în jos. Amprentele nu aveau să fie prea bune, dar vor fi oricum amprente, și nu ale lui Louis Morny. Pistolul avea mîner de cauciuc în pătrățele, cu o bucățică sărită în partea stîngă — n-a rămas nici o amprentă pe mîner. Una de arătător pe partea dreaptă a țevii, două degete pe garda trăgaciului, una a degetului mare pe partea stîngă, în spatele magaziei. Destul de bune.

M-am uitat încă o dată prin camera de zi. Deși am micșorat-o, lumina cădea prea puternic pe fața galbenă a mortului. Am deschis ușa de la intrare, am scos cheia, am șters-o și am vîrît-o la loc în broască. Am închis ușa, am șters clanța și m-am dus la mașină.

M-am reîntors la Hollywood, am încuiat mașina și am pornit pe jos, pe lîngă celelalte mașini parcate, spre Bristol.

Am auzit o șoaptă șuierată în întuneric. dintr-o mașină. Fața prelungă și lipsită de expresie a lui Eddie Prue se ițea undeva sus, lîngă acoperișul unui mic Packard. în spatele volanului. Era singur. M-am aplecat spre ușă și l-am privit.

— Ce mai faci, detectivule ?

Am aruncat un chibrit jos, i-am suflat fumul în față și am zis :

— Cine a scăpat nota aceea de plată de la Societatea furnizoare de materiale dentare, pe care mi-ai dat-o aseară ? Vannier sau altcineva ?

— Vannier.

— Ce trebuia să fac cu ea... să aflu povestea vieții unuia pe nume Teager ?

— Nu stau de vorbă cu tîmpiți, a zis Eddie Prue.

— De ce-o fi scăpat-o din buzunar ? Și dacă totuși a scăpat-o, de ce nu i-ai restituit-o ? Cu alte cuvinte, avînd în vedere că sînt un tîmpit, explică-mi de ce o notă de plată pentru materiale dentare poate neliniști pe cineva într-atîta,

încît să-l determine să angajeze detectivi particulari. Mai ales domni ca Alex Morny, cărora nu le plac detectivii particulari.

— Morny e un om inteligent, a zis Eddie Prue cu răceală.

— Pentru el s-a inventat expresia „ignorant ca un actor".

— Las-o baltă. Nu știi pentru ce sînt folosite materialele alea dentare ?

— Ba da. Am aflat. Albastonul se folosește la facerea mulajelor pentru dinți și cavități. E foarte tare, are structură granuloasă foarte fină și reține orice detaliu, oricît de mic. Celălalt material, cristobolitul, e folosit la pregătirea tiparelor de ceară. E bun pentru că rezistă foarte mult la căldură, fără să se deformeze. Hai, spune-mi că habar n-ai despre ce vorbesc.

— Cred că știi cum se toarnă aurul în tipare, a zis Eddie Prue. Bănuiesc că știi, așa-i ?

— Am petrecut azi două ore ca să învăț. Sînt expert. Și ce-i cu asta ?

A tăcut cîteva momente, apoi a zis :

— Citești vreodată ziarul ?

— Cînd și cînd.

— Nu se putea să nu citești că un tip bătrîn, pe nume Morningstar a fost omorît în Belfont Building de pe Ninth Street, două etaje mai sus de biroul acestui Teager. E puțin probabil să nu fi citit, nu-i așa ?

Nu i-am răspuns. M-a privit cîteva clipe, apoi a întins mîna spre tabloul de bord și a apăsat pe demaror. După ce motorul a pornit, a început să ambreieze încet.

— Nimeni n-ar putea face pe prostul mai bine ca tine, a zis el domol. Nimeni. Noapte bună.

Mașina s-a îndepărtat de bordură și a luat-o în josul colinei, spre Franklin. Zîmbeam depărtării cînd a dispărut.

Am urcat în apartament, am descuiat ușa, am deschis-o cîțiva centimetri și apoi am ciocănit ușor. În cameră era mișcare. O fată zdravănă, cu o bentiță neagră pe boneta uniformei albe de infirmieră, a deschis ușa.

— Sînt Marlowe. Locuiesc aici.

— Intrați, domnule Marlowe. Mi-a spus doctorul Moss.

Am închis ușa încet și amîndoi am început să vorbim cu voce scăzută.

— Cum se simte ?

— Doarme. Era somnoroasă și cînd am ajuns aici. Eu sînt domnișoara Lymington. Nu știu prea multe despre ea, doar că temperatura e normală, pulsul cam rapid încă, dar descrește. Cred că-i vorba de-o tulburare mintală.

— A găsit un om ucis. Asta a dat-o gata. Doarme destul de adînc ca să pot intra să-mi iau cîteva lucruri ? Mă duc la hotel.

— Oh, da. Dacă umblați încet. Probabil că n-o să se trezească. Dar dacă se trezește, nu-i nimic.

Am intrat și am pus cîțiva bani pe masa de lucru.

— În casă am cafea, șuncă, ouă, pîine, suc de roșii, portocale, băutură. Dacă ai nevoie de ceva, telefonează.

— V-am cercetat proviziile, a zis ea zîmbind. Avem tot ce ne trebuie pînă mîine după micul dejun. O să rămînă aici ?

— Asta o hotărăște doctorul Moss. Cred că o să plece acasă de îndată ce va fi în stare. Locuiește foarte departe, în Wichita.

— Eu sînt doar infirmieră, dar cred că o noapte bună de somn o s-o restabilească.

— O noapte bună de somn și schimbarea mediului, am zis, dar pentru domnișoara Lymington spusele mele nu aveau nici o semnificație.

Am intrat în vestibul și am aruncat o privire discretă în dormitor. Îi puseseră pijamaua mea. Dormea aproape pe spate, cu un braț deasupra plapumei. Mîneca pijamalei era răsfrîntă în sus cam vreo cincisprezece centimetri. Își ținea mîna strînsă pumn. Fața era trasă, palidă și foarte liniștită. Am deschis debaraua și am scos o valiză, în care mi-am pus cîteva lucruri. Cînd am dat să plec, m-am uitat din nou la ea. Avea ochii deschiși și privea țintă în tavan. Și-a mișcat apoi ochii exact atît cît să mă poată vedea și a schițat cu greu un zîmbet sfios.

— Bună.

Era o voce slabă, vlăguită, o voce care se știa a cuiva care stă în pat și dispune de o infirmieră și de tot ce-i trebuie.

— Bună.

M-am apropiat de ea și-am privit-o, cu zîmbetul meu desăvîrșit pe figura mea senină.

— Mă simt bine, a șoptit ea. Chiar grozav. Așa-i ?

— Desigur.

— Sînt în patul dumitale ?

— N-are nici o importanță. N-o să te muște.

— Nu mi-e teamă.

Și-a întins o mînă spre mine, cu palma în sus, așteptînd să i-o țin. I-am ținut-o.

— Nu mi-e teamă de dumneata. Nici o femeie nu s-ar teme de dumneata, nu-i așa ?

— Venind de la dumneata, socotesc că-i un compliment.

Ochii i-au zîmbit, apoi a devenit din nou gravă.

— Te-am mințit, a zis cu voce slabă. Eu... eu n-am împușcat pe nimeni.

— Știu. Am fost acolo. Uită totul. Nu te mai gîndi la asta.

— Prea îți spun mereu oamenii să uiți lucrurile neplăcute. Mi se pare o prostie să ți se tot spună. Dar nu le poți uita.

— Foarte bine, am zis eu, prefăcîndu-mă jignit. Eu sînt prost. Ce-ar fi dacă ai mai dormi ?

Și-a întors capul, pînă a ajuns să mă privească drept în ochi. Ședeam pe marginea patului, ținîndu-i mîna.

— O să vină poliția aici ?

— Nu. Și încearcă să nu fii dezamăgită.

Și-a încruntat sprîncenele.

— Am impresia că mă crezi o imbecilă nemaipomenită.

— Păi... s-ar putea.

Două lacrimi s-au prelins pe la colțurile ochilor și s-au rostogolit ușor pe obraji.

— Doamna Murdock știe că sînt aici ?

— Încă nu. O să merg acolo să-i spun.

— Va trebui să-i spui... totul ?

— Da, de ce nu ?

Şi-a întors capul într-o parte.

— O să înţeleagă, a zis ea cu voce slabă. Ştie ce lucru îngrozitor am făcut acum opt ani. Lucrul acela înspăimîntător, teribil.

— Desigur. Pentru asta i-a plătit lui Vannier în tot acest răstimp.

— Oh, Doamne.

Şi-a scos mîna de sub plapumă şi şi-a tras-o pe cealaltă din mîna mea, ca să şi le poată împreuna.

— Îmi pare rău c-a trebuit să afli asta. Regret. Numai doamna Murdock ştia. Nici părinţii mei nu ştiau. Îmi pare rău.

Infirmiera a intrat şi m-a privit sever.

— Nu cred c-ar trebui să vorbească atîta, domnule Marlowe. Cred că n-ar strica să plecaţi acum.

— Ascultă, domnişoară Lymington, eu o cunosc pe fetiţa asta de două zile. Dumneata o cunoşti abia de două ore. Îi face foarte bine să vorbească.

— S-ar putea să-i provoace o altă... ăă... criză, a zis ea cu severitate, evitîndu-mi ochii.

— Păi, dacă e s-o facă, n-ar fi mai bine s-o facă acum, cît eşti dumneata aici şi să scape de ea ? Du-te la bucătărie şi pregăteşte-ţi o băutură.

— Nu beau cînd sînt de serviciu, a răspuns ea fără amabilitate. În afară de asta, aş mirosi a băutură.

A rînjit la mine şi a ieşit din cameră. Merle ascultase toate astea ca o întrerupere neînsemnată a unei piese foarte importante. Oarecum supărată.

— Vreau să-ţi povestesc totul, a zis gîfîind. Eu...

M-am ridicat şi mi-am pus laba peste mîinile ei încleştate.

— Lasă asta. Ştiu. Marlowe le ştie pe toate... în afară de cum se trăieşte bine. Nu o să-ţi ajute la nimic. Acum o să te culci din nou, iar mîine dimineaţă te duc în Wichita... să-ţi vizitezi părinţii. Pe cheltuiala doamnei Murdock.

— Păi, e minunat din partea ei, a strigat ea, deschizîndu-şi larg ochii strălucitori. Dar ea a fost totdeauna foarte bună cu mine.

M-am ridicat de pe pat.

— E o femeie extraordinară, am zis, zîmbindu-i. Uimitoare. Plec acum acolo şi o să avem o conversaţie nemaipomenit de simpatică, la o ceaşcă de ceai. Şi dacă nu te culci chiar acum, n-o să te mai las să mărturiseşti nici o crimă.

— Eşti îngrozitor. Şi nu-mi placi.

Şi-a întors capul într-o parte, şi-a vîrît braţele sub plapumă şi a închis ochii.

M-am dus spre uşă. La uşă m-am întors şi am privit repede îndărăt. Avea un ochi deschis şi mă urmărea. Am privit-o mustrător şi l-a închis imediat.

M-am reîntors în camera de zi, am privit-o şi pe domnişoara Lymington mustrător şi am ieşit cu valiza.

Am mers cu maşina pînă pe bulevardul Santa Monica. La muntele de pietate mai era deschis. Bătrînul evreu cu scufia neagră păru surprins că puteam să-mi răscumpăr atît de curînd obiectul amanetat.

I-am spus că aşa se întîmplă în Hollywood.

A scos plicul din seif şi l-a desfăcut. Mi-a luat banii şi chitanţa de amanetare, apoi şi-a pus în palmă moneda strălucitoare.

— E atît de valoroasă că-mi vine greu să v-o restitui. Lucrătura, înţelegeţi, lucrătura e frumoasă.

— Iar aurul din ea cred că valorează douăzeci de dolari, am zis eu.

A ridicat din umeri şi a zîmbit. Am băgat moneda în buzunar şi i-am urat noapte bună.

Capitolul treizeci şi doi

Lumina lunii se aşternuse ca un voal alb peste pajiştea din faţă, şi doar sub cedrul de Himalaia era stăpînă catifeaua neagră a întunericului. La două ferestre de la parter

şi într-o cameră de la etaj se vedeau luminile aprinse. M-am apropiat de casă, păşind pe dalele de piatră fixate în gazon, şi am sunat.

Nu m-am uitat la micuţul negru pictat de pe blocul de beton. Nu l-am mai bătut uşor cu mîna pe cap. Gluma părea că nu mai are haz.

O femeie cu faţa roşie şi părul alb, pe care n-o mai văzusem, a deschis uşa.

— Sînt Phillip Marlowe. Aş vrea s-o văd pe doamna Murdock. Doamna Elizabeth Murdock.

Părea nehotărîtă.

— Cred că s-a culcat. Nu cred că o puteţi vedea.

— Este doar ora nouă.

— Doamna Murdock se culcă devreme.

A dat să-nchidă uşa. Era o bătrînă simpatică şi-mi părea rău să împing uşa cu umărul. M-am rezemat doar de ea.

— E vorba de domnişoara Davis. E important. Ai putea să-i spui asta ?

— O să văd.

M-am dat un pas înapoi şi am lăsat-o să închidă uşa.

Un mierloi cînta într-un copac întunecat din apropiere. Pe stradă a trecut în goană o maşină şi a derapat la primul colţ. Frînturile unui rîs subţire de fată s-au revărsat în întuneric, de parcă le-ar fi risipit maşina care trecuse.

După o vreme uşa s-a deschis şi femeia a zis :

— Puteţi intra.

Am urmat-o prin antreul mare şi gol. Un singur bec anemic ardea la o lustră, abia luminînd peretele opus. Încăperea era liniştită şi aerul trebuia împrospătat. Am mers pînă la capătul holului şi de acolo am urcat pe o scară cu balustradă sculptată. Sus, un alt hol şi o uşă deschisă.

Am fost poftit înăuntru pe uşa deschisă, care s-a închis în urma mea. Era un salon mare cu mult creton, un tapet albastru şi argintiu, o canapea, un covor albastru şi un glasvand deschis spre balcon. Deasupra balconului se vedea o tendă.

Doamna Murdock stătea pe un scaun capitonat, cu marginile spătarului alungite în faţă, avînd dinainte o măsuţă

de jucat cărţi. Purta un halat matlasat şi părul îi era cam zbîrlit. Dădea pasenţe. Avea pachetul în mîna stîngă. A pus o carte jos şi a mutat alta, înainte de a-şi ridica privirea spre mine.

Apoi a zis :

— Ce s-a întîmplat ?

M-am apropiat de masă să mă uit la pasenţă.

— Merle e în apartamentul meu, am zis. A făcut o criză.

Fără să mă privească, a întrebat :

— Ce fel de criză, domnule Marlowe ?

A mutat o carte, apoi repede încă două.

— A leşinat. V-aţi prins vreodată trişînd la pasenţe ?

— Nu-i nici o plăcere dacă trişezi, a răspuns ea cu asprime. Şi foarte puţină, dacă nu trişezi. Ce-i cu Merle ? N-a lipsit niciodată de acasă atît de mult. Începusem să fiu îngrijorată.

Am tras un scaun şi m-am aşezat la masă în faţa ei. M-am cufundat în el prea mult, aşa că m-am ridicat şi am luat unul mai bun, în care m-am aşezat.

— N-aveţi de ce să vă faceţi griji din cauza ei. Am adus un doctor şi o infirmieră. Doarme. Fusese să-l vadă pe Vannier.

A pus jos pachetul de cărţi, s-a prins de muchia mesei cu mîinile ei mari, îmbătrînite, şi m-a privit flegmatic.

— Domnule Marlowe, dumneata şi cu mine ar fi bine să avem o explicaţie. În primul rînd, am greşit apelînd la serviciile dumitale. Nu mi-a plăcut să fiu manevrată ca o fraieră, cum ai zice dumneata, de o mică bestie trecută prin ciur şi prin dîrmon ca Linda. Ar fi fost însă mult mai bine dacă n-aş fi stîrnit povestea asta. Pierderea dublonului era mult mai uşor de suportat decît pe dumneata. Chiar dacă nu-l mai primeam niciodată înapoi.

— Dar l-aţi primit.

A dat din cap. Ochii i-au zăbovit pe faţa mea.

— Da, l-am primit. Ai auzit cum.

— Dar n-am crezut.

— Nici eu, a zis calmă. Nătărăul de fiu-meu şi-a asumat pur şi simplu vina Lindei. O atitudine pe care o găsesc copilărească.

— Dumneavoastră aveţi talentul de a vă înconjura cu oameni care adoptă asemenea atitudini.

A ridicat din nou cărţile şi s-a aplecat ca să pună un zece negru pe un valet roşu. După aceea s-a întins spre o măsuţă pe care se găsea vinul. A băut, a pus paharul jos şi m-a privit sever, rece.

— Am impresia că ai de gînd să fii insolent, domnule Marlowe.

Am clătinat din cap.

— Nu insolent. Sincer doar. În ce vă priveşte, doamnă Murdock, nu m-am descurcat prea rău. Dublonul v-a fost restituit. Am ţinut poliţia departe de dumneavoastră... pînă acum. N-am făcut nimic în legătură cu divorţul, dar am găsit-o pe Linda — fiul dumneavoastră a ştiut tot timpul unde se găsea şi cred că n-o să aveţi nici un necaz cu ea. Îşi dă seama că a făcut o greşeală măritîndu-se cu Leslie Totuşi. dacă credeţi că nu merit banii...

A mîrîit şi a pus o altă carte — asul de caro în rîndul întîi.

— Asul de treflă nu se arată, fir-ar al naibii. N-o să-l scot la timp.

— O fi alunecat dintre cărţi cînd nu eraţi atentă.

— N-ar fi mai bine, a zis ea foarte calmă, să-mi vorbeşti în continuare despre Merle ? Şi nu te bucura dacă ai aflat cîteva din secretele familiei, domnule Marlowe.

— Eu nu mă bucur de nimic. Dumneavoastră aţi trimis-o acasă la Vannier pe Merle, azi după-amiază, cu cinci sute de dolari.

— Şi ce dacă am trimis-o ?

Şi-a mai turnat vin şi a sorbit, privindu-mă insistent pe deasupra paharului.

— Cînd i-a cerut ?

— Ieri. Nu i-am putut scoate din bancă pînă astăzi. Ce s-a întîmplat ?

— Vannier vă șantajează cam de vreo opt ani, nu-i așa ? Din cauza a ceva ce s-a întîmplat în ziua de 26 aprilie 1933 ?

Un fel de panică a licărit în adîncul ochilor ei, dar foarte departe, foarte slab, ceva care parcă exista acolo de multă vreme și acum mă privise pe furiș o clipă.

— Merle mi-a spus cîteva lucruri. Fiul dumneavoastră mi-a povestit cum a murit tatăl său. Astăzi m-am uitat prin rapoarte și ziare. Moarte accidentală. Se întîmplase un accident pe stradă, chiar sub biroul lui, și foarte mulți oameni ieșiseră la ferestre să se uite. El s-a aplecat prea mult în afară. S-a zis c-ar fi vorba de o sinucidere, pentru că era lefter și avea cincizeci de mii asigurare pe viață pentru familie. Dar procurorul a fost drăguț și a trecut peste asta.

— Și ce-i cu asta ?

Era o voce rece, severă, nici croncănită, nici gîfîită. O voce rece, severă, absolut stăpînită.

— Merle era secretara lui Horace Bright. O fetiță într-un fel stranie, foarte timidă, simplă, cu mentalitate de copil căreia-i place să-și dramatizeze viața și care are idei foarte demodate despre bărbați. Cred că Horace Bright s-a cherchelit o dată și s-a dat la ea și a speriat-o.

— Ei și ?

— O altă întrebare rece și severă m-a împuns ca țeava unui pistol.

— Obsedată de întîmplare, i s-a înfiripat în minte ideea crimei. A găsit o ocazie și a trecut exact prin spatele lui. Cînd el stătea aplecat pe fereastră. Asta nu vă spune nimic ?

— Vorbește limpede, domnule Marlowe. Suport adevărul.

— Dumnezeule, cît de limpede vreți ? Și-a îmbrîncit patronul pe fereastră. În două cuvinte, l-a omorît. Și a scăpat nepedepsită. Cu ajutorul dumneavoastră.

A privit la mîna stîngă, încleștată pe cărți. A dat din cap. Bărbia i s-a mișcat vreo doi centimetri în jos și-n sus.

— Vannier avea vreo probă ? am întrebat. Ori a văzut întîmplător ce s-a petrecut și v-a tapat de bani, iar

dumneavoastră i-aţi plătit cîte ceva, cînd şi cînd, pentru a evita scandalul... şi pentru că ţineaţi cu adevărat la Merle ?

Înainte de a-mi da răspunsul, a mai mutat o carte. Neclintită ca o stîncă.

— Vorbea despre o fotografie, a zis ea. Dar nu l-am crezut. Ar fi putut face una. Şi dacă ar fi făcut-o, mai devreme ori mai tîrziu mi-ar fi arătat-o.

— Nu, nu cred. Ar fi fost o fotografie foarte nesigură, chiar dacă din întîmplare avea aparatul în mînă, datorită celor ce se-ntîmplau jos în stradă. Dar, după cîte văd, n-ar fi-ndrăznit s-o arate. Sînteţi o femeie destul de dură, în anumite privinţe. S-ar fi putut teme că veţi pune pe cineva să-l lichideze. Vreau să spun că unui escroc i-ar fi putut trece prin cap aşa ceva. Cît i-aţi plătit ?

— Asta nu te... a început ea să zică, dar s-a oprit şi a ridicat din umerii voinici.

O femeie puternică, aspră, neînduplecată, capabilă să primească lucrurile aşa cum sînt ! S-a gîndit puţin şi apoi a zis :

— Unsprezece mii o sută de dolari, fără să pun la socoteală cele cinci sute pe care i le-am trimis în după-amiaza asta.

— Ah. A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră, doamnă Murdock. Ţinînd seama de toate cele.

Şi-a mişcat uşor o mînă şi a ridicat iarăşi din umeri.

— A fost vina soţului meu. Era beat şi dezgustător. Nu cred să-i fi făcut cu-adevărat vreun rău, dar, cum zici şi dumneata, a speriat-o. Eu... eu nu pot s-o învinuiesc prea mult. În toţi aceşti ani, şi-a reproşat-o destul singură.

— Trebuia să-i ducă banii lui Vannier, personal ?

— Aşa socotea ea că trebuie să se pedepsească. O pedeapsă stranie.

Am dat din cap.

— Cred că aşa îi e firea. Mai tîrziu v-aţi căsătorit cu Jasper Murdock şi aţi ţinut-o pe Merle la dumneavoastră şi aţi avut grijă de ea. Mai ştie cineva ?

— Nimeni. Numai Vannier. În mod sigur n-ar spune nimănui.

— Nu. Nu prea-mi vine să cred. Ei bine, acum totul s-a terminat. Vannier e mort.

Şi-a ridicat ochii încet şi m-a privit lung şi calm. Capul cărunt era ca o stîncă într-un vîrf de munte. A pus în cele din urmă cărţile jos şi s-a prins tare de muchia mesei cu mîinile. Încheieturile degetelor s-au albit.

— Merle a venit la mine acasă, în absenţa mea. L-a rugat pe administrator să o lase înăuntru. El mi-a telefonat şi am fost de acord. M-am dus repede acolo. Mi-a spus că l-a împuşcat pe Vannier.

În liniştea camerei, respiraţia ei era o şoaptă slabă, rapidă.

— Avea un pistol în poşetă, Dumnezeu ştie de ce. Vreo idee de a ei de a se apăra de bărbaţi, bănuiesc. Dar cineva... Leslie, aş crede... îl aranjase ca să fie inofensiv, vîrîndu-i în obturator un cartuş de alt calibru. Mi-a spus că l-a omorît pe Vannier şi apoi a leşinat. Am adus un doctor, un prieten de-al meu, apoi am plecat la Vannier acasă. În uşă se găsea o cheie. El era mort, aşezat în scaun, mort de mult timp, rece, ţeapăn. Mort cu mult înainte de a fi mers Merle acolo. E doar o închipuire de-a ei, nu l-a împuşcat ea. Doctorul a explicat lucrurile într-un anumit fel, dar n-o să vă plictisesc cu asta. Cred că-nţelegeţi foarte bine.

— Da. Cred că-nţeleg. Şi-acum ?

— Doarme în apartamentul meu. E o infirmieră acolo. I-am telefonat tatălui ei. Vrea ca ea să vină acasă. Aveţi ceva împotrivă ?

A rămas uitîndu-se la mine.

— El nu ştie nimic, am adăugat repede. Nici despre Vannier, nici despre Bright. Sînt sigur de asta. Vrea ca ea să vină acasă. M-am gîndit s-o duc eu. Se pare că acum îmi revine mie această responsabilitate. O să am nevoie de cele cinci sute de dolari pe care Vannier nu le-a mai primit... pentru cheltuieli.

— Şi mai cît ? a întrebat ea cu brutalitate.

— Nu vorbiţi aşa. Dumneavoastră ştiţi mai bine.

— Cine l-a omorît pe Vannier ?

— S-ar părea că s-a sinucis. Lîngă mîna lui dreaptă se afla un pistol. Rană de contact la tîmplă. În timp ce eram acolo, au venit Morny și nevastă-sa. M-am ascuns. Morny încearcă să pună crima pe seama nevesti-si, care flirta cu Vannier. Ea își închipuie că el a făcut-o, sau că a pus pe cineva s-o facă. Dar moartea lui pare sinucidere. Polițiștii sînt acuma acolo. Nu știu ce vor scoate din ea. Noi trebuie doar să stăm deoparte și să așteptăm.

— Oameni ca Vannier, a zis ea furioasă, nu se sinucid.

— Ar fi ca și cum am zice că fete ca Merle nu îmbrîncesc oameni pe fereastră. Asta n-are nici o importanță.

Ne-am uitat fix unul la celălalt, cu ostilitatea ascunsă care exista între noi de la început. După o clipă mi-am împins scaunul înapoi și m-am apropiat de glasvand. L-am deschis și am ieșit pe verandă. Noaptea se așternuse pretutindeni, plăcută și liniștită. Lumina albă a lunii era rece și clară, ca și dreptatea la care visăm dar pe care n-o găsim.

Copacii de jos aruncau umbre groase sub lună. În mijlocul parcului era amenajată o grădină. Am zărit scînteierea unei piscine ornamentale. Lîngă ea un balansoar. Cineva stătea întins în el. Cînd am privit jos, am văzut o țigară arzînd.

Am intrat înapoi în cameră. Doamna Murdock dădea iarăși o pasențǎ. M-am apropiat de masă și am privit.

— Ați scos asul de treflă, am spus.

— Am trișat, a zis fără să-și ridice privirea.

— Voiam să vă-ntreb un lucru. Afacerea asta cu dublonul este încă destul de confuză, din cauza unor crime care nu par să aibă vreun sens, acum cînd vi s-a restituit moneda. Mă întreb dacă dublonul Murdock-Brasher are vreun semn distinctiv pe care l-ar putea identifica un expert — unul ca bătrînul Morningstar.

A rămas nemișcată și gînditoare, fără să-și ridice privirea.

— Da, ar putea fi. Inițialele persoanei care a făcut moneda, E.B., sînt pe aripa dreaptă. Asta e singurul lucru care-mi vine-n cap.

— Cred că-i de ajuns, am zis. Moneda v-a fost restituită cu adevărat, nu-i așa ? Sau ați spus doar așa, ca să încetez cercetările ?

S-a uitat repede în sus şi în jos.

— În acest moment e la locul ei. Dacă-l găseşti pe fiul meu, ţi-o poate arăta.

— Şi-acum o să vă urez noapte bună. Vă rog, daţi dispoziţie să se-mpacheteze hainele lui Merle şi trimiteţi-le dimineaţa acasă la mine.

Şi-a ridicat din nou repede capul şi m-a privit sever.

— Tinere, văd că eşti cam prea sigur pe dumneata.

— Daţi dispoziţie să le-mpacheteze, am zis, şi trimiteţi-le. Nu mai aveţi nevoie de Merle... acum cînd Vannier e mort.

Privirile ni s-au încrucişat şi am rămas aşa cîtva timp. Un zîmbet bizar, nefiresc, i-a mişcat colţurile buzelor. Şi-a lăsat apoi capul în jos şi cu mîna dreaptă a luat cartea de sus din pachetul pe care îl ţinea în mîna stîngă. A întors-o, a privit-o şi a pus-o pe grămada de cărţi de jos, apoi a întors-o pe următoarea — liniştită, calmă, cu o mînă fermă, ca un dig de piatră în bătaia unei brize uşoare.

Am traversat camera şi am ieşit. Am închis uşa uşor, am trecut prin hol şi am coborît scările. De-aici am trecut prin holul de jos, pe lîngă birouaşul lui Merle, şi am intrat în camera de zi, sumbră şi nelocuită, cu aer îmbîcsit, în care te simţeai ca un cadavru îmbălsămat.

Glasvandul din spate s-a deschis şi înăuntru a intrat Leslie Murdock. S-a oprit şi m-a privit fix.

Capitolul treizeci şi trei

Costumul îi era şifonat, părul ciufulit. Mustăcioara roşcată era la fel de anostă ca şi altădată, Cearcănele de sub ochi erau adevărate gropi.

Cu port-ţigaretul lung şi negru îşi lovea uşor dosul palmei stîngi. Faptul că mă întîlnea îi dăsplăcea ; n-avea chef să stea de vorbă cu nimeni.

— Bună seara, a zis, băţos. Pleci ?

— Încă nu. Vreau să vorbesc cu dumneata.

— Nu cred că avem ce să vorbim. Şi-apoi, m-am săturat de atîta vorbă.

— Oh, da, avem. Despre un bărbat pe nume Vannier.

— Vannier ? Nu-l prea cunosc. L-am văzut pe-aici. Ceea ce ştiu nu-mi place.

— Ştii mai multe decît spui.

A intrat în cameră şi s-a aşezat pe un scaun pentru care îţi trebuia curaj ca să stai. După aceea s-a aplecat înainte, şi-a pus bărbia în palma dreaptă şi s-a uitat la duşumea.

— Foarte bine, a zis cu o voce plictisită. Dă-i drumul. Am impresia c-o să fii scînteietor. Un torent neîndurător de logică şi intuiţie şi alte de-alde-astea. Un detectiv ca la carte.

— Desigur. Iau dovezile una cîte una, le pun laolaltă într-o schemă bine ticluită, strecor ici şi colo fapte pe care le am la îndemînă, cercetez mobilurile şi persoanele implicate şi fac ca toate să apară altfel decît oricine — sau eu însumi — le-am considerat pînă la un moment dat şi, în cele din urmă, plictisit de toate, arunc vina asupra persoanei celei mai puţin suspecte.

Şi-a ridicat ochii, gata-gata să zîmbească.

— După care persoana se face albă ca varul, îi apar spume la gură şi scoate un pistol din urechea dreaptă.

M-am aşezat jos lîngă el şi mi-am scos o ţigară.

— Aşa este. Ar trebui să interpretăm cîndva împreună asta. Ai un pistol ?

— La mine nu. Am unul. Ştii doar.

— L-ai avut la dumneata aseară cînd ai trecut pe la Vannier ?

A ridicat din umeri şi a rînjit.

— Oh !... Am trecut eu aseară pe la Vannier ?

— Cred că da. Deducţie. Fumezi ţigări Virginia, marca Benson and Hedges. Ele lasă un scrum tare care-şi păstrează forma. O scrumieră de la el de-acasă avea destule cocoloaşe sure ca să reprezinte cel puţin două ţigări. Nu era nici un chiştoc în scrumieră. Pentru că dumneata fu-

mezi cu port-țigaret și un chiștoc dintr-un port-țigaret arată diferit. Așa că ai îndepărtat chiștoacele. Îți place?

— Nu.

Vocea îi era calmă. S-a uitat din nou la dușumea.

— Acesta este doar un exemplu de deducție, am urmat eu. Unul nereușit. Căci s-ar fi putut să nu fi existat chiștoace, dar dacă ar fi existat și ar fi fost îndepărtate, asta s-ar fi putut întîmpla pentru că aveau pe ele ruj de buze. Într-o anumită măsură, e ceva ce ar indica cel puțin felul de a fi al fumătorului. Soția dumitale, de pildă, are obiceiul ciudat de a-și arunca chiștoacele în coșul de hîrtii.

— N-o amesteca pe Linda, a zis cu răceală.

— Mama dumitale crede și acum că Linda a luat dublonul și că povestea cu Morny a fost doar un pretext ca s-o aperi pe ea.

— Am zis să n-o amesteci pe Linda.

Acum se bătea cu port-țigaretul negru pe dinți, cu un sunet ascuțit, strident, ca de telegraf.

— Sînt dispus să n-o amestec. Dar n-am crezut povestea dumitale din alt motiv. Iată-l.

Am scos dublonul și l-am ținut în mînă sub nasul lui. S-a holbat la el. Gura îi era strîns încleștată.

— Azi-dimineață, pe cînd îți spuneai povestea, ăsta era amanetat pe bulevardul Santa Monica, pentru ca să fie păstrat în siguranță. Mi-a fost trimis de un pretins detectiv, pe nume George Phillips. Un băiat simplu, care și-a permis să intre într-o situație grea, datorită lipsei de judecată și dorinței exagerate de a avea un caz. Un tip blond, îndesat, într-un costum maro, care purta ochelari fumurii și o pălărie cam țipătoare. Conducea un Pontillac de culoarea nisipului, aproape nou. L-ai văzut, cred, în holul din fața biroului meu, ieri dimineață. Mă urmărise prin oraș și probabil că înainte te urmărise pe dumneata.

A părut sincer surprins.

— De ce să mă urmărească?

Am aprins țigara, iar chibritului i-am dat drumul într-o scrumieră de jad, ce nu părea a fi folosită ca scrumieră.

— Am zis că probabil te-a urmărit. Nu sînt sigur. S-ar putea să fi supravegheat casa asta. M-a luat în primire aici şi nu cred că mă urmărise înainte.

Mai aveam încă moneda în mînă. M-am uitat la ea, am întors-o aruncînd-o-n sus, m-am uitat la iniţialele E.B., gravate pe aripa stîngă, şi am pus-o la loc.

— O fi supravegheat casa, deoarece fusese angajat să vîndă o monedă rară unui negustor bătrîn de monede, pe nume Morningstar. Bătrînul negustor a bănuit oarecum de unde era moneda şi i-a spus lui Phillips, sau a lăsat să se înţeleagă că era furată. Întîmplător, n-avea dreptate. Dacă dublonul Brasher al vostru e într-adevăr sus la etaj în acest moment, înseamnă că moneda pe care Phillips fusese angajat s-o vîndă nu era cea furată. Era o imitaţie.

S-a scuturat, de parcă i-ar fi fost frig. Altminteri nu s-a mişcat şi nici nu şi-a schimbat poziţia.

— Mă tem că o să fie o poveste lungă pînă la urmă, am zis cu destul de încet. Îmi pare rău. Ar trebui s-o ticluiesc ceva mai bine. Nu-i o poveste plăcută, are doi morţi, poate chiar trei. Unui bărbat pe nume Vannier şi unuia Teager le-a venit o idee. Teager este tehnician dentar în Belfont Buildings, clădirea în care stă bătrînul Morningstar. Ideea a fost să falsifice o monedă de aur rară şi valoroasă, nu prea rară pentru a putea fi vîndută, dar destul de rară ca să valoreze o groază de bani. Metoda la care s-au gîndit e cam aceea pe care o foloseşte un tehnician dentar ca să facă o plombă de aur. Aveau nevoie de aceleaşi materiale, acelaşi aparat, aceeaşi îndemînare. Adică să reproducă exact un model de aur, făcînd o matriţă dintr-un ciment alb, fin, dur, numit albaston, apoi să facă o copie a modelului din matriţă în ceară de mulaj. După aceea trebuiau să bage ceara într-un alt fel de ciment, numit cristobolit, care are proprietatea de a fi rezistent la căldură mare, fără să se deformeze. Se lasă o mică deschidere, pentru ca ceara să se scurgă afară, prin fixarea unui ac de oţel care este tras cînd cimentul se întăreşte. Atunci se ia matriţa de cristobolit şi se ţine deasupra unei flăcări, pînă cînd ceara se topeşte şi curge afară prin deschiderea aceea mică, lăsînd tiparul modelului original gol. Acesta este

fixat de un creuzet pe o maşină centrifugă şi, prin forţa centrifugă, este aruncat înăuntru aur topit din creuzet. După asta, cristobolitul încă fierbinte este ţinut sub apă rece şi se descompune, rămînînd doar miezul de aur cu un ac de aur ataşat, care reprezintă mica deschidere. Piesa astfel obţinută, curăţată cu acid şi şlefuită, e un dublon Brasher nou-nouţ, făcut din aur masiv, exact ca originalul. Pricepi ?

A dat din cap şi, plictisit, şi-a trecut mîna prin păr.

— Treaba asta cere îndemînarea unui tehnician dentar. Procedeul ar fi inutil pentru baterea monedei în mod obişnuit, dacă am avea un sistem monetar din aur, deoarece materialul şi munca ar costa mai mult decît valoarea monedei. Dar pentru o monedă de aur care este valoroasă prin faptul că e rară, procedeul e foarte convenabil. Aşa că asta au făcut. Dar aveau nevoie de un model. Aici ai intrat dumneata în joc. Ai luat dublonul, dar nu ca să-l dai lui Morny. L-ai luat ca să-l dai lui Vannier. Adevărat ?

Şi-a fixat privirea în pămînt, fără să scoată o vorbă.

— Linişteşte-te, am zis. Aşa stînd lucrurile, nu e grav. Presupun că-ţi promisese bani, care-ţi erau necesari ca să-ţi plăteşti datoriile la jocurile de noroc, pentru că mama dumitale e zgîrcită. El avea însă asupra dumitale un ascendent mult mai puternic.

Şi-a ridicat repede privirea ; faţa îi era foarte palidă, iar în ochii se citea groaza.

— De unde ştii ? m-a întrebat aproape în şoaptă.

— Am aflat. Unele lucruri mi-au fost spuse, pe unele le-am obţinut prin cercetări, iar pe altele le-am bănuit. O să ajung la asta mai tîrziu. Aşadar, Vannier şi amicul lui au făcut un dublon şi vor să-l supună unor probe. Vor să ştie dacă marfa lor va rezista unei verificări făcute de un expert în materie de monede rare. Aşa i-a venit lui Vannier ideea să angajeze un fraier, care să-ncerce să vîndă bătrînului Morningstar moneda falsă, destul de ieftin ca bătrînul să creadă că era furată. L-au ales pe George Phillips drept fraier, datorită unui anunţ stupid pe care-l dăduse în ziar. Cred că la început omul de legătură al lui Vannier cu Phillips a fost Lois Morny. Nu cred că era în

combinație. A fost văzută dîndu-i lui Phillips un pachețel. Probabil că pachețelul conținea dublonul pe care Phillips va încerca să-l vîndă. Dar cînd i l-a arătat bătrînului Morningstar, lucrurile s-au împotmolit. Bătrînul cunoștea colecțiile de monede și monedele rare. S-a gîndit probabil că moneda era destul de autentică... era nevoie de foarte multe probe ca să demonstreze că nu era... dar felul cum erau gravate inițialele celui care bătuse moneda era neobișnuit, și atunci a bănuit că moneda putea fi din colecția Murdock. A telefonat aici și a încercat să afle. Asta a trezit suspiciunea doamnei Murdock, care a aflat că moneda lipsea. Și cum n-o poate suferi pe Linda, a bănuit-o pe ea și m-a angajat pe mine s-o recuperez și s-o oblig pe Linda să divorțeze, fără pensie alimentară.

— Eu nu vreau să divorțez, a zis Murdock înflăcărat. Niciodată n-am avut o asemenea idee. Mama n-avea nici un drept...

S-a oprit, a făcut un gest de disperare și a scos un fel de suspin.

— Foarte bine, eu știu asta. Și acum mai departe. Bătrînul Morningstar l-a speriat pe Phillips, care era doar fleț, nu necinstit. A reușit să obțină numărul de telefon al lui Phillips, chiar de la el. L-am auzit chiar eu pe bătrîn telefonînd la numărul acela — am tras cu urechea din biroul lui, după ce a crezut că plecasem. Tocmai mă oferisem să răscumpăr dublonul pentru o mie de dolari și Morningstar acceptase oferta, crezînd că va putea lua moneda de la Phillips, că va cîștiga niște bani și c-o să fie totul grozav. Între timp, Phillips vă supraveghea casa, ca să vadă probabil dacă intră sau iese vreun polițist. M-a văzut pe mine, mașina mea, mi-a aflat numele de pe lista locatarilor și, din întîmplare, știa cine sînt.

M-a urmărit încercînd să se hotărască să-mi ceară ajutorul, pînă ce l-am făcut să-mi vorbească într-un hotel din centru. Zicea că mă știe de la un caz din Ventura, cînd era ajutor de șerif acolo ; pretindea că era într-o situație delicată și că îl urmărea un tip înalt cu o privire ciudată. Acesta era Eddie Prue, șarpele cu clopoței al lui Morny. Morny știa că nevastă-sa umbla cu Vannier și o pusese sub urmă-

rire. Prue a văzut-o luînd legătura cu Phillips, lîngă locuința acestuia, pe Court Street în Bunker Hill, și l-a urmărit pe Phillips pînă cînd și-a dat seama că Phillips îl observase, ceea ce era adevărat. Prue, sau vreun altul care lucrează pentru Morny, m-a văzut probabil mergînd acasă la Phillips pe Court Street. Spun asta pentru că a încercat să mă sperie prin telefon, iar mai tîrziu m-a invitat să mă întîlnesc cu Morny.

Am scăpat de chiștoc aruncîndu-l în scrumiera de jad, m-am uitat la fața palidă și nefericită a bărbatului care ședea în fața mea și am continuat să vorbesc. Îmi venea greu, iar sunetul propriei mele voci începea să mă dezguste.

— Și acum, să revenim la dumneata. Cînd Merle ți-a spus că doamna Murdock a angajat un detectiv, te-ai speriat. Ți-ai închipuit că descoperise lipsa dublonului și ai venit val-vîrtej la mine la birou, încercînd să afli ceva de la mine. Foarte senin, foarte sarcastic la început, extrem de preocupat de soția dumitale, dar foarte îngrijorat. Nu știu ce ți-ai închipuit c-ai aflat, dar ai luat legătura cu Vannier. Trebuia să restitui mamei moneda în grabă, inventînd o poveste. Te-ai întîlnit undeva cu Vannier și ți-a dat un dublon — probabil tot o monedă falsă, iar pe cea autentică a păstrat-o. Vannier își vedea afacerea periclitată înainte de-a o pune pe picioare. Morningstar i-a telefonat mamei dumitale și ea m-a angajat pe mine. Morningstar a dibuit ceva. Vannier se duce la Phillips acasă, intră pe furiș și discută cu Phillips, încercînd să afle în ce ape se scaldă.

Phillips nu-i spune că mi-a și expediat dublonul fals, folosind pentru adresă litere de tipar, asemănătoare cu cele găsite ulterior într-un jurnal din biroul lui. Deduc aceasta din faptul că Vannier nu a încercat să-l recupereze de la mine. Bineînțeles, nu știu ce i-a spus Phillips lui Vannier, dar probabil i-a spus că afacerea era în pom, că știa de unde era moneda și că se va duce la poliție sau la doamna Murdock. Vannier a scos un pistol l-a lovit cu el în cap, și apoi l-a împușcat. L-a percheziționat și pe el și apartamentul, dar n-a găsit dublonul, așa că s-a dus la Morning-

star. Nici Morningstar n-avea dublonul, dar probabil Vannier credea că-l are. L-a lovit pe bătrîn în cap cu mînerul pistolului, a umblat în seif, poate a găsit ceva bani, poate n-a găsit nimic, în orice caz a lăsat în urma lui impresia unui jaf. Apoi domnul Vannier a șters-o, cam supărat totuși că nu găsise dublonul, dar cu satisfacția de a fi făcut o treabă bună în după-amiaza aceea. Două crime bine făcute. Mai rămîneai dumneata.

Capitolul treizeci și patru

Murdock mi-a aruncat o privire încordată, apoi privirea i-a coborît spre port-țigaretul negru pe care îl ținea strîns în mînă. L-a băgat în buzunarul cămășii și s-a ridicat brusc. Și-a frecat dosurile palmelor una de alta și s-a așezat din nou. A scos o batistă și și-a șters fața.

— De ce eu ? a întrebat cu o voce groasă, nefirească.

— Știai prea multe. Poate știai despre Phillips, poate nu. Depinde cît de mult erai amestecat în treaba asta. Dar despre Morningstar știai. Planul dăduse greș, iar Morningstar era mort. Vannier nu putea să stea nepăsător, sperînd că dumneata n-o să afli. Trebuia să-ți închidă gura bine, bine de tot. Dar ca s-o facă, nu era nevoie să te omoare. De fapt uciderea dumitale ar fi fost o mișcare greșită. Asta ar fi pus capăt influenței pe care o exercita asupra mamei dumitale. Ea e o femeie rece, necruțătoare, avară, dar dacă ți s-ar fi întîmplat ceva rău, ar fi devenit o fiară. Nu i-ar mai fi păsat de nimic și de nimeni.

Murdock și-a ridicat ochii. A încercat să pară uimit, dar n-a reușit decît să pară zăpăcit și șocat.

— Mama... ce ?

— Încetează cu scornelile. Sînt sătul pînă peste cap de minciunile familiei Murdock. Merle a venit în seara asta la mine. E acolo acum. Fusese la Vannier să-i ducă niște bani. Bani storși prin șantaj. Bani care i s-au dat timp de opt ani. Știu pentru ce.

Nu s-a clintit. Mîinile îi stăteau țepene pe genunchi, din cauza tensiunii. Ochii aproape îi dispăruseră în fundul capului. Păreau ochi osîndiți.

— Merle l-a găsit pe Vannier mort. A venit la mine și mi-a spus că ea l-a omorît. Să nu discutăm de ce crede că trebuie să ia asupra ei crimele altora. M-am dus acolo să-l văd. Murise cu o seară înainte. Era țeapăn ca un manechin de ceară. Pe podea, lîngă mîna lui dreaptă, se găsea un pistol. Era un pistol pe care-l știam din descrieri, un pistol care aparținea unui bărbat pe nume Hench, dintr-un apartament aflat vizavi de al lui Phillips. Cineva a ascuns pistolul cu care fusese omorît Phillips și a luat pistolul lui Hench. Hench și prietena lui se îmbătaseră și își lăsaseră apartamentul deschis. Nu s-a dovedit că era pistolul lui Hench, dar se va dovedi. Dacă pistolul este al lui Hench și Vannier s-a sinucis, Vannier nu e străin de moartea lui Phillips. Și Lois Morny îl implică în moartea lui Phillips, dar într-alt fel. Dacă Vannier nu s-a sinucis — și eu nu cred că s-a sinucis — s-ar putea totuși să nu fie străin de cazul Phillips. Sau s-ar putea să fie altcineva implicat, cineva care l-a omorît și pe Vannier. Există motive pentru care nu-mi place această idee.

Murdock și-a ridicat capul.

— Nu ? a zis el cu o voce neașteptat de limpede.

Pe față avea o expresie nouă, ceva luminos și în același timp oarecum nătîng. Era expresia omului slab cînd e mîndru.

— Eu cred că dumneata l-ai ucis pe Vannier.

N-a făcut nici un gest, iar pe față i-a rămas aceeași expresie luminoasă.

— Te-ai dus acolo aseară. El trimisese după dumneata. Ți-a spus că a dat de bucluc și că, dacă va fi descoperit de autorități, o să te tragă și pe dumneata după el. N-a zis cam așa ceva ?

— Ba da, a răspuns Murdock calm. Era beat, cu nasul pe sus și părea foarte sigur de el. Aproape că nu mai putea de bucurie. Zicea că, dacă ajunge în camera de gazare, eu o să mă aflu alături de el. A mai zis și altele.

— Nu, nu voia să ajungă în camera de gazare ; şi, în momentul acela, nu vedea nici un motiv pentru asta dacă dumneata îţi ţineai gura. Aşa că a jucat tare. Principalul motiv care te-a determinat să iei dublonul şi să i-l dai lui, în afară de faptul că-ţi promisese şi bani, era ceva în legătură cu Merle şi tatăl dumitale. Asta o ştiu. Mama dumitale mi-a spus puţinul pe care încă nu-l aflasem. Acesta era motivul principal, şi era destul de puternic. Asta îţi îngăduia să te justifici faţă de dumneata. Noaptea trecută însă Vannier avea nevoie de un ascendent şi mai puternic asupra dumitale. Aşa că ţi-a spus adevărul, pretinzînd că are şi dovezi.

S-a cutremurat, dar a reuşit să-şi păstreze pe faţă privirea mîndră şi luminoasă.

— Am scos pistolul, a zis cu o voce aproape fericită. La urma urmei, ea este mama mea.

— Nimeni nu-ţi poate lua acest drept.

Murdock s-a ridicat în picioare, foarte drept, foarte înalt.

— M-am apropiat de scaunul în care şedea, m-am aplecat şi i-am pus pistolul în faţă. Avea şi el un pistol în buzunarul halatului. A încercat să-l scoată, dar n-a avut timp. I l-am luat şi mi-am băgat pistolul meu în buzunar. I-am pus ţeava celuilalt pistol în tîmplă şi i-am spus c-o să-l omor dacă nu-mi dă dovezile. A început să transpire şi să se bîlbîie că-mi spusese doar minciuni. Am tras cocoşul pistolului, vrînd să-l sperii mai mult.

S-a oprit şi a întins o mînă înainte. Îi tremura, dar cînd s-a uitat în ea, s-a oprit din tremurat. A lăsat-o să cadă în jos pe lîngă corp şi m-a privit în ochi.

— Probabil fusese trasă piedica sau funcţiona foarte uşor, pentru că s-a descărcat. Am sărit înapoi spre perete şi am doborît un tablou. Sărisem din cauza emoţiei cînd se descărcase pistolul, dar nu-mi pierdusem cumpătul. Am şters pistolul şi am pus degetul lui Vannier pe el, apoi l-am aşezat jos, lîngă mîna lui. Murise imediat. N-a prea curs sînge. A fost un accident.

— De ce să stricăm totul ? am zis eu cam în zeflemea. De ce să nu facem din ea o crimă autentică ?

— Aşa s-a întîmplat. Desigur, nu pot dovedi. Dar cred că l-aş fi omorît în orice caz. Poliţia ce ştie ?

— M-am ridicat în picioare şi am dat din umeri. Mă simţeam obosit, epuizat. Mă durea gîtul de-atîta flecăreală şi capul de-atîta efort, ca să-mi ţin gîndurile-n ordine.

— Habar n-am de poliţie, am spus. Nu sîntem chiar prieteni, fiindcă ei cred că le ascund adevărul. Şi au dreptate. S-ar putea să ajungă pînă la dumneata, dar dacă n-ai fost văzut, dacă n-ai lăsat nici o amprentă — şi chiar dacă ai lăsat, dar n-au nici un alt motiv să te suspecteze şi să-ţi ia amprentele — s-ar putea să nu se gîndească niciodată la dumneata. Dacă află însă despre dublon şi că era un Brasher din colecţia Murdock, nu te văd bine. Totul depinde de felul în care îi înfrunţi.

— În afară de mama, nu-mi pasă ce-o să se întîmple. Totdeauna am fost un om de nimic.

— Pe de altă parte, am urmat ignorîndu-i vorbele goale, dacă pistolul se descarcă într-adevăr uşor şi faci rost de un avocat bun şi spui cinstit cum s-a întîmplat, nici un juriu n-o să te condamne. Juriilor nu le plac şantajiştii.

— Păcat, a zis el. Pentru că nu sînt în situaţia să mă apăr în felul ăsta. Eu nu ştiu nimic despre şantaj. Vannier mi-a arătat de unde pot face rost de bani, şi eu aveam mare nevoie de ei.

— Aha. Dacă vei fi pus în situaţia de a te apăra, o să te foloseşti de şantajul lui Vannier. O să te convingă bătrîna doamnă. Dacă o să fie în joc gîtul ei sau al dumitale, o să vorbească.

— E oribil. E oribil să spui asta.

— În ceea ce priveşte pistolul, ai fost norocos. Toţi oamenii pe care-i cunoaştem s-au jucat cu el, ştergînd şi lăsînd amprente. Chiar şi eu am lăsat, doar aşa ca să mă aflu în treabă. E complicat cînd mîna e ţeapănă. Dar n-am avut încotro. Morny a fost acolo şi a forţat-o pe nevastă-sa să-şi lase amprentele pe pistol. El crede că ea l-a omorît pe Vannier, iar ea, probabil, crede că el.

M-a privit fix. Mi-am supt buza. Era rigidă ca o bucată de sticlă.

— Şi acum cred că o s-o iau din loc, am zis.

— Vrei să spui că o să scap nepedepsit ?

Vocea îi devenea iarăşi uşor arogantă.

— N-am de gînd să te denunţ, dacă la asta te referi. Altceva nu pot garanta. Dacă voi fi implicat, va trebui să fac faţă situaţiei. Nu e vorba de implicaţii morale. Eu nu sînt poliţist, nici informator de rînd şi nici om al legii. Zici c-a fost un accident. Foarte bine, a fost un accident. N-am fost martor şi nici n-am vreo dovadă. Eu lucrez pentru mama dumitale şi voi tăcea atîta timp cît mi-o va cere. Nu-mi place doamna Murdock, nu-mi placi nici dumneata în mod deosebit. Dar îmi place Merle. E cam prostuţă şi morbidă, dar simpatică. Şi ştiu cum a fost tratată în această afurisită familie în ultimii opt ani. Şi mai ştiu că n-a împins pe nimeni pe fereastră. E clar ?

A bolborosit ceva incoerent.

— O duc pe Merle acasă, am continuat eu. Am rugat-o pe mama dumitale să-i trimită hainele la locuinţa mea mîine dimineaţă. În caz că ar uita fiind prea ocupată cu pasenţele, te rog ai grijă dumneata să fie trimise.

A dat din cap în tăcere, apoi cu o voce stranie, abia auzită, a zis .

— Ai de gînd să pleci.. chiar aşa, de parcă nu s-a întîmplat nimic ? Eu nu am. , eu nici măcar nu ţi-am mulţumit. Un om pe care de abia îl cunosc, care riscă pentru mine... nu ştiu ce să zic.

— Plec aşa cum plec eu întotdeauna. Cu un zîmbet degajat şi cu o fluturare a mîinii. Şi cu o speranţă sinceră că n-o să te mai văd în viaţa mea. Noapte bună.

I-am întors spatele şi am plecat. Am închis uşa încet şi hotărît. Am ieşit politicos şi liniştit, în ciuda tuturor ticăloşiilor. M-am dus pentru ultima oară şi l-am bătut uşor pe cap pe micul negru pictat, apoi am traversat pajiştea pe lîngă cedrul de Himalaia şi boschetele scăldate în lumina lunii. Am ieşit în stradă, unde-mi lăsasem maşina.

M-am întors la Hollywood, am cumpărat o sticlă de-o jumă' de whisky bun şi am luat o cameră la hotelul Plaza. M-am aşezat pe marginea patului, privindu-mi fix picioarele şi bînd direct din sticlă.

Ca orice om care se îmbată în dormitor. După ce am băut de ajuns ca să mă ameţesc şi să nu mai gîndesc, m-am dezbrăcat şi m-am vîrît în pat, iar după o vreme, dar nu prea curînd, am adormit.

Capitolul treizeci şi cinci

Era ora trei după-amiază. Lîngă uşă, pe covor, se găseau cinci valize una lîngă alta. Una era valiza mea galbenă, zgîriată pe ambele părţi de atîta trambalare prin port-bagajele maşinilor ; erau apoi alte două valize pentru avion, drăguţe, ambele avînd pe ele literele L. M. ; mai exista încă o valiză veche, neagră, din imitaţie de morsă, cu iniţialele M. D. ; şi mai era şi o valijoară pentru noapte, din imitaţie de piele, cum se poate cumpăra de la orice magazin cu un dolar şi patruzeci şi nouă de cenţi.

Doctorul Carl Moss tocmai ieşise pe uşă, blestemîndu-mă pentru că din cauza mea îl tot aşteptaseră în după-amiaza aceea ipohondrii lui. Mirosul dulceag al parfumului pe care-l lăsase îmi otrăvise aerul. Mă gîndeam, atît cît mai eram în stare să gîndesc, la ce-mi răspunsese cînd l-am întrebat cît timp îi va trebui lui Merle să se facă bine.

— Depinde ce-nţelegi prin bine. Întotdeauna nervii or să-i zbîrnîie, însă emoţiile ei fireşti vor fi minime. Va respira mereu aer rarefiat şi va mirosi zăpadă. Ar fi fost o călugăriţă desăvîrşită. Visul religios, cu mărginirea lui, cu emoţiile stilizate şi puritatea necruţătoare, ar fi fost o perfectă eliberare pentru ea. Aşa stînd lucrurile, va ajunge probabil una din fecioarele acelea acre care stau în spatele birourilor din bibliotecile publice şi ştampilează datele pe fişele de împrumut.

— Nu e chiar atît de rău, i-am zis, dar el a zîmbit doar, cu expresia lui circumspectă de evreu, şi a ieşit pe uşă.

„Şi, în afară de asta, de unde ştii că sînt fecioare ?" m-am adresat uşii închise, fără a primi vreun răspuns.

Am aprins o ţigară şi m-am dus la fereastră. După cîtva timp a apărut ea din dormitor. S-a oprit şi m-a privit cu

ochii încercănați. Fața îi era liniștită și palidă ; nu se fardase, avea doar ruj pe buze.

Fardează-te puțin, i-am spus. Parcă ai fi Albă ca Zăpada după o noapte petrecută cu marinarii dintr-o flotă de pescuit.

S-a dus și s-a fardat pe obraji. Cînd a revenit, s-a uitat la bagaj și a zis cu voce slabă :

— Leslie mi-a împrumutat două din valizele lui.

— Da, am adeverit eu, examinînd-o cu privirea.

Era foarte drăguță. Purta pantaloni marinărești ruginii cu talia înaltă, pantofi Bata, o bluză cu imprimeuri maro cu alb, și un fular portocaliu. Ochelarii nu-i avea. Ochii ei mari, albaștri și limpezi, aveau o expresie ușor drogată, dar nu mai mult decît te așteptai. Părul îi era lins, dar în legătură cu asta nu puteam face nimic.

— Am fost o mare pacoste, a zis ea. Îmi pare nespus de rău.

— Fleacuri. Am vorbit cu tatăl tău și cu mama ta. Sînt bucuroși din cale-afară. Nu te-au văzut decît de două ori în mai bine de opt ani și credeau că te-au pierdut.

— Sînt fericită că-i pot vedea pentru cîtva timp, a zis, privind jos la covor. Foarte drăguț din partea doamnei Murdock că mă lasă să plec. N-a fost niciodată în stare să-mi lase prea mult timp liber.

Își mișca picioarele de parcă se întreba ce să facă cu ele în pantaloni, deși erau pantalonii ei și ar fi trebuit să-și pună întrebarea asta mai de mult. În cele din urmă și-a alăturat genunchii și și-a încleștat mîinile pe ei.

— Dacă avem ceva de discutat sau dacă vrei să-mi spui ceva, hai s-o facem acum. Pentru că n-o să merg cu mașina prin jumătate din Statele Unite, avînd lîngă mine o persoană bolnavă de nervi.

Și-a mușcat încheieturile degetelor, privindu-mă pe furiș.

— Aseară... a zis ea și s-a oprit, înroșindu-se.

— Hai s-o luăm de la început, am zis. Aseară mi-ai spus că l-ai omorît pe Vannier, iar apoi că nu. Știu că nu l-ai omorît. Asta-i o problemă rezolvată.

A renunțat să-și mai muște încheieturile degetelor. M-a privit calmă, liniștită, gravă. Mîinile nu-i mai erau încordate pe genunchi.

— Vannier era mort cu mult timp înainte de-a ajunge tu acolo. Te-ai dus acolo ca să-i duci niște bani din partea doamnei Murdock.

— Nu... din partea mea. Deși, bineînțeles, erau banii doamnei Murdock ; îi datorez mai mult decît voi fi vreodată în stare să-i plătesc. Bineînțeles, nu-mi dă un salariu mare, dar acesta de-abia ar...

I-am vorbit cu asprime :

— Că-ți dă salariu mic, este în firea ei, iar ideea că nu vei putea niciodată să-i dai atît cît i s-ar cuveni cuprinde mai mult adevăr decît poezie. E nevoie de cineva mult mai zdravăn ca să-i dea ceea ce merită. Oricum, asta n-are nici o importanță acum. Vannier s-a sinucis, pentru că fusese prins cu o afacere necinstită. Asta-i sigur și definitiv. Felul în care te-ai comportat aduce mai mult sau mai puțin a teatru. Ai avut un șoc nervos puternic, văzîndu-l cum rînjește în oglindă. Șocul acesta s-a asociat cu altul, mult mai vechi, și-ai dramatizat totul în felul tău, ușor absurd.

M-a privit cu timiditate, dînd din capul ei blond ca arama, încuviințînd parcă ceea ce-i spusesem.

— Și nu tu l-ai împins pe fereastră pe Horace Bright.

Fața a început din nou să-i tresară, devenind uimitor de palidă.

— Eu... eu...

Și-a dus mîna la gură și a rămas așa. Ochii șocați mă priveau.

— Nu ți-aș fi vorbit despre asta, am zis, dacă doctorul Moss n-ar fi zis că se poate și c-am putea să-ți spunem. După părerea mea, îți închipui probabil că l-ai omorît pe Horace Bright. Ai avut și motiv, și ocazie, și cred chiar că o clipă ți-a trecut prin minte să profiți de ocazie. Numai că tu nu poți face așa ceva. Ai renunțat în ultima clipă. Dar chiar în acel ultim minut s-a întîmplat ceva și ai leșinat. El a căzut într-adevăr pe fereastră, dar nu împins de tine.

M-am oprit un moment și-am urmărit mîna care i-a căzut din nou în jos lîngă cealaltă ; după aceea și-a încleștate mîinile.

— Te-a făcut să crezi că tu l-ai îmbrîncit. Totul a fost făcut cu grijă, cu prudență și cu un fel de cruzime imperturbabilă, caracteristică unui anumit gen de femeie în relațiile ei cu alta. Nu te-ai putea gîndi la gelozie privind-o acum pe doamna Murdock... dar dacă gelozia putea fi un motiv, ea l-a avut. A avut unul chiar mai bun — cincizeci de mii de dolari asigurarea pe viață — tot ce mai rămăsese dintr-o avere ruinată, la care se adăuga dragostea aceea ciudată, nestăpînită și posesivă, față de fiul ei pe care o au asemenea femei. E rece, aspră, lipsită de scrupule, iar pe tine te-a folosit, fără îndurare sau milă, drept paravan, în cazul în care lui Vannier i-ar fi sărit țandăra. Ai fost pentru ea doar un țap ispășitor. Dacă vrei să scapi de viața asta insipidă, de dependența emoțională în care trăiești, trebuie să înțelegi și să crezi ceea ce-ți spun. Știu că nu e ușor.

— Este absolut imposibil, a zis ea liniștită, privindu-mi rădăcina nasului. Doamna Murdock a fost întotdeauna foarte bună cu mine. E adevărat că nu-mi aminteam niciodată prea bine... dar nu se cuvine să spui asemenea lucruri îngrozitoare despre oameni.

Am scos plicul alb care fusese în spatele tabloului lui Vannier. În el erau două fotografii și un negativ. I-am pus o fotografie în poală.

— Poftim, uită-te la ea. A făcut-o Vannier din stradă.

S-a uitat la fotografie.

— Păi, aceea e domnul Bright. Nu-i o poză prea reușită, nu-i așa ? Și aceea e doamna Murdock — pe atunci era doamna Bright — exact în spatele lui. Domnul Bright pare furios.

M-a privit cu un fel de blîndă curiozitate.

— Dacă pare furios acolo, ar fi trebuit să-l fi văzut cîteva secunde mai tîrziu cînd a ajuns jos.

— Cînd... ce ?

— Ascultă, am zis eu cu un fel de disperare, acesta e un instantaneu care a surprins-o pe doamna Elizabeth Bright

Murdock făcîndu-i vînt pe fereastră primului ei soț. El cade. Uită-te la poziția miinilor lui. Țipă de groază. Ea este în spatele lui, iar chipul îi este plin de furie. Nu pricepi chiar deloc ? Asta-i dovada de care Vannier s-a folosit în toți acești ani. Familia Murdock n-a văzut-o niciodată și nici n-a crezut că există cu adevărat. Dar ea exista. Am găsit-o aseară, printr-un noroc asemănător cu cel căruia îi datorăm fotografia. Ceea ce e un fel de dreptate. Începi să înțelegi ?

S-a uitat din nou la fotografie, apoi a pus-o la o parte.

— Doamna Murdock a fost totdeauna drăguță cu mine.

— Te-a făcut țap ispășitor, am zis eu cu o voce ușor încordată, de regizor la o repetiție nereușită. E o femeie șireată, dură și perseverentă. Își cunoaște complexele. E în stare să cheltuiască un dolar ca să păstreze unul, ceea ce puțini oameni de felul ei ar face. Am să i-o arăt. Aș vrea să i-o transmit împreună cu o armă pentru împușcat elefanți, dar nu mă lasă buna mea creștere.

— De, a zis ea, asta e.

Mi-am dat seama că auzise doar un cuvînt din trei și că nu credea ce-i spusesem.

— Să nu-i arătați asta niciodată doamnei Murdock. Ar supăra-o îngrozitor, a adăugat.

M-am ridicat, i-am luat fotografia, am rupt-o bucățele și le-am aruncat în coșul de hîrtii.

— S-ar putea să-ți pară rău pentru ceea ce am făcut, am zis, fără să-i spun că mai aveam una, și un negativ. Poate că într-o noapte, peste trei luni sau trei ani, o să te trezești și-o să-ți dai seama că ți-am spus adevărul, și poate atunci o să regreți că nu mai poți privi această fotografie. Și poate că greșesc și eu în această privință. S-ar putea să fii foarte dezamăgită aflînd că n-ai omorît într-adevăr pe nimeni. E minunat. Oricum e minunat. Acum o să coborîm, o să ne urcăm în mașina mea și-o să mergem la Wichita să-ți vizităm părinții. Și nu cred c-o să te mai întorci la doamna Murdock, dar s-ar putea foarte bine să mă-nșel și în privința asta. Să nu mai discutăm despre asta. Niciodată.

— N-am nici un ban, a zis ea.

— Ai cinci sute de dolari pe care ţi i-a trimis doamna Murdock. Îi am în buzunar.

— E grozav de drăguţ din partea ei.

— Ducă-se pe pustii, am zis, şi am intrat în bucătărie să beau ceva înainte de plecare.

Nu mi-a priit deloc. Îmi venea să mă caţăr pe pereţi şi să umblu pe tavan.

Capitolul treizeci şi şase

Am lipsit zece zile. Părinţii lui Merle erau oameni şterşi, amabili, răbdători. Trăiau într-o casă veche, pe o stradă liniştită şi umbroasă. Cînd le-am povestit, ce-am crezut de cuviinţă că ar trebui să ştie, au început să plîngă. Ziceau că-s bucuroşi s-o aibă pe Merle din nou cu ei şi că vor avea mare grijă de ea, şi îşi făceau multe reproşuri. I-am lăsat să-şi facă.

Cînd am plecat, Merle purta şorţ, iar în mînă avea un făcăleţ. A venit la uşă ştergîndu-şi mîinile de şorţ. M-a sărutat pe gură, apoi a început să plîngă şi a fugit înapoi în casă. În pragul uşii a apărut maică-sa, cu un zîmbet larg, simplu, să mă petreacă.

Cînd am văzut casa rămînînd în urmă, am avut un sentiment ciudat, ca şi cum aş fi scris o poezie foarte bună, dar am pierdut-o şi nu mi-o voi mai aminti niciodată.

Cînd m-am întors, i-am telefonat locotenentului Breeze şi m-am dus să-l întreb cum mai stăteau lucrurile cu cazul Phillips. Îl rezolvaseră foarte bine, printr-un amestec corect de inteligenţă şi noroc, necesar totdeauna. Pînă la urmă soţii Morny nu s-au dus la poliţie, dar cineva a telefonat spunînd că se auzise o împuşcătură din casa lui Vannier, după care a închis imediat telefonul. Specialistul care a studiat amprentele digitale de pe pistol nu s-a declarat prea mulţumit, aşa că au supus mîna lui Vannier testului

cu pulbere de nitrat. Au ajuns la concluzia că e vorba de o sinucidere. După aceea, un detectiv pe nume Lackey, care lucra la Secţia Criminalistică, s-a gîndit să studieze puţin pistolul şi a descoperit că o descriere a acestuia fusese difuzată poliţiei şi că un asemenea pistol se căuta in legătură cu uciderea lui Phillips. Hench l-a identificat şi, mai mult decît atît, s-a găsit o jumătate de amprentă a degetului său mare pe marginea piedicii, de pe care, neträgîndu-se obişnuit înapoi, amprenta nu se ştersese complet.

Cu toate astea la mînă, plus o serie de amprente de-ale lui Vannier, mult mai bune decît le puteam eu face, s-au dus din nou în locuinţa lui Phillips şi a lui Hench. Au găsit urme ale mîinii lui Vannier pe patul lui Hench, şi urmele unuia dintre degete pe partea de jos a mînerului de la toaleta din apartamentul lui Phillips. După aceea au întreprins cercetări în cartier şi, cu ajutorul fotografiilor lui Vannier, au dovedit că acesta fusese pe strada aceea de două ori şi de cel puţin trei ori pe o stradă alăturată. Curios, nimeni din clădirea în care locuia Phillips nu l-a văzut pe Vannier, sau nimeni nu voia să recunoască că l-a văzut.

Nu le mai lipsea decît mobilul. Le-a fost furnizat cu amabilitate de Teager, arestat în Salt Lake City pe cînd încerca să vîndă un dublon Brasher unui negustor de monede, care-l credea veritabil dar furat. Avea o duzină la hotel, şi unul s-a dovedit a fi veritabil. Teager le-a mărturisit întreaga poveste şi le-a arătat un semn foarte mic, de care se folosea pentru identificarea monedei veritabile. Nu ştia de unde şi-o procurase Vannier, şi nici poliţia n-a aflat, deşi în ziare au apărut mereu anunţuri prin care era căutat proprietarul monedei furate. Nu s-a prezentat nimeni. Poliţiei nu i-a mai păsat de Vannier, convinsă fiind că-i vinovat de crimă. Au socotit moartea lui Vannier o sinucidere, deşi aveau îndoieli.

După o vreme lui Teager i-au dat drumul, pentru că nu-l credeau implicat în crimă. Nu-l puteau acuza decît de tentativă de escrocherie. El cumpărase aurul în mod legal, iar falsificarea unei monede ieşite din uz nu intra sub jurisdicţia legilor federale privitoare la falsificarea banilor. Statul Utah a refuzat să ia în considerare cazul.

Nu s-a dat crezare niciodată mărturisirii lui Hench. Breeze zicea că a folosit-o ca un mijloc ca să mă constrîngă să le dau informații. Știa că n-o să tac dacă aveam dovezi că Hench era nevinovat. Nici acestuia nu i-a mers prea bine. În urma unei confruntări, i-au pus în spinare, lui și unui macaronar numit Gaetano Prisco, jefuirea a cinci magazine, într-unul din acestea fiind și un om împușcat. N-am aflat niciodată dacă Prisco era rudă cu Palermo, dar oricum n-a fost prins niciodată.

— Îți place ? m-a întrebat Breeze după ce mi-a spus toate astea, sau toate cite se întîmplaseră pînă atunci.

— Două chestiuni nu sînt clare, am răspuns eu. De ce a fugit Teager, și de ce a stat Phillips pe Court Street sub un nume fals ?

— Teager a fugit deoarece omul de la lift i-a spus că bătrînul Morningstar a fost ucis, și atunci a mirosit o capcană. Phillips a folosit numele de Anson deoarece serviciul financiar al companiei îl urmărea pentru mașină, iar el era lefter și absolut disperat. Asta explică de ce un nătărău tînăr și cinstit ca el a putut fi antrenat într-o afacere care, probabil încă de la început, părea dubioasă.

Am dat din cap, în semn că sînt de acord cu el.

Breeze a venit cu mine pînă la ușă. A pus o mînă puternică pe umărul meu și a strîns.

— Îți amintești de cazul Cassidy, de care urlai la Spangler și la mine în noaptea aceea în apartamentul tău ?

— Da.

— I-ai spus lui Spangler că n-a existat nici un caz Cassidy. A existat — dar sub alt nume. Eu am lucrat la el.

Și-a luat mîna de pe umărul meu, mi-a deschis ușa și mi-a zîmbit.

— Din cauza cazului Cassidy și a lucrurilor pe care le-am simțit atunci, dau uneori individului o șansă pe care poate nici n-o merită cu adevărat. Asta, ca o mică compensație din milioanele murdare, dată unor inși care trudesc — ca mine, sau ca dumneata. Să fim buni.

Era noapte. M-am dus acasă, mi-am pus o haină veche de casă și am așezat piesele de șah. Am făcut cincizeci și

nouă de mutări. Un joc de şah frumos, imparţial, neîndurător, aproape înfiorător prin implacabilitatea-i tăcută.

Cînd am terminat, am stat la fereastra deschisă şi am ascultat cîtva timp zgomotul nopţii şi i-am inhalat miresmele. Am dus apoi paharul în bucătărie şi l-am spălat. L-am umplut după aceea cu apă de la gheaţă. Am rămas lîngă chiuvetă sorbind din pahar şi privindu-mi faţa în oglindă.

— Tu şi Capablanca, am zis.

ÎN COLECȚIA ENIGMA

AU APĂRUT :

Roger Borniche
– POVESTEA UNUI POLIȚIST
Jerzy Edigey
– VALIZA CU MILIOANE

VOR APĂREA :

Agatha Christie
– CORTINA CADE
Iuri Klarov
– TRIUNGHIUL NEGRU
A.A. și Gh. A. Weiner
– ERA CARITĂȚII

editura univers

Lei 11,50